Antifascistisk AKSJON

Mot rasisme, sexisme kapitalisme og homofobi

Årgang 3 • Nummer 15 August - September 1997 • 10 kroner

Ett rike? Ett folk? En finger!

Temanummer:
Høyre ekstreme Partier

- Valg i El Salvador
- Ekstra stort «Blikk mot Høyre»
- Nye artikkelserier:
- Fascisme i 90-tallets Europa: Frankrike
- Kvinner i fascismen: Italia

AntiFascistisk Aksjon

NUMMER 15 ★ 1997

Dette bladet utgis 6 ganger i året av et redaksjonskollektiv innafor AntiFascistisk Aksjon og Blitz.

AntiFascistisk Aksjon
Postbox 6689, St. Olavs Plass
0129 Oslo
Tel: 22 11 41 80
Fax: 22 11 23 49

Postgiro: 0826 0738586
E-post: antifa@riksnett.no
AFAs WEB-magasin på Internett:
www.privat.riksnett.no/~antifa

Ønsker du å bidra med leser- eller debattinnelgg, artikler etc, skriv til oss. Eller hvis du bor i Oslo, stikk innom Blitz, da du alltid kan treffe noen fra AFA der.

Vi er interessert i alle slags opplysninger om nazistene, det være seg avisutklipp, bilder, navn eller annet stoff. Har du noe for hånden setter vi pris på at du sender det til oss.

Ønsker du å annonsere i bladet så er det gratis, men forbeholdt folk og grupper som vi samarbeider med eller har noe til felles med.

Artiklene står for forfatteren(e)s egen regning og trenger ikke alltid samsvare med AFAs syn.

Husk vår antirasistiske tipstelefon: 920 33659

21. juni demonstrerte et hundretalls antirasister mot FMIs 10. landsmøte i Fevik. Forente Nasjonalister stilte med vaktmannskaper for rasistene, men det kom ikke til konfrontasjoner.

Kun ett valg

Igjen skal norske velgere krype til valgurnene for å gjøre sin borgerplikt. De reelle valgene man stilles overfor blir færre for hvert år som går, og vi befinner oss per i dag i en politisk hengemyr der alle kjemper om plassen lengst til høyre, med et samtidig løfte om å stå lengst unna FrP.

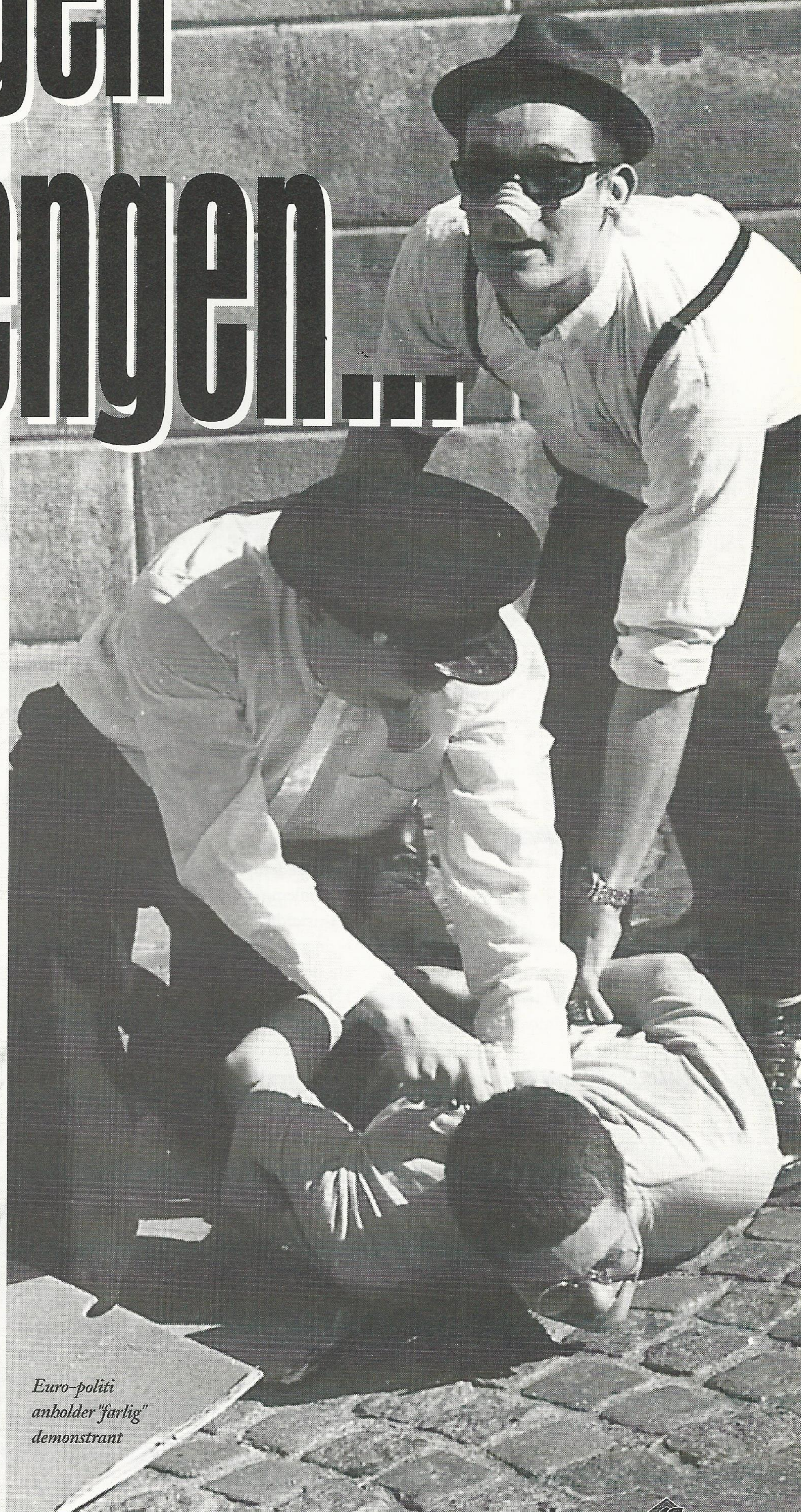
For frustrerte velgere er FrP sympatisk menneskelige når de står fram med rompa bar, favnen åpen for minstepensjonister og en hard skulder mot alle dem man ikke liker. Nettopp derfor framstår Jagland så ekstra latterlig når han lover å avsløre partiet før valget. Med Lund-rapporten og hemmeligholdelsen rundt Schengen i bakhodet er han et lite troverdig sannhetsvitne, og mange spør seg nok: HVA er det Arbeiderpartiet vil avsløre? -At Fremskrittspartiet tør å si det alle går rundt og tenker, at Carl I. Hagen er en fantastisk fremmer av regjeringens asylpolitikk og en verdifull syndebukk i valgkamptider? Vi vil aldri kunne forandre verden ved hjelp av en stemmeseddel. -Reel makt ligger ikke på tinget, men i Næringslivet OG, til en viss grad, i våre hender. Grunnen til at fascistiske partier enda ikke har oppnådd reel innflytelse i Norge skyldes nemlig en eneste ting alene: Antirasistisk kamp. Velorganisert massemobilisering og en evne til å møte fascismen på alle fronter.

Vi har en god tradisjon i Norge på å spolere rasistiske torgmøter og diskusjoner i forkant av valget, og det er viktigere enn noen gang å sette inn en offensiv på denne fronten. Fremskrittspartiet ligger an til å gjøre et brakvalg i -97, og dette kan bare vi forhindre. Sover vi nå, risikerer vi at FrP om noen år er på høyde med Nasjonal Front i Frankrike. Erfaringene derfra burde være nok til å få alle til å innse hva fascistisk makt betyr i praksis.

Vi har et valg denne høsten. Det ligger ikke i stemmeseddelen, men står mellom å bekjempe fascistpartiene NÅ, eller å gå en brun framtid i møte.

Gi bengen i Schengen...

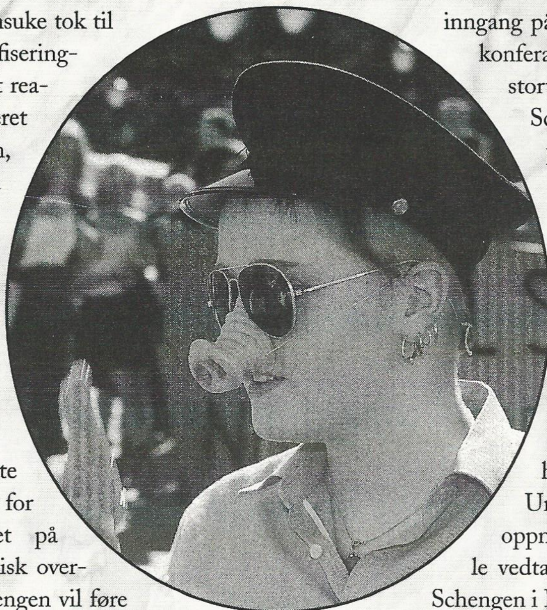
Euro-politi anholder "farlig" demonstrant

En gigantisk mur stenger den ene oppgangen til Stortinget, som for anledningen er forvandlet til grenseovergang. Muren skiller Schengenområdet fra ikke-Schengenområdet, og overgangen bevoktes av et aggressivt, felles europoliti.
-Utstyrt med griseneser som bekrefter deres egenskaper som svin, og bevæpnet til tennene. Med rosa vannpistoler. Det er 3. juni, Schengenavtalen skal ratifiseres i Stortinget om seks dager, og Blitz har aksjonsuke.

Alle som vil inn eller ut fra Stortinget må vise gyldig Schengen-visum denne dagen. Visumet vil bli et faktum når Schengen for alvor trer i kraft,- uten dette slipper du ikke inn i den hvite, europeiske høyborgen. Ved grenseovergangene blir du sjekket mot de felles europeiske databasene SIS og SIRENE, som inneholder opplysninger om alle uønskede personer innenfor "fellesskapet". Her ligger millioner av opplysninger om politisk opposisjonelle, "illegale" innvandrere og asylsøkere og andre som faller utenfor EUs strømlinjeformede menneskesyn. Kjell Magne Bondevik hadde ikke et gyldig Schengenvisum på aksjonsdagen, så han ble anholdt og sjekket mot den medbragte SIS-sentralen. En politisk opposisjonell pønker led en lik, om noe mer brutal skjebne, da han våget seg fram til muren for å spraye slagord,- "Knus Fort Europa"!

Bak muren står statistene i dette gateteateret, en folkelig demonstrasjon mot Europas inhumane flyktningepolitikk, og mot den økende personkontrollen innenfor EU. Demonstrantene deler ut løpesedler til tilskuerne som strømmer til. Det forklares at Schengen slett ikke handler om passfrihet slik norske politikere hevder, men at faktisk 85% av de innlagte opplysningene i SIS gjelder uønskede flyktninger. Det hele kulimininerer i et folkelig opprør som knuser muren og den medbragte datasentralen.

Blitz sin aksjonsuke tok til kun en uke før ratifiseringen. I tillegg til det realistiske gateteateret på Løvebakken, avla aktivister også en visitt på KRIPOS-sentralen på Helsfyr. Lokalene vil om ikke lenge bli brukt som base for det norske SIRENE-kontoret, og Blitz besatte byggets resepsjon for å sette søkelyset på økningen av politisk overvåkning som Schengen vil føre til. Demonstranter med munnbind (South Korean style...) påskrevet Nei til politisk overvåking, og en provisorisk mur påmalt "Fort Europa", ga i alle fall byråkratene noe å tygge på i lunsjpausen.

Hemlignemlig

Kampen mot Schengen i Norge har nærmest blitt umuliggjort av regjeringens ønske om å tåkelegge saken. Sentrale schengendokumenter ble frigitt kun kort tid før avtalen skulle ratifiseres, og de er svært vanskelig tilgjengelige, både rent fysisk og i forhold til informasjonsmengde. Viktige dokumenter har aldri blitt offentliggjort, for eksempel den hemmeligstemplede instruksen for SIRENE nettverket.

Dette har ført til at man ikke har fått så stor offentlig debatt rundt saken, som den i virkeligheten fortjener. Diskusjonen har blitt drevet på et høyt plan der folk uten spisskompetanse har vanskeligheter for å følge med. Hovedaktørene har vært personer som professor Thomas Mathiesen og statssekretær Øystein Meland fra Utenriksdepartementet. Schengenmotstanderen Mathiesen har også blitt forsøkt kneblet i debatten. Han ble blant annet nektet inngang på regjeringens pressekonferanse når de slapp sin stortingsproposisjon om Schengen rett før påske. Dette på tross av, eller kanskje fordi, han regnes som norges fremste ekspert på saken.

Regjeringen har brukt Schengen som nok et middel for å snikinnføre Norge i EU. Det har hele tiden vært klart at Unionens ministertoppmøte i Amsterdam ville vedta en underleggelse av Schengen i EU. Før ratifiseringen benektet selvfølgelig ja-flertallet i Stortinget at dette ville skje og Hallvard Bakke (AP) sier til Arbeiderbladet 2.april: "Lahnstein skriver videre at det på EUs toppmøte i juni vil bli klargjort at Schengen-samarbeidet er en del av EU. Det er en dristig påstand". Etter ratifiseringen (18. juni) sier han likevel at "Vi har forutsatt at dette ville skje."

Innlemmelsen av Schengen i EU ble vedtatt i Amsterdam kun en uke etter den norske ratifiseringen i Stortinget. Dette forklarer regjeringens hastverk med å vedta avtalen før toppmøtet i Nederland.

Utover dette har man fra politikernes side sørget for å holde de virkelige intensjonene bak avtalen skjult. Asylpolitikk og personkontroll har nesten ikke blitt nevnt i Schengen-debatten, mens den hellige passfriheten og narkotikakontrollen brukes som tunge argumenter for avtalen. Den eneste som som med klare ord har uttalt Schengens målsetninger er Fridtjof Frank Gundersen fra Frp. Under forhandlingene i Stortinget som tok til 9. juni, ga han Schengenmotstanderne rett i at man nå bygger en mur rundt EUropa. Han synes derfor at Schengen var et strålende tiltak fordi man på denne måten kunne beholde den særegne europeiske kulturen...

ORDFORKLARINGER:

SIS (Schengen Information System): et felles europeisk system for registrering av kriminelle, uønskede personer og personer som i framtiden kan begå kriminelle handlinger. Systemet gir politiet mulighet til å utveksle registrerte gjenstander og personer.

SIRENE: Et uoffisielt nettverk for utveksling av tilleggsopplysninger som rase, politisk organisering, venner, uvenner, osv. Opprettet når SIS ble oppdaget av EU-parlamentet og lagt under kontroll.

For mere lesning om Schengen se AFA #14/97

Ungdomskampanjen mot Schengen

Hemmeligholdelsen har desverre ført til at alt arbeid mot Schengen, ikke kun Blitz' offensiv, ble satt i gang i seineste laget. Ungdomskampanjen mot Schengen, som består av SOS Rasisme, Ungdom mot Narkotika og Ungdom mot EU, startet offisielt sitt arbeid i mai-96. Men den virkelige aktiviteten tok ikke til før vinterstider. Da arrangerte kampanjen et fakkeltog vinklet på EUs rasistiske asylpolitikk. Utover dette har Ungdomskampanjen deltatt i møter på Stortinget rundt behandlingen av avtalen, og arrangert en våkenatt mot ratifiseringen den 9. juni. Forøvrig må det sies at man burde kunne forvente seg litt mer aktivitet når tre av norges største ungdomsorganisasjoner slår seg sammen... Med en samlet medlemsmasse på noen tjue tusen burde det være mulig å slå litt hardere.

Aksjoner og demonstrasjoner til tross,- Schengen ble, ikke overraskende, vedtatt i Stortinget den 9. juni. Likevel må vi ikke anse dette slaget som tapt. Avtalen må antagelig viderebehandles i Norge etter innlemmelsen i EU, og vi vil komme til å måtte slå tilbake ofte i tiden framover. Det er vår plikt å være på banen hver gang grepet strammes rundt asylsøkere, politisk opposisjonelle og alle andre "uønskede" i henhold til Schengen.

Politisk opposisjonell skriver slagord på Fort Europas mur

NAZISTER MARSJERER I TYSKLAND

I München den 1. mars i år gjennomførte 5000 høyreekstreme i Tyskland den største nazimarkeringa på nærmere 30 år. Det var militante nazister som mobiliserte til "massedemonstrasjon til æresbeskyttelse av de tyske frontsoldater og deres ledere", etter at det har blitt lagt frem bevis på at den tyske vernemakten hadde deltatt i folkemord under 2.verdenskrig. Nazistene så på denne marjsen som en seier ettersom de fikk politibeskyttelse mot en motdemonstrasjon på ti tusen antirasister. I tillegg mener de at bredden i marsjen viser at statlige forbud ikke har svekket deres styrke, men at de derimot står sterkere enn på lenge nå i 10-års jubileumet for Rudolf Hess' dødsdag.

Carl I. Hagen gjør det i Norge, nazistene prøver på det samme i Tyskland. Høyreekstreme organisasjoner forsøker å overta 1. mai for å kunne appellere til nye grupper i samfunnet. De tyske nazistene ønsket å gjenta suksessen fra München, denne gang på 1. mai - som de har omdøpt til Arbeidernes Nasjonale Dag, der "den tyske sosialisme" og "den nasjonale solidaritet" skal styrkes. Demonstrasjonen som skulle finne sted i Leipzig ble for en gangs skyld forbudt av myndighetene, og bare 200 nazister møtte opp. De ble straks angrepet av antifascister, og måtte få politibeskyttelse for å kunne avslutte marsjen. Demonstrasjonsledelsen hadde imidlertid omdirigert flere tilreisende deltagere til andre byer, og den største markeringa ble gjennomført i Hannoversch Münden der 300 nazister forstyrret et møte med 100 fagforeningsfolk. De fikk marsjere et stykke med parolen "Arbeit macht frei" før de ble stoppet av politiet.

(Kilde: Demos Nyhedsbrev nr. 46/97)

Staten vil omskolere nazister

Barne- og familiedepartementet og UDI har bevilget henholdsvis 240 000 og 300 000 kr til et tre-årig prosjekt med start til høsten, som har som formål å omskolere ungdommer som har kommet inn i nazistiske miljøer. Barne- og familieminister Sylvia Brustad innser at rekrutteringa til slike grupper er økende, og at dette kan være en trussel mot andre ungdommer. Hun uttaler at en løsning kan være at "ungdom hjelper ungdom" -uten å utdype nærmere hva hun mener med det. De eneste tiltakene som konkret antydes i forbindelse med prosjektet er rehabilitering for potensielle naziavhoppere og etablering av foreldrenettverk. Det er organisasjonen "Voksne for barn" som har utarbeidet prosjektet i samarbeid med vår alles kjære turnerende voldsforsker Tore Bjørgo ved NUPI/Politihøyskolen og med politiavdelingssjef Magnus Betten ved Manglerud politistasjon.

Vi gratulerer Sylvia Brustad, statsråd i regjeringa med ansvaret for den "humane" flyktningepolitikken, med innsikten om hvilken fare den økende rasismen og nasjonalismen utgjør for dagens ungdom. Videre ønsker vi Bjørgo & co. lykke til med nok et av hans berømte rehabiliteringsprosjekt (Karen Margrethe får seg nok en vit. ass. stilling her). Vi bøyer oss i støvet, og har bare en aldri så liten og sikkert helt irrelevant kommentar: Når skal han innse at det er hans oppdragsgivere og viktigste økonomiske kilder, regjeringa og UDI (Utvisningsdirektoratet), som i praksis står ansvarlig for spredninga av rasismen og veksten i de nasjonalistiske og nazistiske miljøene her til lands.

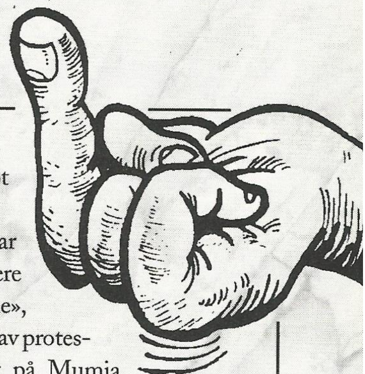
Ambassadeaksjoner

Vi gratulerer våre svenske kamerater med en vel gjennomført aksjon mot den nederlandske ambassaden i Stockholm lørdag den 21. juni. Aksjonen var en protest mot det nederlandske politiets behandling av deltagerne på den store internasjonale demonstrasjonsuka mot EU-toppmøtet som ble arrangert 12.-17. juni i Amsterdam (se egen artikkel).

Angrepet på ambassaden fant sted midt på dagen. Aksjonistene sprayet slagord mot EU og politistat-metodene vi ser utvikler seg innafor Schengensystemet, deretter ble vinduene knust og smørsyre kastet mot bygninga. Svenske aviser beskrev dagen etter hvordan stanken hadde bredt seg i et ellers stille og rolig kvartal. Ingen ble anholdt etter aksjonen, og den betegnes som svært vellykka.

Natt til 19. juni ble ambassaden i Oslo knust og spraya med slagord av samme grunn. En rekke lignende aksjoner og protester har blitt gjennomført mot nederlandske ambassader over hele Europa.

YANKEE GO HOME!

I forbindelse med NATOs utvidelse mot Øst, har president Clinton vært på Europaturné. Denne ble avsluttet i Danmark lørdag 12.juli med et gigantisk media- og propaganda-show i landets hovedstad. 1400 politifolk var for anledningen kalt ut på gatene, og København lignet en by med unntakstilstand allerede uker i forveien. Kanalene ble gjennomsøkt med dykkere, byen ble holdt under oppsikt av sirklende militærhelikoptre, og mesteparten av indre by var sperret av. Københavns politimester sa forøvrig at det ikke var attentater og internasjonale terrorister man fryktet, men de meget hjemmelige autonome som kunne komme til å gi et dårlig inntrykk av Danmark i verdenspressen.

De autonome, og resten av den danske, progressive venstresiden demonstererte sammen mot presidentbesøket. Hovedparolen var den kjente og kjære «Yankee go home», mens hoveddelen av protestene var fokusert på Mumia Abu-Jamal og andre politiske fanger i USA. Omtrent 1000 mennesker deltok på demonstrasjonen som gikk rolig for seg, med unntak av litt knuffing utenfor sperringene ved den amerikanske ambassaden.

Ytterligere protester ble stort sett hemmet av det massive politioppmøtet. Det var umulig for andre enn spesielt inviterte, å komme nærmere enn en halv kilometer fra presidenten, og 12 000 pro-president dansker innbød ikke akkurat til å lage ballade foran scenen.

AntiFascistisk Aksjon`s tipstelefon 920 33 659

I ônly sayz thiz ônçè: Catast

Le Pen angriper demonstrasjon

Hvit Valgallianse og Fedrelandspartiet henviser ofte til Le Pen og Front Nationals posisjon i Frankrike. Carl I. Hagen er mer forsiktig med å bekjenne sitt forbilde, men det er ikke tvil om hva som har inspirert Fremskrittspartiets mer tydelige rasistiske profil. Hvem er så denne Jean-Marie Le Pen, og hvordan har Front National blitt det tredje størstepartiet i Frankrike?

Front National og Le Pen gjorde nå i mai sitt beste parlamentsvalg noen sinne, med 3,7 millioner stemmer, noe som utgjør over 15% av alle avgitte stemmer. Hadde ikke valgsystemet i Frankrike vært så inn i hampen udemokratisk konstruert — i sin tid for å sikre president De Gaulles fortsatte makt — ville Front National nå vært det tredje største partiet i det franske parlamentet, men ble denne gangen avspist med kun ett eneste mandat. Når det gallup-styrte parlamentariske valgsirkuset ikke stiller troverdige alternativer til det systemet folk forakter, blir rasistene lett de eneste som har noe annet svar enn den vanlige ull i munnen. Desverre ser ikke de frustrerte velgerne at Le Pen konsekvent sparker nedover mot de svake i samfunnet, og aldri retter angrep mot selve makten. Front National har først og fremst oppnådd å flytte fransk politikk og offentlighet langt til høyre, og ryddet vei for den mest snuskete rasisme som kriterie for forskjellsbehandling i offentlig politikk. De har gjort Frankrike til en enda mer aktiv statlig rasist med en utvisningspolitikk som nå sprer seg videre innenfor EU.

Slik Carl I. Hagen ganske så enkelt har fått komme ut med sin møkk i Norge, har også Le Pens rasistiske populisme fått vokse vilt uten altfor stor motstand i Frankrike. Fra å være et lite, lugubert nyfascistisk parti på 70-tallet, til forveksling likt diverse norske hvite valgallianser, har Front National finpusset profilen og fremstår nå som "pene, dynamiske" rasister i dress og spasérdrakt. Med folkeappell og borgermester-kjede i fire byer, blant annet Marseilles, Frankrikes tredje største by.

Kolonikriger og torturist

Partiet Front National er så nært knyttet til personen Jean-Marie Le Pen at mannens historie også sier det meste om denne politiske bevegelsen. Første gang fransk offentlighet hørte om Le Pen (født1928) var da han i 1952 ble arrestert for salg av nazistisk litteratur gjennom sitt lille forlag. Le Pen var da hjemvendt fallskjermssoldat fra Frankrikes blodige kolonikrig i Vietnam. Ved valget i 1956 blir Le Pen stemt inn i nasjonalforsamlingen for skattenekterpartiet UDCA ("Forsvarsunionen for kjøpmenn og håndverkere"). Et småborgerparti med sterke fascistinnslag, det europeiske forbildet til Anders Langes skattenekterparti og Mogens Glistrups parti, fedrene til Fremskrittspartiet henholdsvis i Norge og Danmark.

Le Pens store kampsak var å sikre større fransk militær innsats mot frigjøringsbevegelsen FLN i den daværende franske kolonien Algerie. For å pusse macho-imaget og fremstå som et godt fascist-forbilde fikk Le Pen seks måneders fri fra parlamentet for å delta som frivillig soldat i Algerie. I følge en rekke uavhengige øyenvitner deltok Jean-Marie Le Pen der i grov tortur og henrettelse av sivile og geriljasoldater fra FLN. Men ingen av disse sakene har blitt pådømt, fordi tortur og folkemord var hovedkjennetegnet ved Frankrikes krig mot frigjøringsbevegelsen i Algerie, og ingen menneskerettsdomstol dømmer en stormakt.

Fascistisk organisator

Tilbake i Frankrike ble Le Pen drivkraften og generalsekretær i soldatforbundet Front National des Combattants som organiserte rasistiske og fascistiske soldater fra Frankrikes kolonikriger. Le Pen deltok også i dannelsen av en lobbyist-organisasjon for franske okkupanter i Algerie, Front National pour l'Algèrie Française.

trophe!

Denne hadde nære forbindelser til den fascistiske terrororganisasjonen OAS, som blandt annet forsøkte å myrde president De Gaulle etter at de mange krigsnederlagene tvang ham til forhandlinger med frigjøringsbevegelsen FLN.

Skattenekterpartiet falt fra hverandre mens Le Pen var opptatt med sine krigsforbrytelser i Algerie, slik at ved neste valg ble han valgt inn for annet reaksjonært parti, Bøndenes Nasjonale Senterparti. I mange år var Le Pen i en politisk skyggenes dal. Fascistene samlet seg i Ordre Noveau (Den nye orden), og sto for en rekke terroraksjoner, mens Le Pen var mer opptatt av å tjene penger gjennom sin parlamentskarriere og forlagsdrift. Ordre Noveau ble møtt med kraftige motdemonstrasjoner fra alle antifascistiske krefter hver gang de forsøkte seg med massemøter og demonstrasjoner. Til slutt ble Ordre Noveau totalforbudt etter en rekke rasistiske provokasjoner i 1973. Men noen måneder tidligere hadde Jean-Marie Le Pen dannet Front National med tydelig inspirasjon fra det britiske nazi-partiet National Front, som på den tiden hadde nærmere 20 000 medlemmer og sterk fremgang ved valgene. Med Ordre Noveaus illegalitet, så Le Pen sin sjanse til å samle de fleste rasistiske og nasjonalistiske grupper innenfor sin Front.

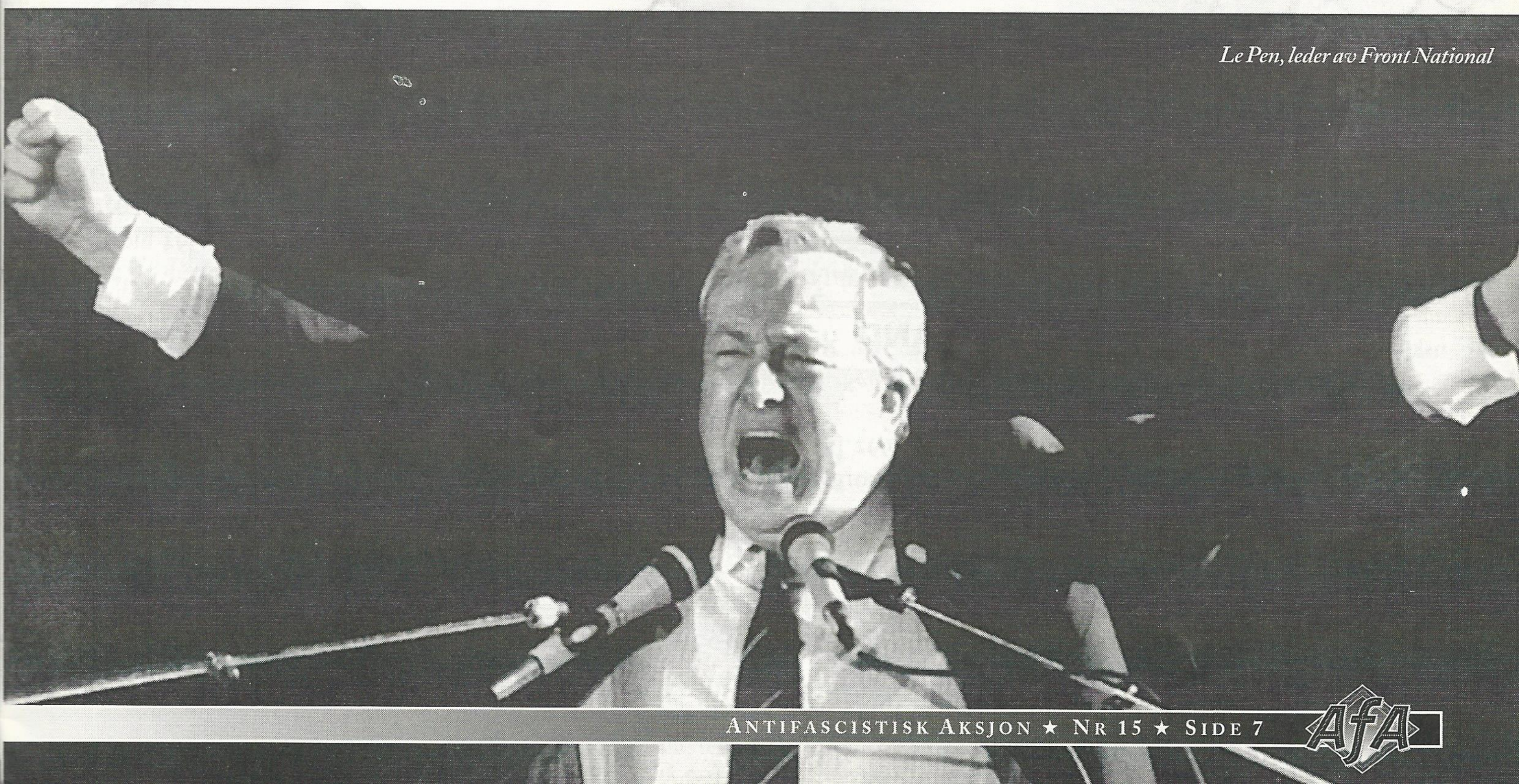
Rasekrigeren

I dag har Le Pen anlagt en "statsmanns"-stil og image som nasjonens redningsmann. I tidligere år kjørte han en mye mer aggressiv stil som macho-rasekrigeren med erfaring fra Vietnam, Algerie og Suez. Dengang gikk han alltid med svart sjørøverlapp over sitt blinde øye, som nå er erstattet med et mer tekkelig glassøye og dyre briller. I nasjonalforsamlingen refererte han ved enhver anledning til sine erfaringer som fallskjermjeger og leiesoldat i Fremmedlegionen, mens han i dag mer profilerer seg som stuerein folkefører. En episode fra sin fortid han heller sjelden refererer til, var da hans leilighet i Paris ble sprengt i luften i 1976 av en rasende arving til en formue på 25 millioner kroner som Le Pen hadde tusket til seg. Le Pen hadde nemlig tatt seg kjærlig av en gammel senil greve inntil han fikk ham til å føre seg selv opp som hovedarving til formuen...

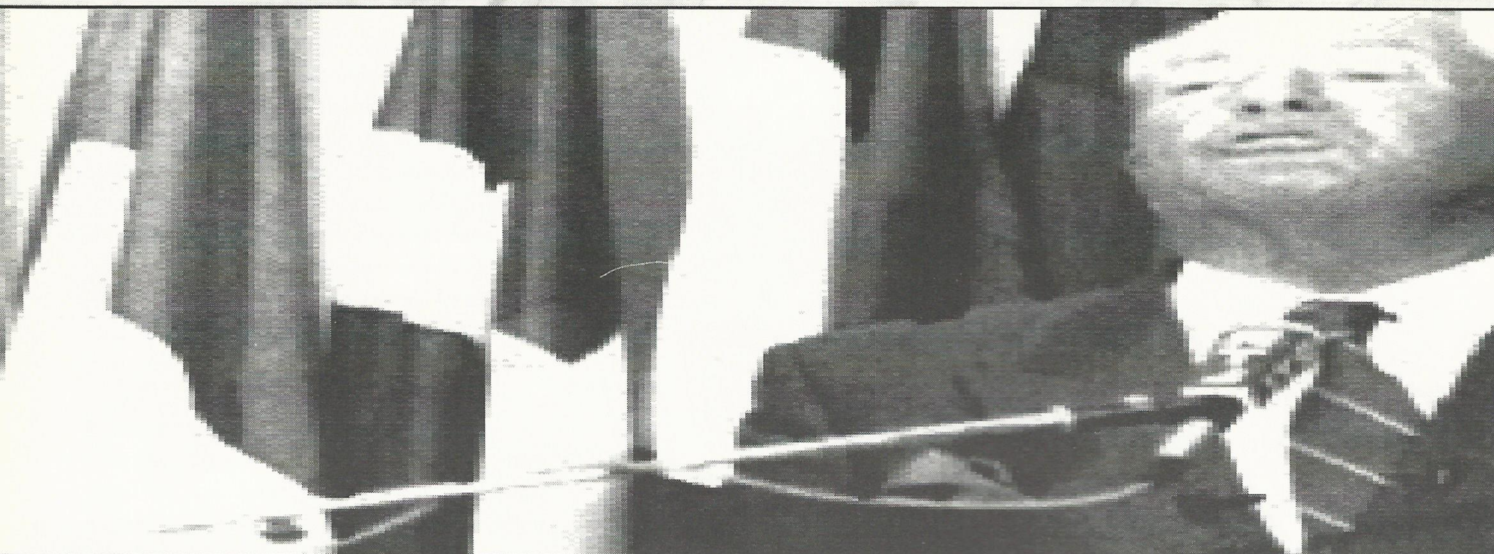
Denne kynismen og utpregede sans for å utnytte alt til egen fordel preger også hans politikk. Le Pens Front National fikk sitt første oppsving ved å surfe på en bølge av hat-angrep mot nord-afrikanere i Frankrike. "Fei araberne ut" har alltid vært hans enkle hovedbudskap. Kolonitidens hat mot frigjøringsbevegelsene i den arabiske verden fører Le Pen nå videre innad i Frankrike, mens hatet også er utvidet til å gjelde alle ikke-hvite. Selv den mer stuereine Le Pen står inne for slagord som "Frankrike for franskmenn" og "Rasisme betyr patriotisme", og han har eller ikke angret uttalelser som "Nazi-Tysklands folkemord var bare en parentes i historien". Le Pens renslighet er desverre derfor bare et resultat av at resten av fransk politikk har beveget seg i hans retning.

Unghirden

I 1973 dannet Le Pen også "le Front National de la Jeunesse", partiets ungdomsbevegelse som i dag har 15000 medlemmer. Partiet har også en studentbevegelse, dannet i 1990, som heter Renouveau Etudiant (Student-fornyelsen), i sitt program sier de: "Vår ideologi er nasjonalisme. Vårt folk først! Nasjonalisme er en hellig forening av alle gode krefter. Fremtiden er vår." Det finnes en rekke voldssaker og til og med

Le Pen, leder av Front National

mord som settes i forbindelse med Front National og særlig deres ungdomsbevegelse. I 1984 skyter Alain Berthes fra Front National en mann på åpen gate. I 1985 anholdes Serge Lopez fra Front National for bombeattentat mot en innvandrerfamilie. Samme år arresteres Jean-Pierre Chatelain, lokal sikkerhetssjef for Front National, for bombeattentat mot en kafé i Annecy. I 1986 overfaller en valgmedarbeider for Front National en sosialist og mishandler han til døde. I 1990 vandaliserte Ung-frontere en jødisk kirkegård i Avignon, gravde opp likene og stakk en paraply gjennom liket av en gammel mann. I fjor ble en ung innvandrer kastet i kanalen og druknet, etter å ha møtt på ungdom fra Le Pens ungdomsbevegelse. Dette er bare et lite utvalg av Front Nationals politiske voldsbruk. Ikke så underlig i en bevegelse hvor formann Le Pen med stor fornøyelse styrket macho-imaget sitt ved å hjelpe politiet og sine egne sikkerhetsvakter med å banke opp motdemonstranter under årets valgkamp.

National Front National

Partiene National Front i England og Front National i Frankrike ble på 70-tallet møtt på svært ulik måte. I England mobiliserte alle antifascistiske og antirasistiske krefter hver eneste gang National Front viste seg, og konfronterte dem massivt . I Frankrike tok det mange år før Front National ble tatt på alvor, og i mellomtiden fikk de bygge opp et enormt partiapparat. Franske Front National ble ansett som litt "uskyldige" i forhold til militante fascistgrupper som OAS og Ordre Noveau, og mange viktige motkrefter satte sin lit til kriminalisering av terroristgruppene, og overså det enorme potensialet det lå i den nye parlamentariske rasistbevegelsen. Dette ble en skjebnessvanger unnlatelsessynd.

Det engelske National Front fikk en knekk de aldri kom over etter stadig å bli kjeppjagd vekk fra gata. Rasistene er avhengig av ro og politibeskyttelse for å kunne hamre inn sine enkle forklaringer "om hva som er skyld i folks vanskeligheter", og så fort de blir konfrontert med massemobilisering og motstand virker ikke propagandaen og fordommene. Derfor ble engelske National Front knust og splittet opp i masse håpløse smågrupperinger, mens Front National i Frankrike fikk roen til å etablere rasistpolitikken sin og suge opp i seg resten av den ekstreme høyresiden.

Konfrontasjon

Ved Front Nationals landsmøte i Strasbourg i vår var det faktisk første gang Le Pen har blitt konfontert med massiv motstand. Tidligere har det kun vært motstand av typen holdningskampanjer og velmente slagord. Til deres store sjokk måtte Front National for første gang se at kampen mot rasistpartiet fikk massiv mediaoppmerksomhet, mens deres eget velregisserte mediashow druknet i motstanden. Derfor er det ennå håp for at antirasismen kan seire i Frankrike, tross i at landet har den skumleste utviklingen i det rasistiske Europa. Franske antirasister har nå oppsummert at ytringsfrihet også betyr kamp mot undertrykkelse og menneskeforakt, og slett ikke er en abstrakt idé om å forsvare alles rett til å spre oppfordringer til vold og overgrep. Ytringsfrihet er også å hindre angrep mot de svakeste og mest utsatte i en tid hvor det bygges en mur rundt det hvite Europas stinkende overherredømme.

Når det gallup-styrte parlamentariske valgsirkuset ikke stiller troverdige alternativer til det systemet folk forakter, blir rasistene lett de eneste som har noe annet svar enn den vanlige ull i munnen.

Kulturkamp

I Europas "nye" rasisme er det ikke helt comme il faut å snakke om raseforskjeller. Det meste skjules bak mer "uskyldige" begreper som Kulturforskjeller og Fremmedkulturelle. Dette er same shit, new wrapping, gammel vin på nye flasker og gammal dritt i gavepapir. Det eneste begrepet "kulturforskjeller" inneholder er Apartheid — Forskjellighet — "vi kan ikke leve sammen". Heldigvis er det mange som har begynt å ta opp kampen mot denne snikende forgiftningen av folks tankegang, der selv de mest dagligdagse nabokrangler opphøyes til "kulturkonflikter". I byen Orange og i Vitrolles har mange kulturarbeidere virkelig fått føle den nye ensrettingen etter at Front National tok over styret. Bibliotekene har blitt "rase-ideologisk og politisk renset" og mange har blitt gjort arbeidsløse av Front Nationals begynnelse på etnisk rensning.

Tappert har flere av dem tatt opp kampen og faktisk skapt stor oppmerksomhet i Frankrike på hva National Fronts prosjekt faktisk er. Men desverre er den stadige rasismens systematiske mistenkeliggjøring og kriminalisering av alle ikke-hvite som kommer til Europa en stadig vitamininnsprøytning for Le Pen og hans likesinnede. Derfor bærer disse et hovedansvar for rasistenes fremgang også når de selv forsøker å legge seg tettere opptil Le Pens stil. Hvorfor i all verden tror de at rasistisk påvirkede mennesker vil nøye seg med de bleke kopiene i de tradisjonelle parlamentariske partiene, når de kan få "the real thing" i Front National. Eller det norske Fremskrittspartiet og i alle andre brune parlamentarikere som forsøker å gjenta Jean-Marie Le Pens menneskeforakt.

REISEBREV FRA AMSTERDAM:

EU ROT OP!

16. og 17. juni var Europa-toppene samlet i Amsterdam for å diskutere den nye EU-traktaten. Månedsvis i forveien pågikk en internasjonal mobilisering til kanal-byen, for å samle folk til demonstrasjoner/aksjoner og delta på den alternative Europa-konferansen som ble arrangert i protest mot toppmøtet. Den generelle politiske situasjonen i Europa, inkludert fattigdom, forurensning og masse-arbeidsløshet, politisk overvåking og asyl-politikk, skulle bli den faktor som trakk fagorganiserte og politiske aktivister fra hele Europa til Amsterdam disse dagene. Også fra Blitz var vi en gjeng som kom oss avgårde. Denne artikkelen skal forsøke å gi et bilde av hva som egentlig foregikk 13-17. juni. Grunnet plasshensyn er ikke dette en fullstendig oversikt. Men de aksjoner og demonstrasjoner som beskrives her, er etter undertegnedes mening de største og viktigste protestene mot EU-toppmøtet.

Noe av det mest oppsiktsvekkende skulle vise seg å være oppfinnsomheten til fattige europeere og andre, når det gjaldt å komme seg til Amsterdam. Foruten bil, fly, buss og tog var det også folk som kom til fots(!). De kom gående fra Spania, Stor-Britannia og flere andre land i Europa og fra Marokko! Marokkanerne begynte sin vandring allerede i april for å nå frem i tide til å delta i protestene. Men det var også andre som var villige til å strekke seg langt for å komme til Amsterdam. Mer enn 3000 italienere samlet seg på togstasjonen i Milano og forlangte å få et tog. Etter noen timer fikk de det, og fler enn 1000 personer gikk ombord. Til tross for at italienerne hverken hadde papirer eller billetter, forløp togturen udramatisk inntil toget nådde Amsterdams sentralstasjon. Der ble det omringet av para-militære politistyrker som nektet italienerne å komme av toget og inn i byen.

Informasjon

Det sier seg sjøl at med alle de demonstrasjoner, små aksjoner, møter, partyer og konserter som gikk av stabelen kun som et svar på EU-toppmøtet, var det mye informasjon å holde styr på. Derfor var et eget, veldig omfattende opplegg iverksatt for å sikre at både tilreisende og andre skulle få nødvendig informasjon. Det var opprettet såkalte "Info-points" i Amsterdams kvinnehus, en radikal bokhandel, i coffee-shopen "Bullocks" og i flere okkuperte hus. Blant annet fantes det et "info-point" i Vrankrijk som er et av Nederlands eldste okkuperte hus. Infopointene distribuerte løpesedler og pamfletter med informasjon om kommende aktiviteter og om hvordan man bør forholde seg hvis man blir arrestert i Amsterdam. Motstandens egen dagsavis, "Daily Amsterdamned", ble også distribuert via info-pointene og delt ut i alle demoer. Det var en fire siders tabloid, hvor en side inneholdt nødvendig

Demonstrasjonen mot fattigdom, arbeidsløshet og sosial nød samlet over 50.000 mennesker fra hele Europa.

Daglig avis under topp-møtet med siste nytt om demonstrasjoner, aksjoner og arrestasjoner.

informasjon på engelsk. Motstanden hadde også sin egen radio-stasjon som sendte 10 timer i døgnet med musikk og oppdatert informasjon på engelsk, nederlandsk, tysk, fransk og polsk.

Amsterdam dag for dag

Vi var en gjeng på ca.15 personer fra Blitz og AFA som etter mye om og men kom oss avgårde. De fleste av oss ankom torsdag den 12. Dette skulle vise seg å være litt tidlig, men med de politi-stat lignende tilstandene vi fikk oppleve under mesteparten av oppholdet, var de fleste av oss i ettertid glad for et par dager med rolig tempo.

De årlige kaos-dagene som vanligvis finner sted i Hannover i Tyskland, var for anledningen flytta til Amsterdam. Den uhøytidlige åpninga skulle finne sted på et torg i sentrum, ettermiddagen fredag den 13. Men 500 tyske anarkister, deriblant arrangørene, ble stoppet på grensa. Åpninga av kaos-dagene ble redusert til et par hundre pønkere og autonome som drakk øl. De ivrigste holdt ut til langt på natt, og i løpet av kvelden ble et tjue-talls folk arrestert.

Utover fredags ettermiddag og kveld ble til stadighet antiterror - politiets pansrede kjøretøyer observert i området rundt Vrankrijk. Dette ble sett på som en provokasjon av beboerne i huset, som forlangte at bilene ble trukket tilbake, hvilket skjedde.

Lørdag var det duket for en stor demonstrasjon mot fattigdom i Europa. De forsiktige forhånds-anslagene på 25-30 000 deltakere ble gjort til skamme, da nærmere 50 000 menesker deltok i den mange timer lange marsjen. Demonstrasjonen skulle egentlig gå til den nederlandske nasjonal-banken, men veien var avsperret av militære politistyrker og pansrede kjøretøy. Det ble sammenstøt mellom politi og demonstranter, da den militante seksjonen i demoen passerte politisperringene. Alle typer symboler på Europas arroganse,- banker og luksushoteller ble sporadisk angrepet med stein av den militante blokka. Det gikk også sport i å fjerne toppmøtets offisielle flagg som hang over samtlige kanalbroer. Demonstrasjonen gikk tilbake til utgangspunktet, Dam plass, der det var konsert og appeller.

Etter demoen samlet noen hundre mennesker seg utenfor sentralstasjonen for å uttrykke støtte til de italienske togokkupantene som satt fast bak massive politisperringer.

Av de mer enn 1000 italienerne på toget, ble 150 arrestert for skadeverk på togkupeer, mens resten slapp ut for sent til å delta på demonstrasjonen. Det ble trefninger mellom politi og demonstranter utenfor stasjonen. Etter flere timer med stillingskrig og mindre sammenstøt, trakk demonstrantene seg oppover i byen med et betydelig politioppbud i hælene. Oppe i byen fikk demonstrantene forsterkninger fra cirka 300 autonome som kom fra Vrankrijk for å stanse unødvendige arrestasjoner. Den etterhvert nokså store demonstrasjonen gikk til konsert på Dam plass, hvor det var apeller fra italienerne. Resten av kvelden forløp rolig, bortsett fra noen "hit and run" aksjoner mot banker og politistasjoner.

De forsiktige forhånds-anslagene på 25-30 000 deltakere ble gjort til skamme, da nærmere 50 000 menesker deltok i den mange timer lange marsjen.

Tidlig om morgenen søndag den 15. fikk beboerne i Vrankrijk besøk av opprørs-politiet, utstyrt med pansrede kjøretøyer og en kamerabil som tok oppstilling utenfor huset. Beboerne anså det som reelt at det bevæpnede politiet ville forsøke å ta seg inn i huset, og svarte med å kaste malingsbomber mot politifolkene. Politiet trakk seg deretter tilbake.

Senere på dagen var det en demonstrasjon i protest mot kriminaliseringen av rave/techno miljøene i Europa. Den varte og rakk i mange timer, men oppløste seg da politiet slo fast at heller ikke denne dagen skulle man kunne demonstrere hvor man ville.

Klokka 22 samme kveld gikk en demonstrasjon fra Vrankrijk i Spuitstraat 116. Demonstrasjonen var til støtte for alle som hadde blitt arrestert i løpet av de siste dagene. På et møte i forkant av demoen var det blitt bestemt at enhver konfrontasjon med politiet skulle unngås for enhver pris. Demonstrasjonen, i underkant av 400 deltagere, rakk å bevege seg 30 meter før den ble avsperret på alle fire kanter. Demonstrantene fulgte de vedtak som var fattet om å unngå konfrontasjoner, og satte seg derfor ned.

Hele den innesperrede demonstrasjonen, pluss enkelte tilskuere ble arrestert og kjørt i busser til omkringliggende fengsler og politistasjoner. Samtlige ble siktet for å være medlemmer i en kriminell organisasjon (paragraf 140). Blant de

Amsterdam-politiet måtte tåle kritikk etter sin aggressive framferd under EU- toppmøte

Demonstrasjon mot den europeiske flyktningepolitikken utafor et asyl-fengsel i utkanten av Amsterdam.

Demonstranter var rundt på alle fengslets sider for å sikre at flest mulig av fangene fikk oppleve støtten utenfra. Politiet var i aller høyeste grad tilstedeværende, men holdt for en gangs skyld en nokså lav profil.

Umiddelbart etter at vi kom tilbake til Amsterdam sentrum startet en ny demonstrasjon på torget Niewmarkt. Denne gangen var hensikten å ta seg frem til luksus-hotellene for å "hylle EU-bossene for deres bra arbeide". Et massivt politi-oppbud gjorde at man raskt bestemte seg for å splitte opp i små grupper for å forsøke å komme frem til hotellstrøket. Flere av gruppene kom seg fram og det kunne virke som politiet i begynnelsen hadde store problemer med å forstå ironien når folk ropte på "mer fattigdom" og "takket for forurensning". Også denne kvelden endte mange av de populære EU-flaggene i kanalen. En av demonstrantene vakte allmen munterhet da han hoppet i kanalen og svømte over og unngikk å bli arrestert. Dagen etter uttalte politiet at de hadde arrestert 90 personer. Det skapte imidlertid reaksjoner da det ble kjent at også folk som hadde sittet på ute-kafèer hadde blitt arrestert på grunnlag av at de så ut som autonome.

380 arresterte var blandt annet to danske journalister, som ble løslatt etter to og 12 timer.

Dagen etter, mandag den 16. var det en demonstrasjon mot den europeiske asyl- og flyktningepolitikken. Dette var i utgangspunktet en sykkel-demonstrasjon, men tilreisende og andre som ikke hadde sykler tok t-banen langt ut av byen og møtte det imponerende synet av mer enn tusen syklister som hadde syklet i to timer fra Amsterdam sentrum. Demonstrasjonen gikk til asylfengslet hvor et omfattende program på to timer ble gjennomført. Musikk, trommer og alskens bruk av fet symbolikk var hovedingrediensene i denne demonstrasjonen. To middelalderske katapulter var bygget med det formål å skyte tennis-baller påskrevet hilsner til fangene inne i fengslet. Folk kunne også skyte inn tennisballer ved hjelp av tennis-racketer som demoledelsen hadde skaffet til veie for anledningen. To laken-tau som ble slengt over gjerdet og symbolsk tunnelgraving under gjerdet var ting som ikke kunne misforstås.

Folk fra mange forskjellige politiske miljøer har protestert på de politistat-lignende tendensene som hersket før og under toppmøtet generelt og paragraf 140 spesielt.

De siste dagene hadde vi merket at det var blitt en annen stemning i byen. Oftere og oftere møtte vi på "vanlige streitinger" med politiradio i øret som fortalte folk hvor de skulle gå for å unngå å møte politiet når de var i en trengt situasjon. Samtidig var flere jurister og andre til stadighet ute i aviser og tv-nyheter og uttalte seg kritisk til bruken av paragraf 140. Politiske partier våknet også, og til og med det sosialdemokratiske partiet kritiserte politiet for å ha gått for langt. Med dette som utgangspunkt var det tirsdag 17. juni klart for den siste markering mot EU-toppmøtet. Dette var den autonome bevegelsens hoveddemonstrasjon som hadde parolen "EU ROT OP", eller "EU fuck off" som demo-ledelsen oversatte det til. Demonstrasjonen hadde som mål å komme seg fram til et kunstmuseum, hvor toppene hadde sin presse-konferanse som avslutning på toppmøtet. Det ble tidlig klart at politiet heller ikke ville la denne protesten bli synlig for det europeiske herre-folket. For å gjøre det klart for alle at det var politiet som massivt forsøkte å kneble og usynliggjøre enhver protest, ignorerte man enhver provokasjon og gikk tilbake til utgangspunktet, Dam plass, hvor demonstrasjonen oppløste seg uten dramatikk.

Etterspillet

Paragraf 140 har blitt brukt av det nederlandske politiet i en årrekke for å holde husokkupanter, politisk aktive og "annet hår i suppa" varetektsfengslet i månedsvis uten å ha noe egentlig grunnlag. I løpet av fem dager ble i følge offisielle tall mer enn 700 personer arrestert i Amsterdam (det egentlige tallet må være mye høyere). Folk fra mange forskjellige politiske miljøer har protestert på de politistat-lignende tendensene som hersket før og under toppmøtet generelt, og bruken av paragraf 140 spesielt. Det er en rekke kritikkverdige forhold ved mange av arrestasjonene. Flere kvinner som ble arrestert klager over seksuell trakassering av klåfingra mannlige politifolk. Mange arrestanter fikk ikke snakke med advokat som de har krav på. Et større antall utenlandske arrestanter har ikke fått tilbake pass, penger og verdisaker etter løslatelse. Det har også kommet for dagen at en større pengesum ble budsjettert til erstatningssøksmål i forkant av topp-møtet.

Motstanden hadde også sin egen radio-stasjon som sendte 10 timer i døgnet med musikk og oppdatert informasjon på engelsk, nederlandsk, tysk, fransk og polsk.

Onsdag 18. Juni var det en stor militant demonstrasjon mot hovedpolitistasjonen i Amsterdam. Bygningen ble steina uten at politiet forsøkte å foreta seg noe som helst. Natt til 19. Juni ble Nederlands ambassade i Oslo knust i protest mot unntakstilstanden i Amsterdam. Natt til 20. Juni ble Nederlands ambassade i Stockholm knust av samme grunn. 21.juni var det demonstrasjoner mot paragraf 140 ved politistasjoner over hele Nederland og ved Nederlandske ambassader og konsulater i mange europeiske storbyer. Det politiske presset mot denne juridisk syltynne paragrafen er forhåpentligvis så stort at den nå står for fall. AFA vil følge opp utviklingen i kampen mot paragraf 140 i framtidige nummer av bladet.

Kvinner under de

Vinteren 1919 blei en fred tråkla sammen i Paris´ forsteder, St. Germain, Trianon, Neuilly, Sevres og Versailles. Ti millioner menn lå igjen i skyttergravene. De som kom hjem møtte sine koner, mødre, døtre og søstre der de sjøl hadde stått før 1914, som fabrikkarbeidere, bankansatte og anleggsarbeidere. Men "kvinne-emansipasjonen" skulle snart slås retrett. Samme vinter organiserte den tidligere sosialist og journalist, Benito Mussolini sine første slåssbander, Facsio di combattimento.

Allmenn stemmerett for menn blei gjennomført i Italia året etter første verdenskrig. Den tidligere begrensa stemmeretten hadde holdt liberalistene ved makta. Nå tok det katolske partiet Partido Populare og det sosialistiske PSI over. Kommende år skulle partiene bruke på å slå ned "venstreavvik " i egne rekker og utenfor partiene. Mens makthaverne var opptatt av å slå ned på fabrikkokkupasjoner og streiker, samlet den andre siden seg i kulissene...

Allerede i 1919 hadde det italienske fascistpartiet 17 000 medlemmer. Mange av disse var hjemvendte soldater, hovedtyngden lå i middelklassen. Partiet hadde ingen klar ideologi, men bygde på Mussolinis artikler og taler. Deres fremste politiske mål var å opprettholde den ro og orden de mente arbeiderne hadde opphevet. Dette måtte om nødvendig gjøres med vold.

I likhet med sosialistene var også den italienske kvinnebevegelse fragmentert. Hverken de liberale eller sosialistene hadde innfridd deres krav om stemmerett og arbeid på lik linje med menn. Krigen hadde i Italia, som på resten av kontinentet, sendt kvinnen ut av hjemmet for å holde hjula i krigsmaskineriet igang. Freden representerte et tilbakeslag for hunkjønnet i Europa såvel som i USA. Tilbakeslaget rammet også kvinners egne organisasjoner i Italia. Nå beveget de store forbundene seg i en klar konservativ retning. Medlemmene var å finne i middelklassen og oppover. Kvinnene var, som sine menn, skremt av urolighetene blant lavere klasser og mange nølte ikke med å erklære sin støtte til fascistene.

Rasesjølmord

I 1921 blei det grunnlagt en kvinnebevegelse med fremste målsetning "å hjelpe rasen til fysisk fostring slik at rasen ikke svekkes, men istedet forsterkes helt ned til røttene". Videre ville man "bidra til familiens gjenoppbygning og se til at eventuelle kvinnelige sysselsetninger blir av typen husholdningsarbeid". De italienske "feminister" lå ikke det minste tilbake for sine europeiske søstre. Rasehygiene var blitt kvinnesak. I USA hadde man snakket om dette siden borgerkrigens slutt og Theodor Roosvelt tegna opp skrekkbildet i 1905 - rasesjølmord. Bakgrunnen var de synkende fødselstallene blant amerikanere med nordeuropeisk herkomst. Redselen for "rasesjølmord" hadde bredt seg i Europa med de imperialistiske krigene som førtes her, og i resten av

n italienske fascismen

Quality time with the family...

Dette er første del i en serie om kvinner under fascistiske diktaturer. Fascismen har antakelig det mest reaksjonære kvinnesynet vi kjenner til, likevel finner vi jenter og kvinner i nazistiske og fascistiske organisasjoner, som f.eks. "Valkyria" i Norge. Det er merkelig at disse jentene i utgangspunktet organiserer seg, ettersom kvinner i følge fascismen skal sitte hjemme, passe barna, stelle for mannen, stadig være gravide og dermed føre nye raserene barn inn i verden slik at krigsmaskinen har nok å ta av. Vi reagerer når nazijenter sier de arbeider med kvinnesak, og det er på tide å vise hva slags "kvnnefrigjøring" fascistene virkelig står for!

verden.

Et lands styrke var basert på antall soldater. Antallet soldater var avhengig av antallet friske guttebarn og antallet friske guttebarn er som kjent avhengig av kvinners evne til å sette disse til verden. Dermed blei det til slutt kvinnens ansvar å forhindre rasesjølmord. "Skaff barn, mange barn, mengden gir styrke", skulle fascistene senere fortelle kvinnene.

I 1921 vant fascistene 35 av 500 seter i det italienske parlamentet. Mussolini tok motet til seg og erklærte marsjen mot Roma. Samtidig ga den tidligere ateisten full støtte til den katolske kirke. Kirken, og paradoksalt nok freden fra 1918, var årsakene til kvinners generelt dårlige stilling i Italia da svartskjortene i 1922 marsjerte inn i Roma. Samtlige av de store kvinneforbundene støttet marsjen og Mussolinis maktovertagelse. Takken for denne støtten var at man i årene som fulgte forbød de samme forbundene. Det største moderate forbundet, Associazone per la Donna, blei forbudt i 1925. Mange av kvinnegruppene arrangerte sin egen død ettersom fascistenes egne kvinner tok over ledelsen. De sosialistiske forbundene var forlengst forbudt eller tvangsoppløst. Det nasjonale kvinnerådet fikk fortsette fram til Mussolini inngikk en avtale med paven i 1929.

"Feminismens hensikt er helt motsatt av min. Kvinnen skal naturligvis ikke være en slave, men skulle jeg gi dem stemmerett ville de gjøre det av med meg. Kvinnen har ingen plass i staten". Mussolini, 1933

Lov og orden

Mussolinis fascister var en bevegelse født i kamp. Uten partiprogram var dens fremste mål å opprettholde lov og orden. Under utforminga av kvinnepolitikken var det derfor naturlig å henvende seg til dem som opprettholdt lov og orden mellom kjønnene i Italia,- kirken, med paven i spissen. Pavestatens syn på familien passet jo også godt til å forhindre rasesjølmord.

Fra 1929 var den fascistiske staten velsigna av pavestaten. Vatikanets kvinneorganisasjoner og nonneordner fikk fortsette. I 1930 utstedte paven *encyklika Castii Connubi*, et rundskriv om ekteskapet som forsvarte mannens absolutte rett ovenfor kvinnen. Året før hadde det italienske lovverket slått fast at barn tilhørte faren og at fysisk avstraffelse var riktig innenfor ekteskapet, selvsagt bare fra mannens side. Paven fulgte opp i 1931 med nok et rundskriv - *Quadrigesimo anno*, som ga moderskapet plassen som kvinnens viktigste oppgave.

Mannen med potensen - skeptisk til matriarkatet

Moderskapet?

Oppfordringene til kvinnen om å vie seg til mann og barn, hadde helt siden midten av tjuetallet vært sentral i den fascistiske propagandaen. I 1927 senka man kvinnelønnen til 50% av mannens. Kvinner fikk ikke tiltrede i enkelte offentlige stillinger (i 1938 var kun 10% av disse forebeholdt kvinner), som for eksempel lærere ved høyere utdanning. Kvinnen var ansett for ikke å være anlagt til å undervise i filosofi og historie. - For som Mussolini uttalte i 1932: "Kvinnen er analytisk, ikke syntetisk og må lyde, har en kvinne kanskje noen sinne skapt et arkitektonisk verk?"

Universitetene fortsatte å være åpne for kvinner. Faktisk blei antallet kvinnelige studenter firedobla mellom 1912 og 1935. Trass i propagandaen gikk antallet sysselsatte utenfor hjemmet bare moderat ned. Delvis fordi ny opprustning trengte den billige arbeidskraften.

Mer enn propaganda og lønnsnedgang var altså nødvendig for å få kvinnene hjem, og fødselstallene opp. Fra 1929 fikk kvinnene lønnet fødselspermisjon og fra 1934 økonomisk støtte for å sette nye italienere til verden. Ekteskapslån blei utdelt og minimumsalderen for ekteskapsinngåelse blei senka.14 år for kvinner og 16 år for menn. Prevensjonsopplysning og abort var strengt forbudt. Om aborten var blitt utført for å redde familiens/farens ære gjaldt dette som en formildende omstendighet. Familiens ære kunne også unnskylde en ektemann som drepte sin kone, mor eller søster. Dette blei slått fast i en egen lov om "æresforbrytelser" i 1932.

Redselen for matriarkatet

Den fascistiske stat skulle bygge på tre grunnpilarer - intelligens, styrke og skjønnhet. Kvinnen kunne bare ha en av disse egenskapene, - skjønnhet. Hun var den skjønne moren som sørget for nye organer til den fascistiske kroppen. Men hun kunne naturligvis også være meget farlig. Feminismen hadde skremt Mussolini allerede da han i 1913 hadde satt som leder for det sosialistiske partiet. Samme år ville kvinnene i partiet organisere seg, men ga opp etter motarbeidelse fra ledelsen. 20 år senere kunne Mussolini forklare hvorfor: "Feminismens hensikt er helt motsatt av min. Kvinnen skal naturligvis ikke være en slave, men skulle jeg gi dem stemmerett ville de gjøre det av med meg. Kvinnen har ingen plass i staten".

Kvinnelige fabrikkarbeidere gikk stadig til streik mot uteblivne lønninger og harde arbeidsforhold. De yndige nymfene fra fabrikkene blei tukta med politiets køller og sendt i fengsel.

Kvinnen kunne vise sin kjærlighet til staten ved å holde familien i orden. Slik viste hun også sin kjærlighet til føreren, Il Duce.

Marga, i "Piccolo Mondo Fascista" gir sin hyllest: "...mødrene, disse blyge, arbeidsomme italienske mødre. De går ikke ut på gater og torg for å proklamere sin kjærlighet til il Duce, men de beviser denne kjærlighet hver dag gjennom å utføre sine plikter i hjemmet".

Tross i at kjærligheten til staten skulle vises innenfor de fire vegger, fantes det enkelte

kvinnefasci. Som andre fasci var dette sammenslutninger, kampgrupper av aktivister, selvom oppgavene var noe anderledes for kvinner enn for menn. De første fasci var reine terrorgrupper. Etterhvert blei de brukt som kontrollorgan og propagandaapparat. De fungerte også til en viss grad som det seinere tyske SS. Kvinnefasciene tok seg av kulturelle aktiviteter, som å arrangere fritidssysler for kvinnelige arbeidere og utgi tidsskrifter om husmorrollen.

Kvinnen skulle være maktesløs uten mannen. Mussolini sjøl var et ideal for andre italienske menn og det gikk rykter om hans potens. På folkemunne kunne det til og med fortelles at han hadde dobbelt opp av kjønnsorganer for å få tilfredsstilt seg sjøl. Dyrkelsen av ham var kraftig, også blant kvinner, og kom blant annet til uttrykk i bademoten. En moteriktig badenymfe skulle svømme med bilde av føreren på brystet av sin ellers tekkelige badedrakt. Dermed ble hun redusert til det sarte, lille, elskelige vesen fascismens menn helst ville ha.

Kvinner i kamp

Ved inngangen av tredveåra nådde Il Duces popularitet sitt høydepunkt. Men heller ikke fascismen kunne løse Italias problemer. Ettersom livet stadig blei hardere dukket motstanden opp. Kvinnelige fabrikkarbeidere gikk stadig til streik mot uteblivne lønninger og harde arbeidsforhold. Særlig gjaldt dette i den viktige rustningsindustrien. De yndige nymfene fra fabrikkene blei tukta med politiets køller og sendt i fengsel. Med Mussolinis avtale med Hitler i 1938, startet jødeforfølgelsene i Italia. De nye jødelovene blei sabotert ved å hjelpe jøder i dekning, eller ved å ta dem inn i egen familie. Her spilte også kvinner en sentral rolle.

I 1940 gikk Italia inn i krigen på Tysklands side. Snart var det nødvendig å rasjonere matvarer. Prisene steg hurtig og holdt etterspørselen nede. Kampen for det daglige brød førte til en liten økning av antallet kvinner i arbeid utenfor hjemmet.

I 1943 angrep de allierte Italia. I den sørlige delen av landet anla de allierte raskt en skinnprosess mot fascistene. Det nordlige Italia forblei under tysk okkupasjon fram til 22. april 1945. I november 1943 kunne italienske kvinner for første gang på over ti år organisere seg for kvinnesak. Den nye bevegelsen skulle kjempe til "kvinnens forsvar og til hjelp for de som kjempet for friheten". Av de 70 000 medlemmene var 35 000 kvinnelige partisaner som kjempet mot tyskerne i nord. Mange havnet etterhvert i tyske fangeleire. Bevegelsen ga opphav til den senere sosialistiske kvinnebevegelsen "Unione Donne Italiane", UDI.

Etter annen verdenskrig fikk kvinnene det de

Badenymfe med hyppige barnefødsler

hadde krevd etter den første krigen. 25 år etter forrige valg, kunne kvinner som menn gå til stemmeurnene. Stemmeretten var kjempa fram av UDI og deres katolske søsterorganisasjon Centro Italiano Feminile.

Sporene etter over 20 år med fascisme var dype i kvinners bevissthet. Det italienske lovverket blei ikke forandra etter Mussolinis fall. De kvinnefiendtlige lovene fascistene hadde innført blei beholdt, blant annet etter press fra pavestaten. På sekstitallet kunne fortsatt en kvinne kastes i fengsel for å være utro. Først etter studentopprøret i 1968 fikk de italienske kvinnene, med bevegelser som Movimento de Liberazione della Donna og Lotta Feminista, kjempa fram legal skilsmisse og prevensjonsopplysning.

KILDER:

Kvinnebevegelsens historie - Richard j. Evans. Universitetsforlaget 1980

Kvinnor i alla lender - Si Fellicetti, Gidlunds Forlag 1974

Cappelens Kvinnehistorie bind 2 - 1992

History of the Modern World - Palmer, Colton, Mc.Grav Inc. 1995

Geriljaen tar over byen San Lorenco under offensiven i `81.

"Vi kjempet med livet som innsats. Jeg visste jeg kunne bli drept, men at selv om jeg døde, ville jeg leve videre. I mine compañeros' hjerter og gjennom deres kamp."

-Daisy, ex-geriljasoldat i FMLN

En nødve

Revolusjonsviljen var sterk i folket av opplagte grunner da Farabundo Martí begynte sin agitering for folkelig motstand i 1930. Landet var et fåmannsvelde. Da depresjonen hadde lagt kaffemarkedet i grus, prøvde plantasjeeierne å skyve tapet over på arbeiderne, som allerede slet med stor fattigdom. 1. mai 1930 demonstrerte 80.000 i San Salvadors gater, på den tiden hadde byen 90.000 innbyggere. PCS bestemte seg for å organisere en revolusjon, men få dager før den planlagte datoen, ble mange av lederne tatt til fange, deriblant Martí. Partiledelsen mente allikevel det var mer å tape på å avlyse planene. Da dagen kom, var opprøret så å si uten ledere og dårlig forberedt. Opprørsforsøket ble knust i løpet av tre dager. Jordarbeiderne og indianerne som sto for opprøret, fikk ikke utrettet mye.

Hevnen fra den herskende klasse var helt ute av dimensjoner. Hele ledelsen i PCS ble offentlig henretta, og i kommunistjakten som fulgte, ble nærmere 40.000 massakrert. Å være indianer, løsarbeider eller bonde var det samme som å være skyldig. Straffen var døden ved skyting.

kirkegårdsfred

Folket var terrorisert til stillhet, en 30 år lang kirkegårdsfred fulgte.

Opp gjennom åra var det kupp og motkupp i alle retninger, uten at det endra noenting for folket. Idag ser høyresiden i El Salvador tilbake på metodene fra 1932 som prakteksempler på hvordan folket kan holdes i ro. Etter 1932 satte landeierne undertrykkinga i system på landsbygda. De oppfordra «ærefulle menn» i hvert lokalsamfunn til å «...organisere seg i militser formet etter det italienske Fascio for å forsvare våre hjem og familier mot de dødelige og grusomme angrepene fra gjengene av infame kjeltringer som utgjør den røde hæren som håper å drukne i blod vårt frie og generøse fedreland, gitt til oss av våre forfedre.» En slik organisasjon ble oppretta, den viste seg å være kortlivet i første omgang. I stedet ble militæret satt inn sammen med politiet for å sørge for at de fattige holdt seg på sin plass.

organisert antiopprør

Etter flere forsøk, lyktes USA i å danne og spesialisere et landsomfattende nettverk av angivere og militser. Disse skulle bekjempe den internasjonale kommunismens planer og aksjoner her i dette lille hjørnet i deres egen bakgård. Slik kom ORDEN og ANSESAL til. ORDEN ble en masseorganisasjon, mens ANSESAL var i direkte forbindelse med CIA og presidenten. Begge kom de til på en tid da det ikke fantes noen opprørsbevegelse i landet. Den eneste opposisjonen til det eksisterende system, var et kommunistparti som fremdeles lå i ruiner etter 1932. Med andre ord ble omfattende antiopprørsstyrker satt i system i El Salvador lenge før det var noe opprør å snakke om. ORDEN ble etterhvert et effektivt redskap for kontroll og informasjonsinnsamling på landsbygda. På det meste hadde de over 100.000 medlemmer, og ble etterhvert en mer eller mindre selvstendig organisasjon som samarbeidet med nasjonalgarden og militæret. Men nok til å holde tilbake folkebevegelsene som pressa seg fram i løpet av 70-tallet, var det ikke.

Ordforklaringer:

ANSESAL: Det Nasjonale Sikkerhetsbyrå
ARENA: Nasjonalistisk-Republikansk Allianse
BPR: Folkelig Revolusjonær Blokk
CRM: Revolusjonær Koordinator av Massene
ERP: Folkelig Revolusjonær Hær
FAPU: Den Forente Folkelige Aksjonsfront
FARN: Nasjonal Motstands Væpna Styrker
FMLN: Farabundo Martí Fronten for Nasjonal Frigjøring
FPL: De Folkelige Frigjørings Styrker
LP-28: Folkelig Forbund av 28. februar
ORDEN: Nasjonalistisk-Demokratisk Organisasjon
PCS: Det Salvadoranske Kommunistparti
compañero: kampfelle, kamerat.
gringo: latin/mellomamerikansk nedsettende betegnelse på nordamerikanere.

El Salvador:

ndig krig

Urban geriljasoldat i aksjon (1980).

Kirkas rolle

I El Salvador var kirka en viktig tilrettelegger for folkelig bevisstgjøring og organisering. Den nye pastoralismen som kom til landet på 60-tallet oppfordra de fattige til å ta kontroll over egne liv og ikke alltid tåle undertrykking i påvente av himmelriket. Kirkelige organisasjoner og nettverk ble redskaper for de revolusjonære organisasjoners rekruttering. Likevel var det først og fremst de store revolusjonære organisasjonene som ledet an kampen.

Kommunistpartiet

Etter nederlaget i 1932, ble PCS tvunget under jorda, det var ikke mer enn et dusin medlemmer igjen. Etterhvert økte antallet litt, men partiet slet mye med indre uenigheter om mål og virkemidler. De endte opp med å støtte væpna revolusjon rent teoretisk. I praksis gikk de derimot bort fra dette midlet for å oppnå sosiale forandringer, bortsett fra en kort periode etter Cubas revolusjon i 1959. De samme debattene: - *Hvilke allianser? Småborgerlig demokratisk revolusjon eller sosialistisk revolusjon? Væpna kamp eller fredelig motstand?* - kom opp med jevne mellomrom, også midt i borgerkrigen.

Folket er våre fjell!

FPL ble danna i 1970 da en mer militant del av PCS gikk ut av partiet. De mente det måtte sterkere lut til enn allianser med liberale småborgerlige i landet (dem var det uansett ikke mange av...). FPL's ideologi er uatskillelig fra grunnleggeren Salvador Cayetano Carpio, bedre kjent ved hans krigsnavn, Marcial, som en av de fremste revolusjonære skikkelser i Latin-Amerika. Marcial var opprinnelig baker og leda bakernes streik til seier i 1944, på en tid da fagorganisering fremdeles var forbudt. Han ble en av de viktigste organisatorene for fagforeningsnettverket i landet, og var i nær forbindelse med grasrota. Marcial diskuterte en gang på 60-tallet den mellomamerikanske revolusjon med Che Guevara. «El Che» mente at El Salvador var uegnet til å spille noen viktig rolle i denne revolusjonen, fordi landet manglet omfattende fjellområder. Han konkluderte med at El Salvador i høyden kunne spille en sekundær rolle i regionens kamp. Marcial var uenig, han mente at potensialet i det salvadoranske folk mer enn veide opp for manglende fjell. «Folket er våre fjell!» pleide han å si.

Det første FPL gjorde, var å sette igang en kjedereaksjon av rekruttering fra de allerede eksisterende organisasjonene, særlig i byene. Hver nye innkorporerte fikk i oppgave å skolere og rekruttere et visst antall nye folk. Samtidig begynte de å organisere væpna selvforsvarsgrupper, drev sabotasjevirksomhet og angrep medlemmer av ORDEN og dødsskvadronene. Dette, også for å skaffe våpen. I løpet av 70-tallet ble det utvikla et utall organisasjoner med mer eller mindre samme mål, frigjøring av landets undertrykte folk. ERP, RN, FAPU, FARN, BPR, CRM og LP-28 var de viktigste.

Represjonen økte voldsomt etterhvert som de folkelige organisasjonene begynte å utgjøre en reell trussel. I flere store demonstrasjoner ble deltakerne massakrert, og prester som talte de fattiges sak ble likvidert av dødsskvadronene. Hadde du samme etternavn som en kjent venstreaktivist, var det grunn nok for dødsskvadronene. Hele slekter ble utrydda på deres nattlige terrortokter.

Romero

Erkebiskop Romero ble i utgangspunktet utnevnt til stillingen fordi han var konservativ. Men han ble etterhvert bevisst sitt folks problemer. Da han begynte å tale folkets sak, ble han svært upopulær hos makta i landet. Han krevde at hæren måtte stoppe den blodige represjonen. I mars 1980 ble han skutt og drept mens han holdt messe. Denne hendelsen var utløsende for mange som enda ikke hadde involvert seg i kampen. Inocente (40) var med i geriljaen under hele krigen, og jobber fortsatt aktivt i FMLN: "Jeg var ikke organisert på 70-tallet, og forsto heller ikke kampen. Men mye skjedde rundt meg, som jeg etterhvert analyserte og skjønte. Drapet på Romero gjorde meg rasende, og overbeviste meg til å innkorporere meg for å kjempe på full tid", sier han.

Omfattende antiopprørsstyrker ble satt i system i El Salvador lenge før det var noe opprør å snakke om.

Revolusjon!

Nå var revolusjonen uungåelig, folket var optimistiske etter sandinistenes seier i Nicaragua. Selv om noen av de i utgangspunktet revolusjonære organisasjonene mente tiden ikke var moden, ville ikke revolusjonen vente. Oktober samme år, ble FMLN danna av fem av de største gerilja- og massebevegelsene som hadde vokst fram på 70-tallet. Hele landsbyer innkorporerte seg av gangen. I 1981 satte FMLN i verk en offensiv som var ment å være avsluttende. Den ble begynnelsen på en 12 år lang krig mot den USA-støtta regjeringshæren. Bertha (31) ble med i FMLN da hun var 16 år, og jobber i dag for FMLNs ungdomsorganisasjon ved siden av å være leder for landsbydirektivet i en gjenbefolket landsby. Hennes krigsnavn var Daisy: "Jeg innkorporerte meg i 1979. Nesten hele landsbyen ble med samtidig. De som ikke ble med, var med i dødsskvadronene. Alle måtte dra, fordi hæren brente alt vi eide. Det var naturlig for meg å bli med, det var på grunn av fattigdommen vi led under. Ikke for å oppnå luksus, men rettigheter".

"Vi var mange kvinner i min gruppe", fortsetter hun. "Vi kjempet for retten til jord og hus og for å frigjøre oss fra konemishandlere. De to første åra ble nesten alle fra min landsby drept.Etter dette kjempa jeg ikke lenger bare for rettigheter , jeg ville ha hevn".

Ni til fem-krig

Den første offensiven tok hæren fullstendig på senga, selv om de allerede hadde fått stor militærstøtte fra USA. Hæren hadde umotiverte folk og dårlig ledelse. En inspektør fra det amerikanske forsvaret mente at hæren var så sein i vendinga at FMLN visste om alle planene deres allerede tre dager før de skulle ut på tokt. Han sa også at de ledende offiserene var mest interessert i stillingens status, de kjempet en ni til fem-krig mot geriljaen, med fri i helgene. Selv om ikke FMLN hadde mye våpen ennå, var de en formidabel motstander. De var velorganiserte og motiverte. Mye av USAs våpenstøtte, havnet raskt i geriljaens hender. "Jeg var med i spesialstyrkene", forteller Daisy. "Vi tok oss inn i militærets leire for å legge miner og kartlegge dem for senere angrep. Senere ble jeg radiooperatør. I tillegg jobbet jeg i saniteten hele tiden. Mange kvinner fikk større tillitt enn menn fordi menn av og til solgte seg til hæren som infiltratører. Kvinnene gjorde aldri det. Særlig blant radiooperatørene stolte man mest på kvinner", hevder hun.

Ta vannet fra fisken

Til å begynne med var FMLNs angrep massive, de tok hele byer eller militærgarnisoner av gangen. Med bred støtte i folket, fikk de mat og ly overalt på landsbygda. Folket var virkelig geriljaens fjell, og dette innså også krigsstrategene fra USA . Derfor innførte de en ny taktikk, kalt «tøm ut vannet, fang fisken» strategien. Den gikk ut på å slakte ned sivilbefolkning som ikke rakk å flykte. "En dag kom noen compañeros til landsbyen og sa at vi måtte komme oss vekk på rappen", forteller Tita (36). "Hæren var rett rundt hjørnet. Vi tok med det vi kunne bære og flykta til fjellene. Men en blind dame og hennes gamle mann makta ikke å flykte, og ble i huset sitt. Da vi kom tilbake, utsulta etter ti dager i fjellene, var alt totalt ødelagt. Hus og avlinger var brent og husdyra slakta ned. Den gamle mannen hang død etter beina i huset. Kona var hakka i hjel med machete i sin egen seng. Det var så grusomt at jeg hadde ikke trodd det om jeg ikke så det selv", avslutter hun.

Rengjøring

FMLN, populært kalt "el Frente", holdt nå flere områder, hvor de satte i gang helse-, alfabetiserings- og kvinneprosjekter. Det ble innført lokale folkestyrer og folk fikk stemme i demokratiske valg for første gang i sine liv. El Frente drev stillingskrig mot hæren frem til 1983, mens de hele tiden rekrutterte. I 1983 satte de igang en såkalt rengjøringskampanje. Den gikk ut på å angripe hæren i alle posisjoner, for å gjøre slutt på soldatene. Kampanjen skaffa FMLN mange nye våpen, og etterpå hadde alle geriljasoldatene samme uniformer som regjeringshæren. FMLN tilbød fredsforhandlinger i 1984, men ble avvist av USA og regjeringa. De

Kronologi:

1925: Kommunistpartiet PCS dannes.

1930: 1. mai demonstrerer 80.000 i San Salvadors gater.

1931: Farabundo Martís revolusjonsforsøk knust. Nærmere 40.000 bønder og indianere massakrert. Fagforeninger forbudt fram til 1944. Den såkalte kirkegårdsfreden begynner, den vil vare i over 30 år. Militærkupp.

1944: Militærdiktatoren kastes.

1944 - 1970: Tiden preges av reformistiske kupp og reaksjonære motkupp. Undertrykking og antikommunisme mer eller mindre konstant.

1970: FPL dannet i 1970. Under hele 70-tallet blomstrer det opp folkelige revolusjonære organisasjoner og geriljabevegelser.

1972: Reformistiske Duarte vinner valg, men valgkommisjonen setter inn nok en militær president. Opprør blant reformiststiske offiserer knust, 200 drept. Duarte torturert og sendt i eksil.

1977: Moseñor Oscar Romero blir erkebiskop. Valg mad stemmeplikt hvor alle andre partier enn militærets parti forbys. Øvrige partier boykotter valget. 200 fredelige demonstranter massakrert under demonstrasjon mot valgfusket. Geriljaene likviderer flere viktige folk i regjeringa.

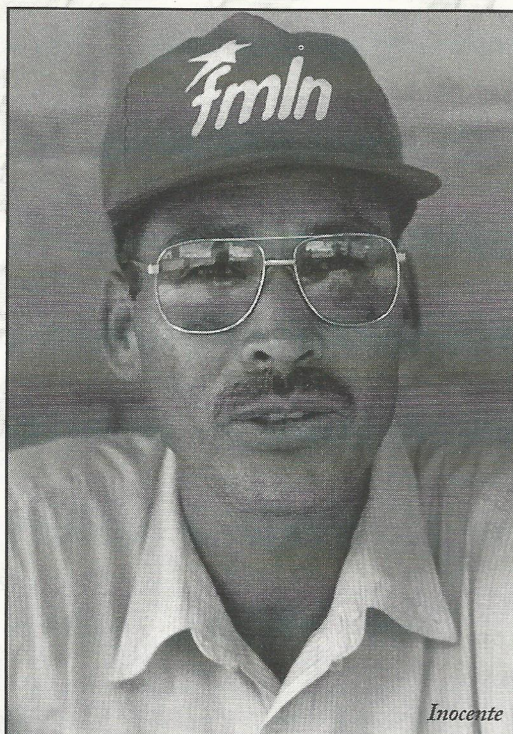
1979: Økt geriljavirksomhet og represjon. USA starter økt militær bistand til regjeringshæren. Over 600 politiske mord i løpet av året.

1980: Dødsskvadronvirksomhet øker. Erkebiskop Romero ber Carter stanse militærbistanden. Romero skutt og drept mens han holder messe. Dannelse av FMLN for å koordinere geriljaene og danne en felles politisk front. Seks politiske ledere i FMLN drept.

1981: Reagan innsatt i USA, militær bistand øker ytterligere. FMLN setter i verk «avsluttende offensiv». D'Aubuisson grunnlegger ARENA.

1983: Samlet total av politiske mord når 45.000. Salvador Cay-

etano Carpio (Marcial) begår selvmord når det kommer fram at han står bak drapet på Mélida Anaya Montes, begge var ledere i FPL.
1984: Fredsforhandlinger avvist av Reagan og regjeringa.
1985: Fire amerikanske offiserer drept av FMLN på en restaurant i San Salvador.
1986: Ny militærstrategi som går ut på å klarere og holde på et område av gangen, mislykkes for hæren.
1987: Fredsforhandlingsforsøk stanset på grunn av dødsskvadronvirksomhet. Duarte bukker for og kysser det amerikanske flagg.
1988: Dødsskvadronene øker sin virksomhet.
1989: Nytt forhandlingsforsøk forhindret av høyreekstremister. FMLN starter omfattende offensiv. Seks jesuittprester, deres hushjelp og hennes datter drept av den USA-trenede Atlacatl-bataljonen.
1990: Grunnlag for fredsforhandlinger underskrevet.
1991: Fredsforhandlinger fortsetter. Opprettelse av offisiell FN-observasjon.
1992: Den endelige fredsavtalen underskrives i Mexico, krigen avsluttes. FMLN blir politisk parti.
1993: Tre FMLN ledere drept. Avslutning av demobiliseringa av FMLN.
1994: Landet erklært minefritt. ARENA's Calderon Sol vinner presidentvalget. Arena får 39 og FMLN 21 av totalt 84 plasser i nasjonalforsamlinga. Nærmere 40.000 døde personer stemmer ved valget. ERP og RN går ut av FMLN og danner PD.
1995: Foreninga for demobiliserte hærsoldater okkuperer nasjonalforsamlinga for tredje gang for å fremme sine krav om støtteordninger fra staten. Calderon Sol starter et vanvittig privatiseringsrace og åpner for full nyliberalisering av økonomien.
1997: Valg på nasjonalforsamling og kommunestyrer. FMLN gjør et brakvalg og tar 27 plasser i forsamlinga, ARENA mister 11 og sitter igjen med 28. Medregna koalisjoner har FMLN nå større makt i kommunestyrene enn ARENA.

Inocente

påstod at FMLN bare var noen terroristgærninger som løp rundt i fjellene, som dessuten var nesten beseira ... trodde de.

geriljataktikk

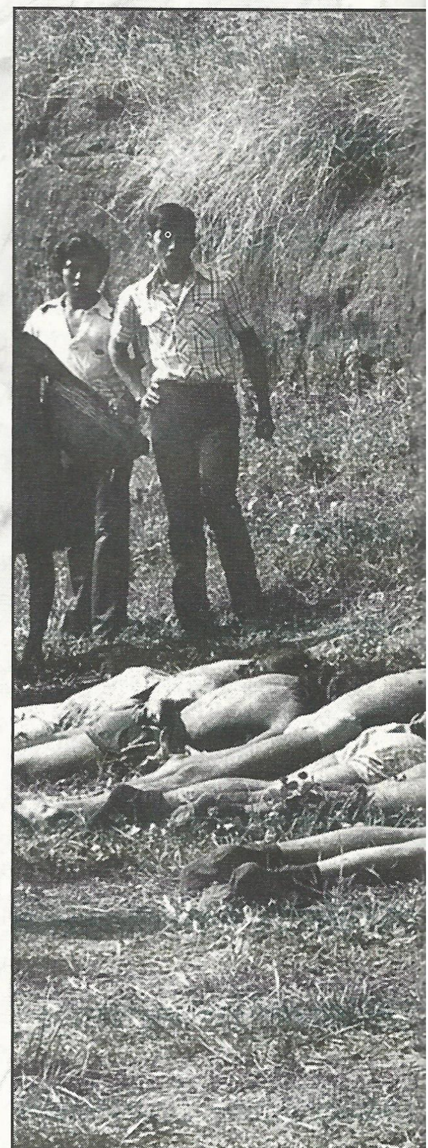
FMLN hadde gått mer over til geriljataktikk i små grupper, men det betød langt ifra at de var nær beseiret. Gruppene var spesialiserte på hvert sitt område. Noen få personer kunne på denne måten utrette mye. En oppgave var å snike seg innpå militærleire om natta, likvidere vaktene og angripe soldatene med hjemmelagde granater. "Over en tid var det virkelig tøft", forteller Inocente. "Da Marcial tok selvmord, og det kom frem at han hadde stått bak drapet på Mélida Anaya Montes, mistet mange compañeros motivasjonen. Hendelsen var et hardt slag for oss. Hæren hadde spesialister på geriljataktikk som var trena opp av gringoene. De hadde infrarøde briller og patruljerte landsbygda om natta. Fram til da hadde natta vært den tiden på døgnet vi kunne forflytte oss. Etter angrepene, stakk de av i helikoptere. Daglig fikk de aktivitetskart over hele landet, tatt fra gringo`enes peilefly. Slik kunne de se hvor vi var, for å sende fly og bombe oss. De brukte både bomber og napalm. Infiltratører var en konstant trussel", husker han.

Offensiven i '89

FMLN planla den omfattende offensiven i '89 med to mål for øyet. Det første var selvsagt å vinne krigen mot militæret for å ta makta i landet. Mål nummer to var, hvis ikke første mål ble nådd, å markere sin styrke for å få tyngde bak kravene i en forhandlingssituasjon. Offensiven ble omfattende. Mens det sto på som verst, klarte en liten gruppe geriljasoldater å ta seg inn i hotellet hvor USAs strateger satt og planla hærens aksjoner i San Salvador. FMLN tok samtlige 21 til fange og USA ble latterliggjort. "Offensiven ble en stor seier for oss", sier Inocente, "-en styrkedemonstrasjon over hæren. Vi visste at vi hadde kapasitet til å ta makta, og vi var ikke langt ifra. Etter drapene på jesuittprestene, økte det internasjonale presset mot regjeringa ytterligere. Da vi foreslo forhandlinger, aksepterte regjeringa. Forhandlinger var den beste løsninga, for hadde vi vunnet krigen militært, ville vi stått ovenfor en ny krig. Mot gringo'ene."

Fredsavtale

El Frente fikk gjennomslag for mange av sine krav i den endelige fredsavtalen. Blant de viktigste var nedlegginga av de tre tidligere politistyrkene, til fordel for et sivilt politi hvor 30% skulle være fra FMLN og 30% bestå av sivile. Alle ex-geriljasoldater skulle få jord og hus, og militæret skulle ikke lengre brukes mot befolkninga. Det ble opprettet en sannhetskommisjon som skulle etterforske og straffe ansvarlige for krigsforbrytelser. Samtidig bleFMLN et politisk parti.

Men ARENA vant presidentvalget i '94 og dermed ga de generelt amnesti til alle som hadde begått krigsforbrytelser. Sannhetskommisjonen fikk aldri offentliggjort navnene. ARENA har også satt bremsene på for iverksettinga av andre viktige punkter i fredsavtalen, som jordreformene. Nylig klarte de også å omgå loven om at militæret ikke skal brukes mot befolkninga ved å vedta en ny lov som lar militæret patruljere sammen med politiet. Ved valget i '94 vant ARENA 39 av 84 plasser i nasjonalforsamlingen, mens FMLN vant 21. Seinere samme år gikk RN og ERP ut av FMLN med sine 7 representanter og dannet PD.

Hæren var så sein i vendinga at FMLN visste om alle planene deres allerede tre dager før de skulle ut på tokt.

Valg '97

Valgkampen i år var skitten. PD gikk til harde verbale angrep på FMLN for å markere at de var et annerledes alternativ. ARENAs propagandautspill gikk langt utover alle grenser, og de benyttet seg av terror. Fem FMLN-aktivister ble drept i ulike attentater, flere ble skada og en internasjonal valgobservatør ble kidnappet og trua i fire timer.

FMLN gjorde et brakvalg og tok 27 plasser i nasjonalforsamlingen og nesten hele stor-San Salvador. PD ble en flopp, de fikk mindre enn 1% av stemmene på landsbasis. "Nå har vi muligheten til å vinne folks tillitt", sier Inocente. "Vi vil jobbe for å bremse nyliberalismen og øke den folkelige deltakelsen. En annen viktig sak er å få stansa ARENAs lovforslag om dødsstraff.

Vi skal også bekjempe den omfatttende korrupsjonen. Etterhvert vil folk, særlig i våre kommuner, se at vi er seriøse og fskaper forandringer for folk flest. Krigen var nødvendig, i dag lever vi lykkelig i forhold til før. Vi har mat og har vunnet mange viktige rettigheter. Det er allikevel mye som gjenstår, jeg er optimistisk i forhold til presidentvalget i '97" avslutter han.

Ofre for dødsskvadronene funnet i veikanten. På skiltet står det: "Drept fordi de ville undergrave systemet. Hilsen skvadronen".

Brunt avfall i F

-Fremskrittspartiets ras

Fremskrittspartiet har helt siden det ble dannet på begynnelsen av 70-tallet hatt forbindelser til åpent rasistiske og nazistiske grupper. Samtidig har partiets medlemmer markert seg i media, i kommuner og på Storting med en rekke utspill, proposisjoner og dokumenter, som oser av rasisme, diskriminering og generell menneske-forakt. Fremskrittspartiet ligger an til å gjøre et brakvalg ved Stortings-valget 15. september. For å opplyse folk om hva slags krefter som er i ferd med å vinne oppslutning blant store deler av Norges befolkning, så bringer vi her en oversikt over slike kontakter Frp har/har hatt, i tillegg til en rekke utspill o.l. de har kommet med opp gjennom åra. Vi presenterte en lignende oversikt i Antifascistisk Aksjon nr. 8, men bringer her en oppdatert oversikt til glede, og advarsel, for nye og gamle lesere.

Anders Lange, grunnleggeren av Anders Langes Parti (ALP), forløperen til Frp, hadde bakgrunn fra det halvfascistiske og anti-kommunistiske Fedrelandslaget. Der han var sekretær i perioden 1930-1938. De mobiliserte bl.a. mot arbeiderdemonstrasjoner og bedrev organisert streikeforbryteri, og i 1936 foreslo de Hitler og Mussolini til Nobels Fredspris.

★ Høsten 1951 forsøkte tidligere NS-medlemmer, samt folk fra Bondepartiet, Samfundspartiet og tidligere medlemmer av Fedrelandslaget, med Anders Lange i spissen, å starte et nytt politisk parti, der "...programet som ligger til grunn ligner på mange måter programmet til de norske quislingene fra 1933" (Folk og Land (gammelnazistenes avis, red. kom.) 23. november 1951). Lange proklamerte at "...begge parter , NS og vi, er i dag enige om én ting, ubrytelig enig om én ting, Europa må reddes fra sovjetismen." (Folk og Land). Men på tross av felles anti-kommunistisk tankegods strandet samarbeidsplanene om å danne et nytt parti.

- Carl I. Hagen deltok i 1985 på et møte i Stockholm, der han var invitert av det høyreekstreme tidsskriftet Contra.

★ Langes tidsskrift Hundeavisen, fungerte som et åpent forum for høyreekstremister i alle slags avskygninger. En av skribentene var antisemitten og rasebiologen Olav Hoaas, som i 1977 ble dømt til 120 dagers betinget fengsel for brudd på straffelovens §135 a (rasismeparagrafen). Lange forsvarte Hoaas skriverier i Hundeavisen med at "...når en så belest og kunnskapsrik mann som Olav Hoaas i sin tanke har kommet fram til slike konklusjoner om raseproblemet, så er det like berettiget som oppfordringer til å støtte de negre som dreper og spiser opp misjonærer og andre uskyldige hvite i Afrika"(sitat fra P. Bangsund, 1984).

★ Partisekretær i ALP, Thor Petter Krosby, ønsket i 1973 Dick Kobro (som bl.a. var medlem i det britiske nazi-partiet National Front og i Nasjonal Ungdomsfylking, som senere skulle bli Norsk Front) og hans nynazistiske aktivistorganisasjon Anti-Kommunistisk Allianse (AKA) (som bl.a. hadde antisemitten Alfred Olsen (idag: Folkets Motstandsbevegelse - Det Kristne Alternativet) som medlem) velkomne til ALP. AKA fungerte fra 1973 til 1974 som ALPs ungdomsorganisasjon og vervet aktivt medlemmer til ALP. I 1974 ble Kobro & co ekskludert fra ALP (etter at de ble for voldsomme for ALP), men det var ikke verre enn at Kobro i 1975 ble tatt til nåde i ALP igjen, og fikk plass i styret. Sammen med ALP-sekretær Tone Øverli forsøkte Kobro å samle alle høyreekstreme i "Folkefront mot kommunisme". Krosby meldte seg senere ut av partiet, men meldte seg inn igjen 4. april 1995(se nedenfor).

★ Apartheid-tilhenger Erik Gjems-Onstad (Stopp Innvandringen, FMI m.m.) ble på den konstituerende generalforsamlingen til ALP valgt til partiets første viseformann, og var ved valget i 1974 en av ALPs fire representanter som kom inn på Stortinget.

★ Inge Løken, som i 1984 var tillitsmann i Frp var på 70-tallet med i Norsk Front. Sammen med Arne Flateland forsøkte han å kaste en røykbombe inn i resepsjonen på Sogn Studentby der studentene organiserte en husleiestreik.

★ 21. mai 1985 deltok Carl I Hagen(som overtok etter Anders Langes død i 1974) på et møte i Stockholm, der han var invitert av det høyreekstreme tidsskriftet Contra, som bl.a. hadde medlemmer i medlemmer i den høyreekstreme gruppen World Anti Communist League, som igjen hadde tilknytninger til fascistpartiet MSI i Italia og nazigruppen CEDADE i Spania.

★ Under kommune- og fylkestingsvalget i 1987 leste Carl I Hagen høyt fra et brev, som angivelig skulle være skrevet av en muslimsk innvandrer for å vise hvor ondsinnede og farlige innvandrerne er. "Asylsøkerne er på vei å ta over vårt fedreland" proklamerte en rystet Hagen, før han leste om hvordan en gruppe muslimer var i ferd med å forvandle Norge til en muslimsk stat, der

Hagen til Carl

istiske historie

kirkene skulle rives og erstattets av moskéer. Brevet viste seg senere å være falskt. Men effekten av brevet var ekte: Frp gjorde sitt hittil beste valg.

★ 6. februar 1991 deltok tre stortingsrepresentanter fra Frp, Vidar Kleppe(som i dag er 2. nestformann i partiet), Jens Marcussen og Finn Toresen, på stiftelsesmøtet til Den Norske Forening (DNF). Til stede på møtet var også Hege Søfteland (Nasjonaldemokratene), Jack Erik Kjuus (Stopp Innvandringen/Hvit Valgallianse), Erik Gjems Onstad m.fl.

★ I oktober 1992 innrømmet Vidar Kleppe at det var han som anbefalte Arne Myrdal å opprette et "landssviker-register", der alle innvandrere og antirasister i Norge skulle kartlegges.

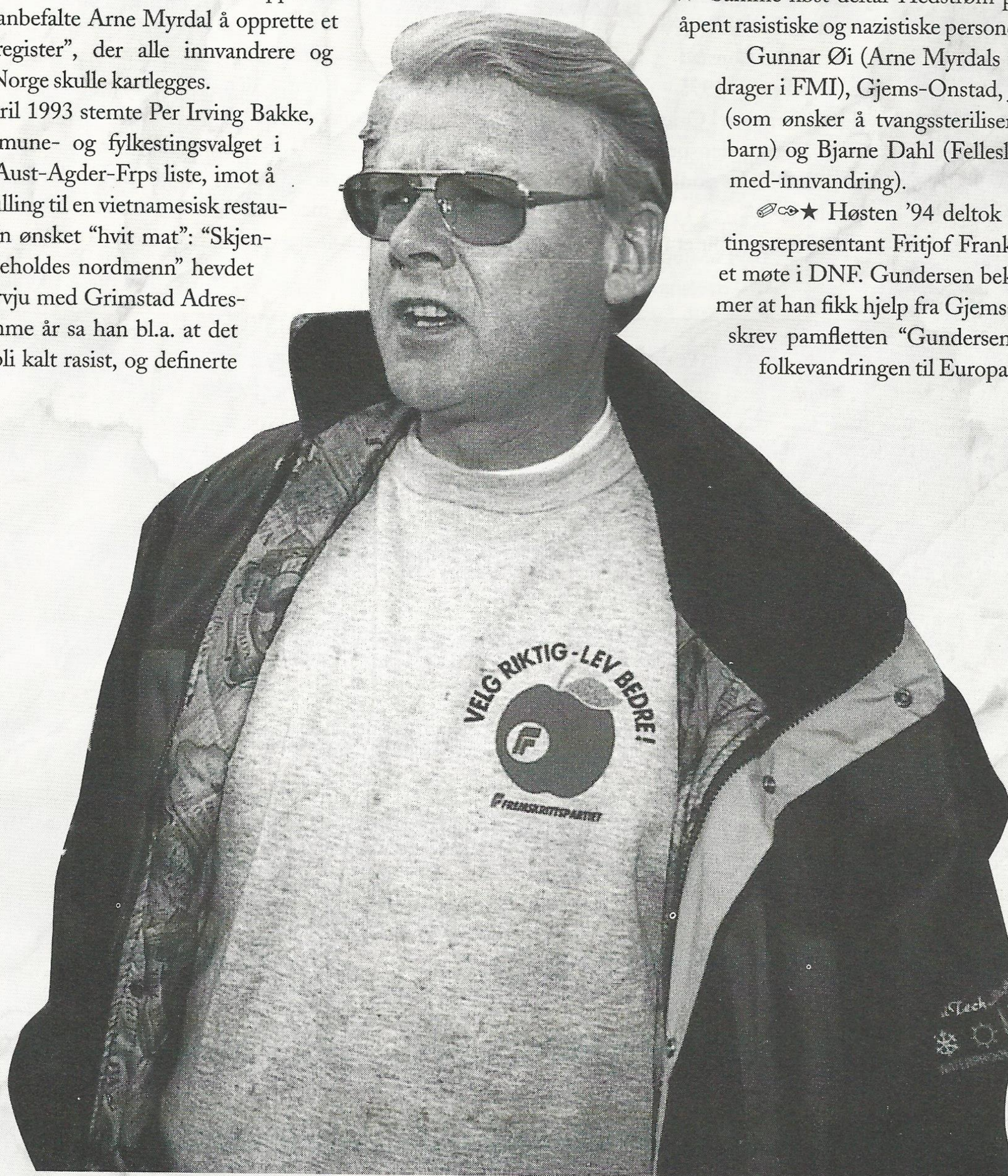
★ 13. april 1993 stemte Per Irving Bakke, som til kommune- og fylkestingsvalget i 1995 toppet Aust-Agder-Frps liste, imot å gi skjenkebevilling til en vietnamesisk restaurant, fordi han ønsket "hvit mat": "Skjenking bør forbeholdes nordmenn" hevdet han. I et intervju med Grimstad Adressetidende samme år sa han bl.a. at det var en ære å bli kalt rasist, og definerte innvandrere som folk som er "...gule, brune eller svarte fra den tredje verden".

★ I mai 1994 kunne telefon-avisa til nazi-organisator Michael Knutsen, melde at et titalls ungdommer fra den høyreekstreme paraplyorganisasjonen Norsk Ungdom hadde meldt seg inn i Fremskrittspartiets Ungdom (FpU).

★ Øystein Hedstrøm kunngjorde i september 1994 at han med glede ville ta imot penger fra gamle nazister som ville testamentere sine formuer til kampen mot innvandring.

★ Samme høst deltar Hedstrøm på 3 møter med åpent rasistiske og nazistiske personer, som bl.a. Gunnar Øi (Arne Myrdals tidligere våpendrager i FMI), Gjems-Onstad, Jack Erik Kjuus (som ønsker å tvangssterilisere alle adoptivbarn) og Bjarne Dahl (Felleslista mot Fremmed-innvandring).

★ Høsten '94 deltok også Frps stortingsrepresentant Fritjof Frank Gundersen på et møte i DNF. Gundersen bekreftet sist sommer at han fikk hjelp fra Gjems-Onstad da han skrev pamfletten "Gundersens lille blå -om folkevandringen til Europa og Norge".

★ Sandefjord og Larvik FpU hadde høsten'94 en kampanje med navnet "spark dem ut!", der de krevde utkastelse av alle utenlandske statsborgere som begår lovbrudd. Løpesedlene, som hadde overskriften "Ja til utvisning - Nei til rasisme", hadde som illustrasjon en mørkhudet B-gjengenfigur som blir sparket ut av landet.

★ I januar 1995 kunne Fremskrittspartiets Øystein Hedstrøm legge fram sitt beryktede Dokument 8:29, en utregning av kostnadene ved vår tids asyl-, flyktninge- og innvandringspolitikk. Tidsskriftet SAMORA kunne senere samme år avsløre at store deler av dokumentet var ren avskrift fra en rapport utgitt av den rasistiske organisasjonen Den Norske Forening.

★ Einar Lonstad ble i februar 1995 valgt til formann i Oslo Frp. Han mente bl.a. at den private eiendomsretten ikke skulle gjelde for muslimer..

★ 30. april blir et medlem av FpU stanset, og innbrakt, av politiet, i en buss på vei til Tønsberg. I bussen var det nazister fra hele østlandsområdet, bl.a. Anti-AntiFa-terrorist Petter Kristian Kyvik og Michael Knutsen, som skulle til Vestfold-byen for å marsjere i gatene og erklære Tønsberg for "nazi-sone". ★ 7. mai uttalte Einar Lonstad til Dagbladet at innvandrere med norsk statsborgerskap ikke kan føde mer enn to barn for å bli godtatt som gode nordmenn.

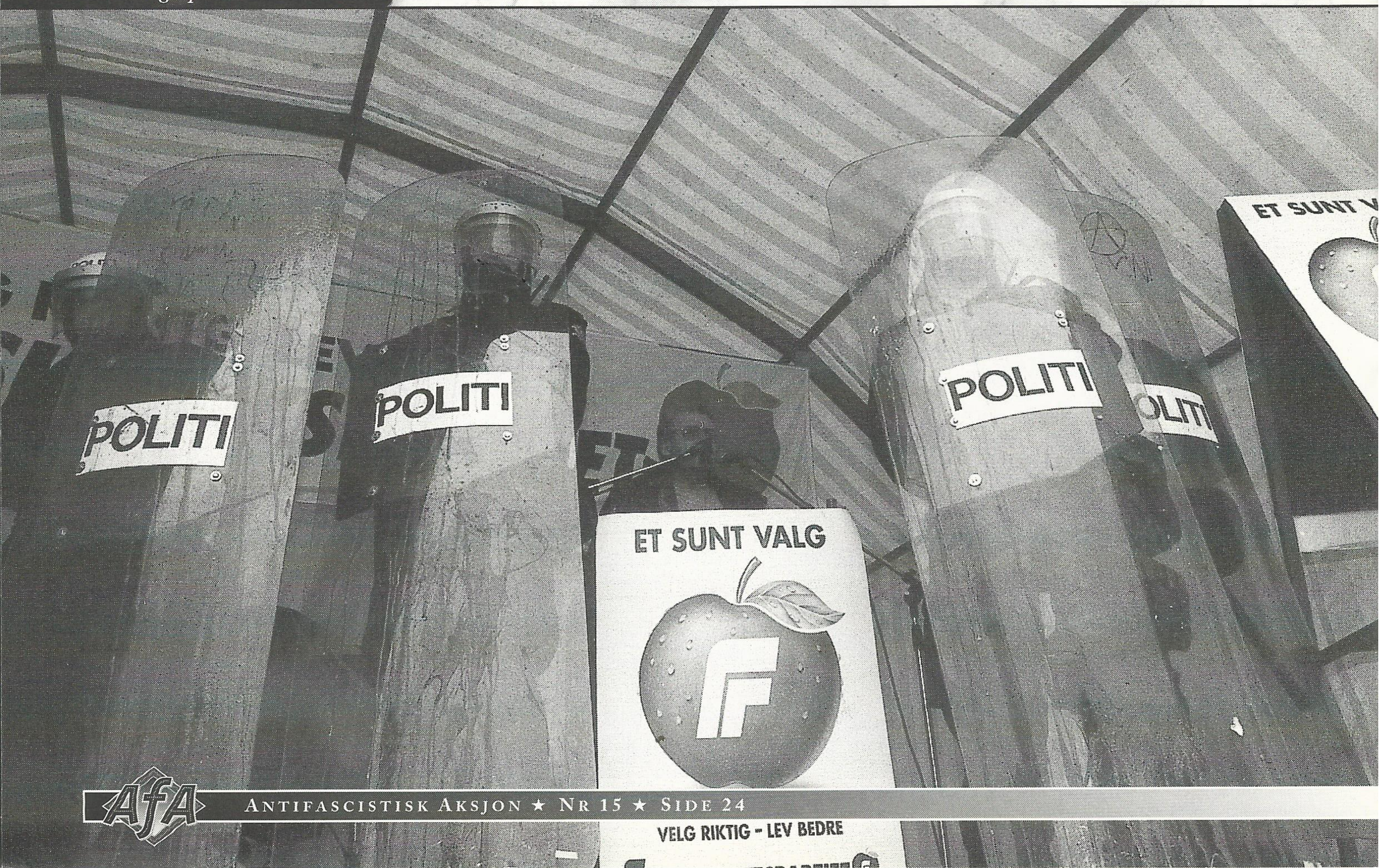
- Skipsreder Henry Felix Tschudi sto i 1995 bak en hemmelig "aksjons-gruppe" mot innvandring. Tschudi er medlem av Frp og har sittet i Frps økonomistyre.

★ To av Frps listetopper på valglista i Nedre Eiker i Buskerud ved kommune- og fylkestingvalget, var tidligere sentrale aktivister i Norsk Front, den ledende nazi-organisasjonen på 70-tallet. Knut Gjerde (1. første plass), og Ståle Henriksen (nr. 4 på lista) var begge med i den innerste kretsen rundt nazi-führer Eric Blücher. Henriksen har bl.a. bakgrunn som leiesoldat for (det som dengang var) apartheidstaten Rhodesia, formann i Norsk-Rhodesisk Vennskapsforening og redaktør i Dick Kobros (se ovenfor) "Nordisk Fremtid". Mens Gjerde var Buskerud-fører for Nasjonalt Folkeparti i årene 1979-1981.

★ Skipsreder Henry Felix Tschudi sto i 1995 bak en hemmelig "aksjons-gruppe" mot innvandring. Tschudi er medlem av Frp og har sittet i Frps økonomistyre. Til Dagbladet(24/6-95) kunne han på sin dannede måte konstatere at "...det er helt sikkert titusenvis av ulovlige innvandrere her i Norge. Det er bare å stille seg opp og telle på et gatehjørne det, det er så jævlig mange du ser. Selvfølgelig ikke akkurat her oppe i Voksenlia, der er det ikke så jævlig mange. Men se nede i Gamlebyen og sånn, du ser nesten ikke en hviting der."

★ 3. september finner det famøse rasist-møtet mellom Hedstrøm og DNF, Hvit Valgallianse, Fedrelandspartiet og FMI sted på Godlia Kino i Oslo, der man bl.a. diskuterte samarbeid mellom de ulike organisasjonene i

Carl I. Hagen på 1. mai 1997

forbindelse med høstens valg.

★ Medlem av Oslo Frp, Leif Kvigne, tidligere kompanjong med Jack Erik Kjuus og grunnlegger av Norsk Organisasjon Mot Innvandring (NOMI, må ikke forveksles med Myrdals NMI), utarbeidet i august dokumentet "Oslo Frp - Kriminalitet - Innvandring - Sikkerhet", der det bl.a. ble påstått at "90% av narkotikaomsetningen kontrolleres av innvandrere", "70% av pakistanerne i Norge er analfabeter" og at "moskéene i Oslo brukes til narkotikasalg og våpensmugling".

★ Johnny Ingard Hassel ble ved valget'95 valgt inn i Oslo bystyre for Frp. Ved stortingsvalget i 1993 sto Hassel på 6.plass på Felleslisten Mot Fremmedinnvandring. Hassels kontakter i rasistmiljøet førte til at han ble kummulert rett inn i bystyret fra en 33. plass på Frp-lista.

★ F.F. Gundersen uttaler til Tidens Tegn(høst'95) at han overhodet ikke kan akseptere "...at Afrika skal være Norges fødestue. Menneskene der er annerledes enn oss".

Over: Jon Robert Søvik (til venstre) og Christian Rochstad (til høyre) var blant Vikingmedlemmene som meldte seg inn i FpU. Her strekker de på armen under FpUs "danskebåt-tur". På reisen deltok de fleste av de nyinnmeldte Viking medlemmene.

★ Jon Robert Søvik, kjent fra nazigruppa Viking (se tidligere nr. av AFA-bladet), er en av et 10-talls unge nazister som har meldt seg inn i FpU. I et intervju med Radio 1 i Oslo i desember, sto Søvik fram som representant for FpU og erklærte seg som nazi-sympatisør og oppfordret til å drepe alle innvandrere.

★ Januar 1996: To aktive medlemmer av nazigruppa Viking, Christian Rockstad og Marius Molstad, ble valgt til delegater på årsmøtet i Oslo Frp, der også et par tidligere FMI-aktivister var delegater.

★ I Klassekampen 1. februar kommenterer Carl I Hagen avsløringene om at en rekke nynazister har meldt seg inn i FpU: "Vi vil ikke granske nyrer og hjerte på folk for å finne ut hva de har gjort før. Jeg oppfatter at dette (medias søkelys på nazister i Frp, red. kom.) er et forsøk på en hekseprosess mot oss og våre medlemmer".

- I oktober 1992 innrømmet Vidar Kleppe at det var han som anbefalte Arne Myrdal å opprette et "landssviker-register", der alle innvandrere og antirasister i Norge skulle kartlegges.

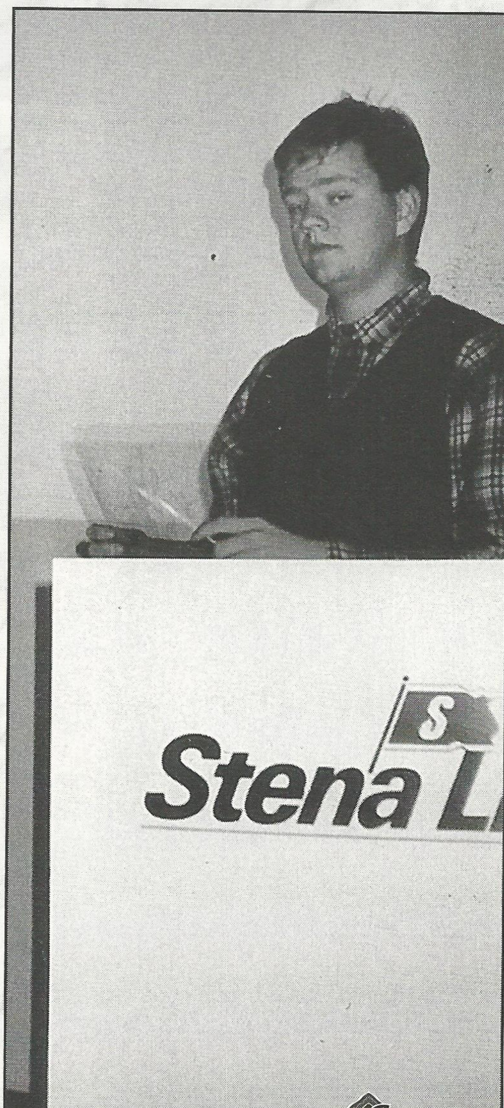
★ Thor Petter Krosby (se ovenfor) satt som møteleder på Oslo Frps årsmøte. Han har også sittet som leder i Røykeringen sammen med sin 70-talls-nazikammerat Ståle Henriksen (se overfor). Han meldte seg inn i Frp igjen 4. april 1995 (arb.bl.19/2)

★ Delegater på Oslo Frps fylkesårsmøte: Toralv Lorentzen (se nedenfor), Thor Petter Krosby, Johnny Hassel, Egil Johan Karlsen (sto på Kjuus "upolitiske liste" ved kommunevalget 1987, nr. 6 på Stopp Innvandringens kommunevalgliste i 1991 og som nr. 3 på SIs stortingsvalgliste i 1993. Meldte seg inn i Frp i desember '94. Bidrar med stoff til Michael Knutsen Fritt Forum/Norsk Blad), Carsten B. Hansteen (sto på Upolitisk Liste 1987. Ble valgt inn i styret til Oslo Frp på årsmøtet, og var en av de to som fikk desidert flest stemmer), Magnhild Ullsvik Hansteen (CBHs kone og forfatter av boka "Norge for alle?" som bl.a. selges i FF/NB).

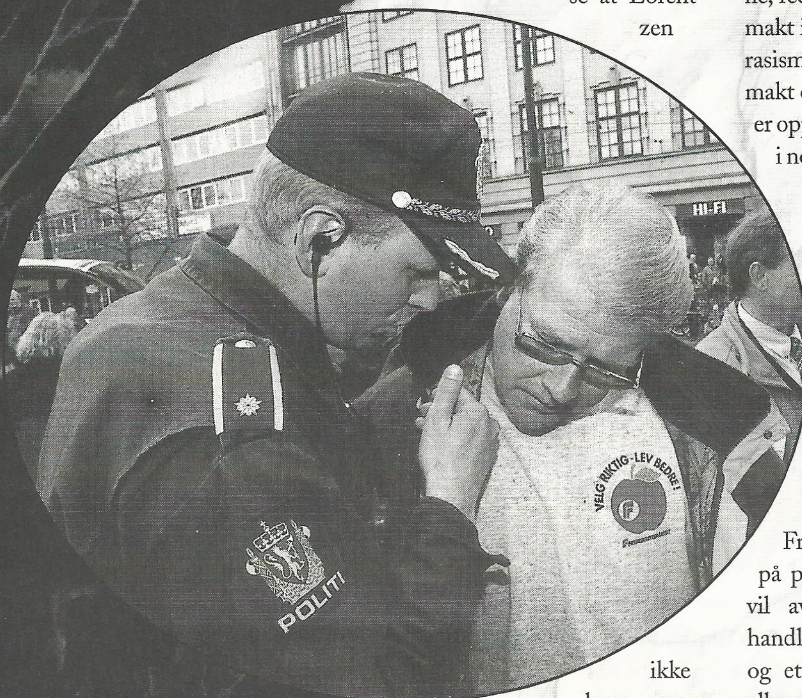
★ Oslo Frps årsmøte som ble avholdt i februar krevde at det måtte innføres obligatorisk HIV-test av innvandrere og flyktninger. Samtidig vedtok de en støtteerklæring til Hedstrøm for hans kontakt med rasistiske og nazistiske grupper.

★ Arbeiderbladet kunne 9/2-96 avsløre at nazileder Eirik Ragnar "Mikro" Solheim er medlem av FpU. Han stilte sågar til valg som lokallagsleder for lokallag 3/4 i Oslo (bydelene 7 til 12) i oktober i fjor, men tapte. Han har også vært foredragsholder på et internt FpU-seminar. I dag (1997) er han blant de siktede i "Greven-saken". Solheim meldte seg ut av FpU i mars 1996.

★ Toralv Lorentzen er leder av Grünerløkka/Sofienberg lokallag av Oslo FpU og medlem av Frp. Han deltok aktivt i nazi-miljøet

sammen med Ole Krogstad og Petter Kristian Kyvik først på 80-tallet. Han var også nestleder i Nasjonaldemokratisk Union. Til Arb.bl. 19/2-96 hadde han følgende kommentar til sin brune fortid: "Bortsett fra at jeg abonnerer på Norsk Blad, har jeg ikke noe med disse miljøene å gjøre i dag". Men i januar 1997 fikk man se at Lorentzen

ikke bare nøyer seg med å abonnere på Fritt Forum/Norsk Blad, men at han også ønsker å spre litt propaganda til, og tjene penger på, bladets nazistiske leserkrets, ved at han hadde to annonser i bladet (FF/NB nr.1-97). I den ene solgte han diverse "nasjonalistiske" CD-plater, deriblant det, for nazister, største nazi-bandet, Skrewdriver, svenske Ultima Thule, samt nyere nazistisk rock. I en annen annonse solgte han tyske og allierte limesett.

★ Formann i Oppegård Frp, Oddbjørn Jonstad, går ut i media å krever at flyktninger ikke skal få barn, så lenge de oppholder seg i landet. Til TV2 21. mars 1996 uttaler han bl.a. følgende: "Flyktninger bør ikke få barn, så lenge de bor i Oppegård kommune. Når de reiser tilbake, så kan de få så mange barn de vil. Bosnia (store deler av flyktningene i Oppegård kommer fra eks-Jugoslavia, red. kom.) har bruk for barna, det har ikke Norge". Jonstad kom med sitt utspill tilfeldigvis (?) litt over en uke etter at Hvit Valgallianses program (sterilisering av adoptivbarn, og abort på utenlandske kvinner i Norge) ble gjenstand for medias oppmerksomhet.

★ Utdrag fra Carl I Hagens tale på Frps landsmøte 19. april: "Fundamentalistene burde ikke få støtte fra staten. Disse (imanene, red. kom.) burde ikke få noen makt i dette land. Det er en slags rasisme at Norge gir imanene makt over andre. Imanene trenger oppdragelse og oppførselskurs i norsk skikk og bruk."

-"...venstrefløyen bruker rasisme for å ødelegge for sine politiske motstandere. La oss komme til en konklusjon om dette: Det er ikke følelsene våre som avgjør om noen er rasister eller ikke; det er det norsk lov som gjør."

-"La meg på vegne av Fremskrittspartiet slå fast at vi på prinsipielt grunnlag fortsatt vil avvise enhver forskjellsbehandling basert på rase, religion og etnisk opprinnelse, selv om alle andre partier går inn for det".

-"Bøllekulturer fra Saddam Hussein er i ferd med å etablere seg i Norge. Gjenger går i gatene, stjeler, stjeler, slåss og voldtar i Oslo."

-"Når imanene forkynner at nordmenn er vantro, får dette automatiske konsekvenser. Det betyr bl.a. at muslimene har plikt til ikke å betale skatt, at de kan stjele fra butikkene uten moralske skrupler og at de kan lyve."

★ I midten av juni'96 ble 17 år gamle Petter Gundersen ekskludert fra FpU. Han var blant de arresterte på nazifesten på Ensjø 17. mai-96 (Johnny Olsen-skuddene). Gundersen erklærte seg som rasist da ledelsen i Oslo FpU konfronterte ham med opplysningen.

★ Nedre Eiker Fremskrittsparti gikk i august inn for å plassere formann i Buskerud Frp, Knut Gjerde (se ovenfor), øverst på stortingslisten 1997. I følge en pressemelding (26/8-96) er strengere innvandringspolitikk den viktigste kampsaken for den tidligere fylkesføreren for Nasjonalt Folkeparti i Buskerud. Sekretær i Nedre Eiker Frp, og Gjerdes gamle NF-kompis, Ståle Henriksen(se ovenfor), sier til Drammens Tidende/Buskerud Blad 27/8 at han ikke tror at Gjerdes nazi-bakgrunn vil få noen praktisk berydning for nominasjonsutfallet.

★ Natt til søndag 1. september gikk Frp-politikeren og fylkestingsrepresentant i Nord-Trøndelag, Per Sandberg, til angrep på og banket opp en asylsøker, etter at de hadde kommet i krangel om pengeytelser til asylsøkere. I følge Dagbladet (6/9) kunne ikke partifeller av Sandberg utelukke at "asylsaken" kunne slå positivt ut for partiet.

★ Ifølge Carl I Hagen, forkjemper av innvandringsregnskap, kostet bryllupet til Zimbabwes president, Mugabe, i midten av august, "anslagvis 60 millioner kroner". "Denne motbydelige pengebruken" måtte føre til stopp i norsk bistandspolitikk overfor landet, hevdet Hagen. Det viste seg etterhvert at Hagen hadde gjort en "liten regnefeil", Hagens tall på 60 millioner kroner var bare 54 milloner for mye.

★ På et møte i regi av Frps bydelslag avd. Bøler, Østensjø og Hellerru i begynnelsen av september, kunne Øystein Hedstrøm avsløre Frps valgstrategi for stortingsvalget 1997: "Innvandringspolitikken blir den mest sentrale for Fremskrittspartiet fram mot valget. Vi vil få kolossalt mange velgere hvis vi gjør det". Hedstrøm kunne samtidig presentere sine nye tall for framtiden: i 2090 vil det være mellom 1,92 millioner og 5,1

> *"Innvandringspolitikken blir den mest sentrale for Fremskrittspartiet fram mot valget. Vi vil få kolossalt mange velgere hvis vi gjør det"*
> *- Øystein Hedstrøm*

millioner innbyggere med fjernkulturell bakgrunn i Norge. Antall etniske nordmenn vil gå tilbake til 3,3 millioner.

★ På et medlemsmøte i Oslo Frp 26. september holdt Hedstrøm på ny en innledning om innvandringspolitikken:

-"Dere i Oslo Frp burde lage et scenario der dere tenker dere hvordan det ser ut på et sykehjem om 50 år. Hva vil prege dette sykehjemmet? Er det blitt fastetider ved sykehjemmet? Er det innført faste bønnetider? Er det etablert fast tolketjeneste? Hva slags mat spiser de på sykehjemmet? Jeg bare spør og har ikke svarene"

-"Vi må få kostnadene på bordet. Vi må separere fjernkulturelle fra de nærkulturelle, for det er de fjernkulturelle som belaster de offentlige budsjettene"

-"Der jøder og arabere lever sammen, der muslimer og kristne bor, er det ingen fred og fordragelighet(...) Vi må sette navn på probleme. Men når vi gjør det, blir vi kalt rasister, men Frp er det mest antirasistiske partiet!"

-"Det er de norske borgernes interesser vi skal ivareta"

*På det samme medlemsmøtet kunne en Frp'er fra Vestli fortelle følgende: "Det er ikke det at jeg er redd de brune og svarte, men det er altfor mange av dem. Blir det flere nå, flytter jeg fra Vestli til Brummundal, Hønefoss eller et sted i Sogn, for der tør ikke innvandrerne å komme!" (Aftenposten 30. september)

★ I november ble utkastet til Frps politiske handlingsprogram for de neste fire årene lagt fram. Av innholdet kan følgende nevnes:

-Ved ankomst til landet skal asylsøkere underskrive på en erklæring om at de forplikter seg til å avstå fra ulovlige demonstrasjoner og skadeverk i Norge selv om dette retter seg mot forholdene i deres hjemland. Brudd på forpliktelsene medfører automatisk utvisning.

-Innvandrere eller asylsøkere som kommer fra høyrisiko-områder skal underkastes en obligatorisk HIV-test.

-All offentlig støtte til organisasjoner og foreninger med etnisk bakgrunn eller felles hjemland som kriterium skal avvikles.

-Fremskrittspartiet mener familiegjenforening er bra, men bør skje i familiens hjemland.

-Norge kan ikke være forpliktet til å motta enhver flyktning som kan dokumentere at han tilfredsstiller flyktningekonvensjonens krav.

(Aftenposten 8/11)

★ I et leserinnlegg i Fremskrittspartiets medlemsavis, Fremskritt, 11/1-97 skriver John Mandelid, Hordaland om sigøynere som søker asyl i Norge: "At sigøynere kan bli mobbet og forfulgt av nynazister betviles ikke. Men dette er de langt på vei skyld i selv. Deres levesett provoserer, derfor blir de forfulgt overallt, også i Norge", og videre "undertegnede er bastant motstander av mennesker som påberoper seg en urettmessig nød, mennesker som ikke er villige til å innordne seg under samfunnskulturen i det landet de befinner seg i, og som i tillegg bare skal skumme fløten av det andre har slitt for. De nevnte sigøynerne kan se ut til å være tilhøre en slik gruppe".

★ Formannstroikaen i Nord-Trøndelag ble kraftig irettesatt etter at de hadde foreslått å gi opphold til kirkeasylanter ved nyttårstider. Knut Gjerde (se ovenfor) gikk i et leserinnlegg i Fremskritt 11. januar 1997 sterkt ut mot Frp-representantene fra Nord-Trøndelag: "Et til de grader brudd med vårt partiprogram er rett og slett en hån mot våre velgere (...) Vår eminente innvandringspolitikk er en viktig årsak til at vi er i ferd med å sprenge dagens galupper" hevdet Gjerde og anbefalte de tre å finne seg et nytt parti å drive politikk i.

- Det viste seg etterhvert at Hagen hadde gjort en "liten regnefeil", Hagens tall på 60 millioner kroner var bare 54 millioner for mye.

★ I slutten av januar ble Fremskrittspartiets fylkestingstopp i Nord-Trøndelag, Per Sandberg, dømt for å ha skallet ned en asylsøker i Levanger (se ovenfor). Han slapp fra voldsepisoden med kr. 3000,- i bot og ingen fengselsstraff.

★ På nominasjonsmøtet i Nord-Trøndelag Frp første helga i februar vant Per Sandberg kampen om førsteplassen på partiets stortingsliste.

★På Østfold Frps nominasjons- og årsmøte andre helga i februar ble Øystein Hedstrøm valgt som listetopp på Østfold Frps stortingsliste, Jørn Lasse Stang, som er blant Hedstrøms viktigste støttespillere, fikk andreplassen på lista. Et 20-talls personer demonstrerte utenfor møtelokalene for å gi sin støtte til Øystein Hedstrøm, og for å påvirke møtedeltakerne til å velge Hedstrøm til førsteplassen.

★ Tre dager etter Østfold Frps nominasjonsmøte meldte tre av fem kommunestyrepolitikere fra Fredrikstad Frp seg ut av partiet, etter at det hadde kommet fram at Øystein Hedstrøms tilhengere i partiet ved en rekke anledninger har betalt folk for å stemme på Hedstrøm, ved delte ut penger til folk på årsmøtetet, slik at de har kunnet betale medlemskontigenten og stemme på Hedstrøm. Carl I Hagens kommentar til det hele var at han var glad for at de tre politikerne forlot partiet (Aftenposten 13.2.).

★ På fylkesårsmøtet i Oslo Frp ble Carsten B Hansteen (se ovenfor) gjenvalgt som styremedlem i Oslo Frp.

★ På Fremskrittspartiets landsmøte i Kristiansand i april lanserte Hagen begrepet "den norske familie". Alle politiske saker ble satt inn i en familiepolitisk sammenheng, også innvandringspolitikken: "Integreringspolitikken kan ikke, og må ikke baseres på et gjensidighetsprinsipp. Etter Frps klare mening er det innvandrerne som ensidig må tilpasse seg det norske samfunn og lære seg sitt nye lands språk, historie og de normer og verdier som skal gjelde i vår familie".

★ Til Klassekampen 21. april 1997 ønsker nestleder i Frp, Vidar Kleppe, nazister velkomne til partiet: "om vår innvandringspolitikk tiltrekker seg folk som er tilhengere av Hvit Valgallianse eller med nazisympatier er det ikke noe å gjøre med det. Vi gransker ikke velgernes hjerter og nyrer".

★ I VG samme dag presenterer Jan Simonsen sitt politiske helhetssyn: "alt henger sammen. Utfordringen blir å vise sammenhengen mellom innvandring og kriminalitet".

★ I sin tale på Frps 1. mai-arrangement på Jernbanetorget i Oslo sa Hagen bl.a. følgende: "vi er møkka lei av at norske familier må rette seg etter innvandrere som har kommet til landet nylig. De skal rette seg etter oss, ikke omvendt". Hagen brukte lederen i Antirasistisk Senter, Khalid Salimi, som eksempel: "Det er usedvanlig frekt av Salimi å si at vi ikke skal synge Egner ("Hoa Hottentott" red. anm.). Vi synger Egner på var måte. Hvis han ikke aksepterer det, kan han reise tilbake dit han kom fra".

KILDER:

Per Bangsund, Arvtakerne, Pax 1984
Anna-Lena Lodenius og Stieg Larsson, Extremhögern, Tiden 1991
Samt diverse utgaver av Samora, Dagladet, VG, Arbeiderbladet, Klassekampen og Fremskritt·

Sitater:

• Jeg ser ingen problemer med hvem som har skrevet hva. Det hender faktisk at også AKP har gode formuleringer på enkelte punkter
Carl I. Hagen (Partilederen forklarer at han ikke syns det spiller noen rolle at store deler av Dokument 8:29 er skrevet av Den Norske Forening).

• Når vi heretter snakker om omkostninger ved innvandring, begrenser vi oss til utgifter på personer som har fått flyktningestatus eller opphold på humanitært grunnlag og "gjestearbeidere" som er blitt arbeidsløse. Det vil omfatte stort sett personer fra den 3. verden som er kommet til Norge de siste 25 - 30 år.
Dokument 8:29

• Stadig flere av dem som har kommet som asylsøkere er heller ikke innstilt på å ta arbeid ettersom de kan leve godt på offentlig støtte uten å arbeide.
Dokument 8:29

• I dag brukes en stadig større del av skattene til formål som de fleste skattebetalere ikke er enig i, som f.eks. økende utgifter i forbindelse med innvandringen. Dette kan bidra til en synkende skattemoral.
Dokument 8:29

• Mange asylmottak, særlig i Tyskland, er blitt regelrette narkoreder. Den som oppdages, behøver ikke engang å bli avvist, fordi han i sitt hjemland kan risikere dødsstraff.
Dokument 8:29

• Alle vet at en i de fleste u-land kan kjøpe en hvilken som helst attest.
Dokument 8:29 forklarer hvordan utlendinger driver med forsikringssvindel.

• Det er et lite påaktet fenomen at også nordmenn får psykosomatiske sykdommer på grunn av innvandringen. Det er grunn til å tro at det er en voksende frustrasjon i befolkningen over det økende antallet fremmede i landet.
Dokument 8:29

• Med sterke politikere som Carl I. Hagen, Fridjof Frank Gundersen, Øystein Hedstrøm, Vidar Kleppe og Jan Simonsen og andre representanter - både kvinner og menn- vil nok FrP klare seg bra både i valgkamp og på selve valgnatten....
Fritt Forum ønsker lykke til i siste nummer (nr. 5 - 97)

Norske nazister i tysk åndsfelleskap

Lars Burmeisters almanakk avslører Michael Knutsen

I august 1995 ble den tyske nazisten Lars Burmeister arrestert av politiet i Hokksund. Saken vakte stor oppsikt i pressa. Antifascistisk Aksjon kan nå avdekke og dokumentere Burmeisters kontakter og samarbeidspartnere i Norge. Ved hjelp av Burmeisters egen almanakk har vi fått oversikt over FAPs (Freiheitliche Deutche Arbeiterpartei) nettverk i Berlin og deres kontakter i Norge.

Tirsdag 15. august for nesten nøyaktig to år siden ble den tyske nazistene Lars Burmeister (født 1969) arrestert i Hokksund. Han hadde da forsøkt å få oppholds- og arbeidstillatelse i Norge, til tross for at han var ettersøkt for vold i Tyskland. Burmeister som har vært sentral i ledelsen av Berlin-avdelingen av Freiheitliche Deutche Arbeiterpartei (FAP) hadde inntil arrestasjonen bodd hos Pål Eriksen. Eriksen leide da kjelleretasjen i Boot Boys-leder Ole Krogstads villa på Loesmoen i Hokksund. Tyskeren hadde kommet til Norge i anledning nazikonserten som ble holdt i Hokksund 22. juli samme året. Til denne konserten kom minst 20 tyskere sammen med Donald Hansson fra Gøteborgs National-socialister. Flere av tyskerne deltok i vaktholdet rundt konsertområdet ved Varlo Grendehus. Arrestasjonen av Burmeister bekreftet de norske nazistenes stadig tettere kontakt til Tyskland. Antifascistisk Aksjon kan nå avdekke en viktig bit i dette nettverket. Det var nemlig ikke bare Eriksen Burmeister hadde kontakt med i Norge den korte tiden han oppholdt seg her. Hans kontakter gikk til et helt lite spekter av sentrale og aktive personer i nettverket av høyre-ekstremister her til lands. F.eks. bodde Burmeister også noen få dager hos Christian Paus. Antifascistisk Aksjon kan nå dokumentere alt dette.

Burmeisters almanakk

Vi har fått tilgang til Lars Burmeisters egen personlige almanakk og telefonbok medfølgende komplette telefon- og adresselister over FAP i Berlin og de skandinaviske kontaktene. Almanakken gir god oversikt over de norske kontaktene med navn og telefonnummer. I tillegg inneholder boken en meng-

NOTIZEN

NOR-D 09549
NOR-Dan 09545
D - Dan 0045
Dan-D 0049
Michael 63971[redacted]
LEONARD 92432[redacted]
KAREN 90 114[redacted]
Tel Christian FP
(47) 2209[redacted]
Mobil 9014[redacted]
Fax Fritt Forum
D-NOR (47) 6397
Tel. DNSB
4290[redacted]
Marcel
4038[redacted]
123

Øverst: Lars Burmeisters almanakk gir god oversikt over FAP i Berlin og deres norske kontakter. Fire siste siffer er sensurert av AFA. Under til venstre: Lars Burmeisters telefonbok gir god oversikt over FAPs illegale partinettverk i Berlin.

NAME	
	9494259
Frank, Schulz	6327269
Felix, Degen Kolbe	0897592629
Friedhelm, Busse	01188
Auskunft 0172	3883081
Franky	780030
Wendland	4290287
Frank	
	030
08975941111	
	6014075
Fuchs	

Under: Lars Burmeister er sentral i den tyske nazi-verden. I boken hans er en komplett liste over kjente og ukjent nazister i Tyskland.

Weitere Fax-Nummern:

Christian Worch (NL)	040-610509
Thomas Wulff (NL)	040-7219008
Michael Petri (DN)	06131-632662
Ernst Tag (IHV)	0621-632357
Wolfgang Nahrath (NPD)	02402-85854
Harald Mehr (ehem. NF)	02351-786198
Sascha Wagner (JN)	02406-63262
Detlef Glock (HNG)	05258-3870
Franz Glasauer (DLVH)	087-164110
Frank Hübner (ehem. DA)	~~0355-23066~~
Cottbus	
Erfurt	03616433602
Ueckermünde	03977127910
Greifswald	03834 842423

de interne notater og opplysninger om Burmeister og partiet hans.

Som en ledende skikkelse i Berlin-avddelingen av FAP har Burmeister stått sentralt plassert i utviklingen av den tyske nazi-bevegelsen. Berlin FAP er tyngdepunktet i partiets nå illegale organisasjon (FAP ble forbudt 24. februar 1995). Selvom FAP i dag er erklært ulovlig betyr ikke det at medlemmene har sluttet å være aktive. De jobber i andre organisasjoner og partier. Som man kan se av almanakkens adresselister opererer FAP også med en egen illegal struktur. Nettverket rundt Burmeister og FAP er stort og forholdsvis uoversiktlig. Men takket være våre egne brune skadedyrs elendige sikkerhet kan offentligheten nå få et innblikk i organiseringen av illegale og voldelige nazistiske partier med forgreininger til Norge.

Kontaktene

I Lars Burmeisters telefonbok er det nemlig to komplette lister over FAPs struktur og nettverk i Berlin og omegn. Den første listen som er print fra en datamaskin gir god oversikt over partiets offisielle og uoffisielle organisasjonskontakter, medlemmer, trykkerier, pub´er og endog pizzarestauranter. Denne ble brukt fram til kort før forbudet, dvs mot slutten av 1994, men Burmeister har selv oppdatert listen med nye navn og telefonnummer. Den andre listen er av langt nyere dato og er tilsvarende oversikt som den første. Denne utgjør i stor grad FAPs illegale nettverk i Berlin-området og var høyst aktuell på det tidspunktet Burmeister ble arrestert i Hokksund. Den siste listen beviser at FAP eksisterer som en undergrunnsorganisasjon. Antifascistisk Aksjon har hatt oversikt over denne siden september 1995 da vi fikk boken.

Adresse- og telefonlistene omfatter også FAPs skandinaviske kontakter. Det er godt kjent at FAP i en årrekke har hatt god kontakt med Danmarks National-Socialistiske Bevægelse (DNSB), men de norske kontaktene har vært mindre kjent. Burmeisters almanakk dokumenterer hvilke nordemenn FAP har eller har hatt kontakt med. De som står oppført i boken med telefonnummer inkluderer Michael Knutsen, Leonard Nesdal, Karen Margrethe Espenes, Christian Paus pluss faksnummeret til Fritt Forum/Norsk Blad.

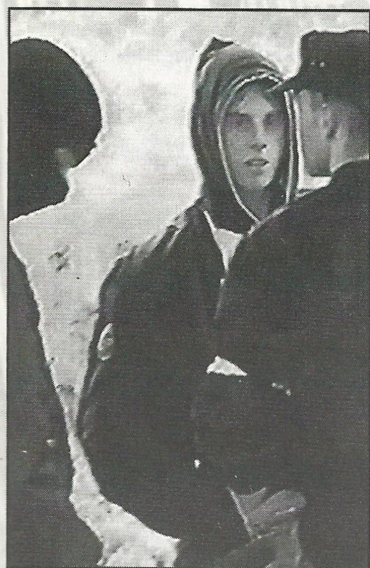
I tillegg innholder boken en sammenbrettet faks fra Arnljot Moseng og Christian Paus. Faksen er sendt til Tyskland 2. august 1995 fra Arnljot Mosengs hjemstedsadresse som på det tispunktet var i Jongsåsveien i Sandvika. Her bodde han sammen med Paus. Faksen var et forsøk på å få resten av pengene til Burmeister sendt fra Tyskland til Eiker Sparebank i Hokksund. Til å hjelpe seg hadde Burmeister altså Fedrelandspartiets håpefulle arvtaker og sekretær Arnljot Moseng.

Flere organisasjoner

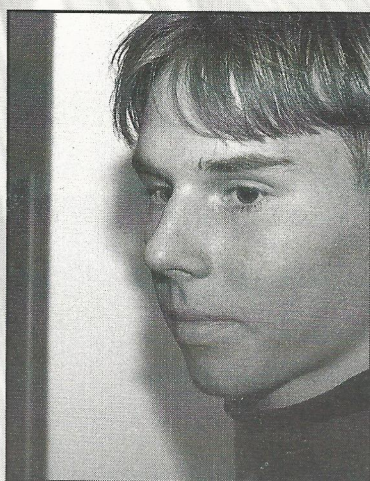
Kontaktene til Norge har altså gått til flere organisasjoner. F.eks. viser telefonlisten over norske kontakter at Knutsen som i alle år har

FAP-leder Friedheilm Büsse sammen med DNSB-leder Jonni Hansen under Rudolf Hess-marsjen i Roskilde 19. august 1995

Christian Paus tilstede ved Anti-Antifas marsj i Hillerød i Danmark 5. juni 1995.

Christian Paus hadde besøk av Lars Burmeister og er en av hans kontakter i Norge. Paus var sentral i det nå skrinlagte Norges Nasjonalistiske Bevegelse. Han er aktiv i Viking og en ledende skikkese i det norske nazi-miljøet.

forsøkt å gi et skinn av uavhengighet har direkte forbindelser til terrororganisasjoner som FAP. Fritt Forum blir stadig nevnt i utenlandske nazi-blader i forbindelse med tilstedeværelse ved demonstrasjoner og konserter. Det er kjent fra før at Knutsen og Fritt Forum, både har kontakt med engelske Combat 18 og danske DNSB. Paus og fremfor alt Moseng har vært medlem i Fedrelandspartiet siden starten for 7 år siden. I dag er Moseng sekretær i partiet og leder for partiets ungdomsorganisasjon. Da Aftenposten høsten 1994 avslørte hans forbindelser til tyske nazistiske databaser trakk Moseng seg offisielt fra alle verv i Fedrelandspartiet og la ned databasen sin. Det har lenge vært kjent at han senere har gjennopprettet denne basen sammen med Christian Paus under navnet Motstand BBS. Nå kan vi altså bevise at Moseng heller aldri tok oppgjør med sine kontakter til nazi-partier og organisasjoner i Tyskland. Arnljot Mosengs og Christian Paus tette forbindelse til Burmeister og FAP bør stå klart fram for alle og enhver.

Leonard Nesdal startet etter valget i 1995 Hvit Ungdom, ungdomsorganisasjonen til Jack Erik Kjuus´ Hvit Valgallianse. Nesdal hadde da vært med i Viking i et års tid. At derimot Karen Margrethe Espenes står oppført som kontakt i Norge er en tankevekker for de som trodde hun drev med uskyldige leker i den tiden hun fungerte i Viking og Valkyria. Burmeisters kontaktliste sier litt om hennes sentrale posisjon og Vikings latterlige sikkerhet.

Burmeisters historie

FAP har flere drap og terroranslag på samvittigheten som f.eks. i 1992 da Oliver Schweigert ledet et angrep på et flyktningehjem i Berlin-Buckow med ca. 60 fascister. Schweigert kom til FAP sammen med resten av Kühnen-folkene på begynnelsen av 80-tallet. Samme år samlet ca. 200 fascister seg i Berlin den 1. mai under mottoet "1. mai - chaotenfri! Ingen anarkistopptøyer på den nasjonale arbeidets dag!" Lars Burmeister ble arrestert i forkant av demonstrasjonen med en pistol. Han sto som arrangør av 1. mai markeringen både i 1992 og 1993. Samme året deltok Lars Burmeister i et angrep sammen med ca. 10 andre FAP´ere på 3 mennesker i Prenzlauer Berg i Berlin. En av de som ble angrepet mista deler av synet.

Freiheitliche Deutcshe Arbeiterpartei har en lang historie. Det ble dannet i 1979 og var lenge relativt betydningsløst. Men som en følge av Michael Kühnens opprop der han oppfordret til å tre inn i FAP ved et forbud mot den da sentrale Aktionsfront Nationale Sozialisten/Nationale Aktivisten (ANS/NA), ble det også i Vest-Belin starta et lands- og fylkesforbund av FAP. Det var først og fremst medlemmer fra ANS/NA, som så på seg selv som NS-bevegelsens legale arm, som var delaktige i grunnlegginga. ANS/NA ble forbudt i 1983

Utbygd nettverk

Berlin FAP var den første gruppene som utviklet et kontinuerlig arbeid sammen med andre organisasjoner. Spesielt med Nationalistische Front og Nationale Offensive. Begge ble forbudt i 1993. Gruppen rundt Burmeister - Michael Dreger, Bernd Suhr, Frank Österreicher og Melanie Kassner - deltok i minnemarsjene for Rudolf Hess i Rudolstadt og Fulda, og i den største av dem alle i Halbe i 1992. Denne ble vist på NRKs Antenne 10 og sjokkerte et samlet pressekorps. Her deltok FAPs representanter sammen med Wiking Jugend og gammelnazister fra Deutsches Kulturwerk Europischen Geistes, en organisasjon av fordekte nazister som jobber i kulissene i den tyske nazibevegelsen. Burmeister har hatt en sentral rolle i så måte da han hele tiden har stått sentralt i Berlin og i opplæringen av nye medlemmer i FAP. I oktober 1992 ble 30 nynazister observert da de under ledelse av Burmeister øvde på å trampe i takt på en gressplen i Berlin-Pankow.

Lars Burmeisters forbindelseslinjer er ikke bare til DNSB I Danmark, i telefon- og adresseoversiktene i almanakken står også Marcel Schilf i NS 88 fra Danmark oppført. NS 88 forsyner hele Nord-Europa med nazi-propaganda i form av videofilmer, blader, CD´er og annet krims krams. Dette nettverket av distribusjon av illegalt materiell til Tyskland er det som har blitt hetende Forsyningslinje Nord. I dette nettverket inngår også Erik Blücher som en av Marcel Schilfs nærmeste allierte. Schilf er selv fra Tyskland og medlem det forbudte i Nationalistische Front. Dette har gitt anledning for FAP til å organisere bussturer til nazi-konserter i Sverige de siste 2-3 årene. FAP har vært sentrale i oppbyggingen av en nazistisk skinheadkultur i Tyskland og kontaktene går naturlig nok til lignende grupper i utlandet. Allerede på begynnelsen av 80-tallet så Michael Kühnen potensialet i hooligan- og boneheadgrupperingene og ga sine kadre ordre om å infiltrere disse miljøene.

Samarbeid

I dag samarbeider Berlin FAP med "uavhengige" nasjonale grupper rundt det tidligere NF og med en del av Werwolf-nettverket. Etter andre verdenskrig gikk mange tidligere SS-soldater inn i dette nettverket med formål å destabilisere situasjonen i Vest-Tyskland ved hjelp av bombeattentater og drap.

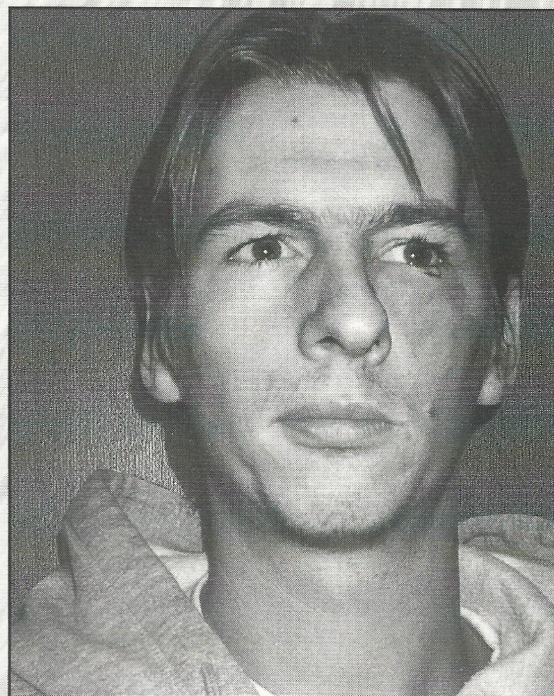
Dagens nazister bygger videre på dette gjennom Anti-Antifa (også kjent som Anti-AFA) og Werwolf. Siden 1991 har det vist seg at Berlin har vært stedet for jevnlige landsomfattende partidager for FAP. Et annet aktuelt eksempel er et landsomfattende nazitreff organisert av FAP på halvøya Lindwerder i Berlin den 9. april 1994 med over 150 deltakere. Sammen med Burmeister, Weidner og Siegfried Borchardt deltok også de viktigste anti-antifa aktivistene. Bl.a. Sascha Chaves og Michael Petri. Ca. 10 medlemmer av DNSB var også tilstede. I Berlin har spesielt Oliver Schweigert og Oliver Werner vært delaktige i koordinasjonen av anti-antifa-aktiviteter. Det var således den internasjonale nazi-bevegelsen som inntok Norge da Burmeister bestemte seg for å flytte til Hokksund.

Nå når vi har avdekket FAPs kontakter i Norge må det stå klart for alle at det er lenge siden nordmennene ble sett på som alkoholiserte noksagter i utlandet. Burmeisters telefonbok gir oss en god pekepinn og forteller oss at vi må være på vakt.

Politi, presse og nazister hånd i hånd

5. og 6. mai satt en antirasist i Hønefoss på tiltalebenken sikta for bl.a. å ha spytta på noen nazister. 23 vitner, blant disse de fleste sentrale nazister fra området, var innkalt for å bekrefte rundt 10 "fillesaker". Forhåndsdom og desperate forsøk fra Ringerikes Blad på å sette det antirasistiske miljøet i et dårlig lys var og blant ingrediensene i saken. Tiltalte ble til slutt frikjent for halvparten av siktelsene. Dommen for de resterende sakene ble på 45 dagers betinget fengsel.

Mens advokaten til den tiltalte var sjokkert over hvor mye tid og energi som ble brukt for å få dømt en antirasist og idealist, lirte aktor Bjørn Erik Sem Jakcobsen av seg argumentasjon som like godt kunne vært nazistenes egne ord. Hovedargumentene hans var at dette ikke var snakk om politikk, men gjengkrig og pøbelstreker. Til tross for nazistenes gassgranatangrep og skyteepisoder mente han visst at antirasistene ikke var stort bedre. Noen ideologiske forskjeller ville han heller ikke høre snakk om.

Kjell Arne Karlengen. Aktiv bilsjåfør og Viking-entusiast.

Ingen politiforklaring

Aktor Bjørn Erik Sem Jackobsen hadde heller ingen forståelse for at tiltalte ikke stolte så pass på politiet at det ikke var avgitt noen forklaringer. Han hadde nok heller sansen for nazistene som hadde utlevert seg selv og "vennene" sine i bunke på bunke med politiforklaringer og anmeldelser.

De mange tilhørerene som var innom i løpet av de to dagene det varte fikk med seg mange fantasifulle forklaringer fra lystløgnere som Tommy Tangen, Kjell Arne Karlengen, Glenn H. Lunde og andre ynkelige Hønefossnazister. De søyt over spyttklyser, blåveiser og knekte neser.

Werner Holm hadde og tatt seg fri fra trommeøvingene med Vidkuns Venner, og reist hele veien fra Harestua for å vitne.

Enda et av en lang rekke groteske eksempeler på hva slags prioriteringer politiet gjør fant en i denne saken: Antirasisten stod bl.a. tiltalt for å ha slått Kjell Arne Karlengen i ansiktet til tross for at Karlengen like etterpå trakk et våpen og avfyrte skudd mot antirasister! Denne skyteepisoden er fortsatt "under etterforskning" et år etter at det skjedde, til tross for at det finnes en rekke vitner til episoden. Det skulle vel ikke forundre noen om denne saken også blir henlagt, slik de fleste andre anmeldelser mot nazistene blir.

Skittent triks fra Ringerkes Blad

Det mest patetiske innslaget under rettssaken var det nok lokalavisa Ringerikes Blad som stod for. Da politiet og Ringerikes Blad etter andre dagen skjønte rettssaken ikke gikk deres vei, gjorde de alt som stod i deres makt for en siste gang å sverte det antirasistiske miljøet. Nynazisten Werner Holm ble fotografert av en antirasist utenfor rettslokalene. Så vidt vi kjenner til skulle ikke det å fotografere noen bryte noen som helst lover eller regler. Politikonstabel Per Asle Nordli presterte likevel å arrestere antirasisten etter dette! Ringerikes Blad, ved journalist Harald Vingelsgaard, kunne dermed dagen etter fortelle over hele førstesiden at en nasjonalist var blitt "angrepet" av en gjeng antirasister etter at han hadde vitna! Følgende følesesladde ingress stod på trykk: "Den 22 år gamle "nasjonalisten" forklarte seg om overfall på bybrua i Ringerike herredsrett i går. Han rakk bare gå ned tre etasjer, utenfor inngangen til Ringerike politikammer, før han ble angrepet av "antirasister" igjen". At Ringerikes Blad kan komme med et oppgulp som dette burde ikke overraske noen som har fulgt utviklinga på Hønefoss de siste årene.

Makteliten på stedet har i større eller mindre grad bestandig prøvd å dysse ned naziproblemet byen har, samt forsøkt å framstille det antirasistiske miljøet som "like ille". Men antirasister bør vite at det viktigste ikke er hva pressa skriver om dem, men hva de selv gjør. Verken politi, politikere eller media vil hindre nazistene fra å trampe rundt i gatene for å banke opp alle som ikke deler deres innsnevra verdensyn. Det eneste som kan stoppe dem er at folk selv tar ansvar og konfronterer nazistene med de nødvendige virkemidler hvorenn de måtte dukke opp!

Knivstikkere for retten

17. mai har de to siste årene blitt forsøkt gjort til en kampdag for nazistiske grupper. Både ved fjorårets 17. mai og i år måtte nazistene bite i det sure eplet og flykte fra Oslo med halen mellom beina.

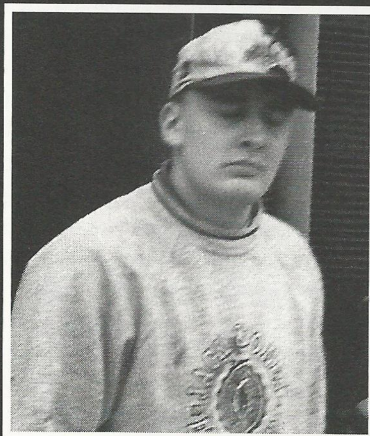
I fjor led nazistene et forsmedelig nederlag da Johnny Olsen skjøt med skarpt mot en megde demonstrerende antifascister. Som svar ble nærmere 30 nazister formelig steinet ut av leiligheten de holdt fest i. Få timer før hadde de angrepet antirasister og "Blitz-lignende" personer i Oslo sentrum. Johnny Olsens dumheter førte til at politet stormet leiligheten på Ensjø og arresterte alle nazistene. I år ville brunskjortene atter markere seg i sentrum.

En gruppe på 7-8 nazister, to av dem svenske, ble funnet på Lusa Rock Café i Torggata i Oslo sentrum. Som følge av at de ikke er velkomne på andre utesteder har de brune forsøkt å gjøre stedet til sitt. Da en større gruppe antifascister ankom ble nazistene forsøkt hjulpet vekk av politiet. Under deres flukt måtte Hitleryngelen tåle hard medfart. Etter en lengre flukt gjennom sentrumsgatene ble de innhentet og trukket ut av taxien de forsøkte å komme seg vekk med. Tilslutt måtte 30-40 politifolk med skjold og køller beskyttet nazistene mot den agressive mengden antirasister som nå hadde økt til over hundre mennesker.

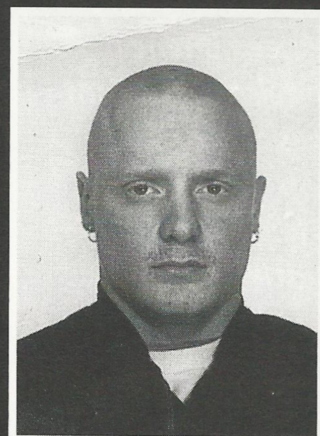
Hevn

Senere samme kveld var voldspsykopatene igjen i byen. Denne gangen med forsterkninger fra svenske kamerater. Tilsammen ca. 30 brunskjorter marsjerte noen minutter rundt Sentrum Scene og Brugata trikkestopp. Etter kort tid var en stor mengde antifascister fra AFA, Blitz og omegn på vei ned til sentrum. Nazistene som nå hadde trukket inn på Oslo S rømte i alle retninger da horden av antifascister ankom stedet. Halvparten forsvant med toget mot Asker, mens den andre halvpart rømte inn på Galleri Oslo. Der barrikaderte de dørene til en sikkerhetsvakt omsider geleidet dem til trygghet i bomberommet i et nærliggende parkeringshus. Organiserte nazister og rasister vil aldri få fotfeste i Oslos gater. Noe årets hendelser på17. mai viser til fulle.

Politet brukte storparten av kreftene sine på å drive antifascistene tilbake da de ankom Oslo S. De brune fikk flykte vekk og politet oppdaget det ikke når tre nazister knivstakk en tilfeldig forbipasserende mann i 30-årene. Dette foregikk få meter bak kjeden av politifolk som la inn alle kreftene på å få mengden av antifascister ut av bygningen. Politets dårlige håndtering av situasjonen ble av politítalsmann Knut R. Mikkelsen forsøkt dekket til i media dagen etter. Til avisene og til radio uttalte han at det ikke da hadde kontroll da flere hundre mennesker gjøv løs på hverandre med jernstenger. Mikkelsen vet utmerket godt at det aldri forekom noe slagsmål på Oslo S. Nazistene flyktet ved synet av de første antifascistene som rundet toppen av rulletrappa inn til ankomshallen. Med andre ord: Vi fikk aldri tak i dem, men klarte å jage dem ut av byen. Knivstikkingen var et rent bakholdsangrep mot en tilfeldig person som en liten gruppe på tre nazister utførte da antifascistene var på vei ut av ankomsthallen.

Knivstikker 1: Werner Holm

Knivstikker 2: Nikolay Kvisler

De skyldige

Uheldigvis for nazistene er hver minste kvadratmeter på Oslo S kameraovervåket og de tre skyldige, to nordmenn og en svenske, ble allesammen vartektsfengslet dagen etter. De to norske er begge to kjenninger i det høyre-ekstreme miljøet. Werner Holm ble arrestert hjemme på Harestua og er en nær venn av Boot Boys-leder Ole Krogstad og Fred Ove Olsen. Alle tre har vært eller er med i besetningen til Vidkuns Venner. Krogstads tapre forsøk på Oi!-rock med nazistisk fortegn. Werner Holm er kjent for flere tilfeller av voldsangrep på anderledestenkende på Hadeland og i Hønefoss. Den andre skyldige, Nikolay Kvisler fra Oslo, er ny i miljøet rundt Viking og Bølerskins. Men han står altså ikke langt tilbake når det gjelder primitive politiske uttrykksformer.

Men den som tok kaka i primitiv stupiditet må være Werner Holm. Rett etter han slapp ut fra varetekt deltok han i et overfall på to "antirasist-lignende" personer på 14 år i Hønefoss. I angrepet deltok bl.a. Kenneth Engebretsen og Glenn Henrik Lunde. Sistnevnte er forøvrig også siktet i Kristiansand tidligere i år i en sak der politet beslagla en mengde våpen og dynamitt i det nazistiske ungdomsmiljøet. For overfallet fikk Holm to nye uker i varetekt.

1. august var Werner Holm oppe for retten i Hønefoss. En av punktene var bl.a. knivstikkingen 17. mai. Utfallet i saken er i skrivende stund ikke kjent. For sikkerhets skyld trykker vi bilder av knivstikkerne, så lar vi fremtida stå åpen for de to.

Med hakekors

-Nazistene taper for motstand

Interne stridigheter har ført til frustrasjon og tvil i det norske nazi-miljøet. Nederlagene spesielt det siste halve året har krevd sitt. Nazihuset på Alnabru ble stående som en fiasko og som et symbol for nazistenes udugelighet. Samtidig har de ledene nazistene i Viking og omegn slått inn på en ren terrorideologi der våpen og dynamitt står sentralt. Da gjør det ikke saken bedre at arrestasjonene i forbindelsen med Tom Eiternes og hans lille terrorgruppe i Aurskog Høland har medført tysting til politiet fra flere hold i miljøet.

Ytre press fra antifascister og medfølgende interne stridigheter i nazi-miljøet har ført til markerte tilbakeskritt den siste tiden. Likevel skal en være på vakt. Under overflaten jobbes det jevnt og trutt med å bygge opp sterkere organisasjoner. Først og fremst representert ved Forente Nasjonalister og deres åndsfrender.

Det norske nazi-miljøet preges nå som før av utstrakt fraksjonering. Michael Knutsen og hans krets har satset alt på å bygge opp en kultur rundt det lille naziskin-miljøet som har etablert seg på Østlandet. Når det har kommet til konkret organisering har Knutsen og hans likesinnede kommet til den konklusjon at å bygge paraplyer, fronter og organisasjoner der alle får plass er svært vanskelig. Forskjellene er for store og ikke alle er like interessert i å stå under inkompetente ledere. Spesielt de siste 4 åra har man isteden lagt inn alle krefter på naziskinkulten. Målet er å bygge opp et kulturelt betinga nazistisk miljø i Norge på linje med det en kan se i stort omfang i Sverige. Slik håper en å danne et større grunnlag for rekruttering til eksisterende grupper og partier samt bygge opp en "motkultur" til det bestående. En motkultur som på lengre sikt vil kunne rekruttere ungdom i stort antall til brunt tankegods. Ved siden av holder man på paraplyene i et håp om at de skal kunne fungere i storm.

Det som Ole Krogstad tok fatt på da han starta som ungdomsleder i Nasjonalt Folkeparti på begynnelsen av 80-tallet tok aldri helt av. Ungdom i Norge følte ikke noen spesiell trang til å spille naziskinheads sammen med Krogstad. Ikke før også Michael Knutsen la inn alle krefter på å dyrke fram en naziskin-kultur i Norge fikk bevegelsen noe nevneverdig rekruttering. Knutsen hadde i lengre tid hatt et tett samarbeid med Krogstad, men de to sto på to forskjellige linjer når det kom til organisering og satsing på en ny oppbygging etter at NF hadde falt fra hverandre. Boot Boys starta som Norges eneste forening for naziskins og har eksistert siden 1987. Miljøet rundt NF hadde gått i oppløsning etter den kjente bombeaksjonen mot Nor Moské og i kjølvannet oppsto en rekke nye grupper. Blant disse var Michael Knutsens Nasjonaldemokratisk Union (NDU) og Boot Boys. I 1987 kom også Folkebevegelsen mot innvandring (FMI) med Arne Myrdal i ledelsen på banen. Myrdal og FMI knyttet senere til seg folk som Jan Holthe, Ole Krogstad og Petter Kristian Kyvik.

Valgsamarbeid

Det er mot denne bakgrunnen en skal se det norske nazi-miljøet i dag. 90-tallets ledende nazister har alle utspring fra tiden i Nasjonalt Folkeparti og miljøet rundt Erik Blücher. Det er en lang bakgrunnshistorie. Da Michael Knutsen ga opp partiprosjektet sitt som skulle samle alle i NDU (Ole Krogstad var en kort periode med i ledelsen), var det Norsk Blad han la inn alle kreftene på. Da han ikke lykkes med en konkret partiorganisering ble Norsk Blad et egnet alternativ. Et blad der alle kunne få ytre seg og som kunne fungere som et åpent forum for høyreekstremister av alle avskygninger. Den langsiktige målsettinga var partibyggende og å forene alle krefter på ytterste høyre fløy. Både foran valget i 1993 og 1995 gjorde Knutsen seriøse forsøk på å samle rasistpartiene til felles valglister. Hans drøm var et norsk Front National der alt fra de mørkebruneste nasjonalsosialister til de mer moderate innvandringsmotstandere skulle kunne få plass. Middelet var Norsk Blad, megleren var Knutsen. En mann alle parter kunne forholde seg til. Han hadde, og har fremdeles, den nødvendige kontaktflaten i de høyreekstreme miljøene og kan ri flere kjepphester på samme tid. Samtidig som Knutsen har forsøkt å samle de "ansvarlige" og forsøksvis stuereine rasiste-

ne i Fedrelandspartiet og Stopp Innvandringen (nå Hvit Valgallianse) har han opprettholdt kontakten framfor alt i de forskjellige gruppene av skinnskaller.

Yngre krefter

På siden av Fritt Forum hadde Knutsen et ønske om å forene de yngre kreftene i et felles nettverk under navnet Norsk Ungdom/Ung Front. Med den megetsigende paraplyen som symbol gikk de norske nazistene igang med å forene seg selv. Ariske Brødre, Nasjonalistisk Ungdom, Boot Boys og alle de andre minigruppene skulle fungere innafor et organisert nettverk. På dette tidspunktet hadde Knutsen, Petter Kristian Kyvik, Johnny Olsen og andre fortstått det mulige potensialet i den nazistiske bonehead-kulturen. I 1994 etablerte Eirik Ragnar Solheim fra Lambertseter i Oslo Viking. Den første fungerende Oslobaserte nazi-gruppa siden 70-tallet. Med Viking fikk nazistene et visst oppsving i rekrutteringa også i Oslo.

Fritt Forum begynte med salg av svenske Ultima Thule-plater og etter kort tid etablerte man postordrefirmaet NordEffekter. Også det med Michael Knutsen i spissen. Idag distribuerer NordEffekter det som finnes av nazi-rock på det internasjonale brune markedet. I tillegg skiltes det med nazi-maskoter, solkorsflagg, ølkrus, t-skjorter og mengder av annet krims krams. Skinnskallene skal forsynes med en ferdig livstilpakke: øl, klær og musikk med innbakt ideologi.

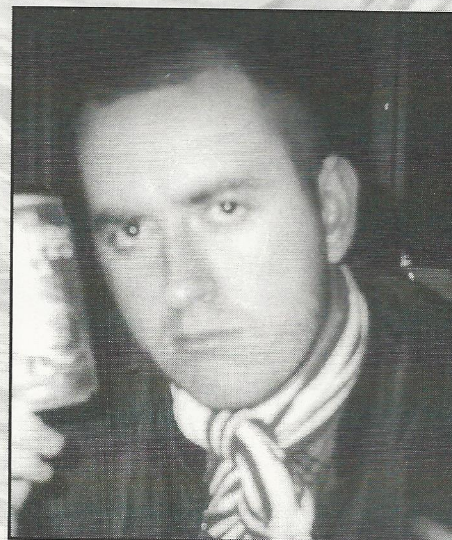
Boot Boys Records

Nazistene opererer med to band: Norhat fra Oslo, som er tilknytta Viking, og Vidkuns Venner med utspring i Boot Boys. Sistnevnte med Ole Krogstad som frontfigur. Med i bandet er også Fred Ove Olsen og Werner Holm. I Fritt Forum skrytes det hemningsløst av disse banda, men internt i miljøet er de lite populære. Folk hører på Vidkuns Venner av ren høflighet for ikke å såre den alkoholiserte Krogstad og hans venner. Både Norhat og Vidkuns Venner har spilt på det som har vært av nazikonserter i Norge siden den første ble holdt i Hokksund 22. juli 1995.

Krogstad driver i dag også sitt eget postordreforetak under navnet Boot Boys Records. Ifølge Krogstad selv eksisterer ikke Boot Boys lenger som gruppe, kun som postordre- og plateselskap. I dag kan BBR skilte med et stort utvalg nazimusikk på linje med NordEffekter. Krogstad starta også friskt som plateprodusent og ga ut Boot Boys vol.1 med Vidkuns Venner. CD´en ble slakta i svensk nazi-presse. I motsetning til NordEffekter reklameres det også med hakekorsmotiver i alle former og med gensere med Vidkuns Venner og Nasjonal Samlings symboler på. Boot Boys er fremdeles basert i huset til Krogstad på Loesmoen i Hokksund. Boot Boys-bladet har for lengst gått inn. Krogstad begrenser seg sjøl stort sett til konsert- og postodrevirksomhet. Som de fleste andre ledende nazister har også han opplevd å bli fysisk konfrontert, jaga bort og banka opp når han har vist seg på gata. Krogstad har likevel en viktig rolle når det gjelder å arrangere turer til Sverige. Det var han som satte opp bussen til Rudolf Hess-marsjen i Trollhättan i Sverige i fjor.

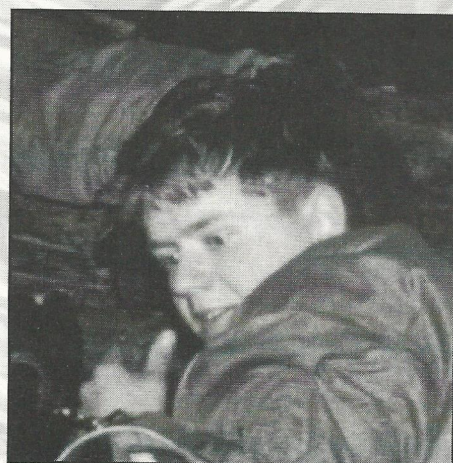
Et annet band-prosjekt er Norske Legion. Prosjektet er egentlig ikke noe band, men foruten Boot Boys vol. 1 og vol. 2 er Norske Legion

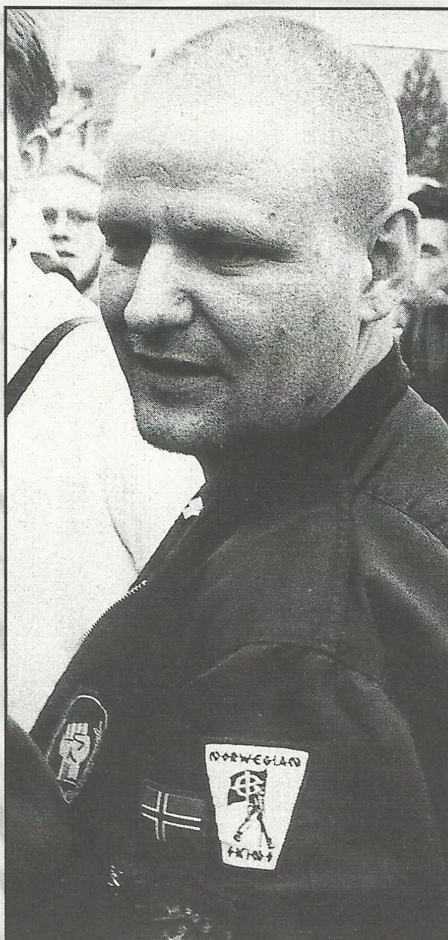

Michael Knutsen. Yrke: edderkopp og postordregrossist.

Ole Krogstad, familiemann og tragisk vokalist i Quislings minneklubb.

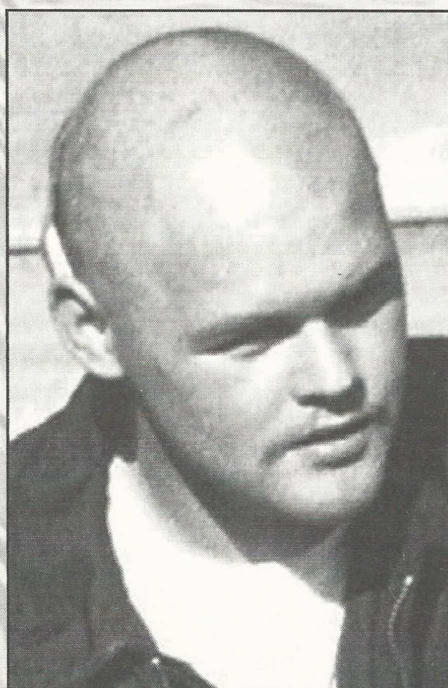
S og AG-3

og indre stridigheter

Eirik Solheim, leder for Viking og politityster.

Per Øyvind Monge. Blood & Honours egen pudding i Norge. Nær venn og alliert med Michael Knutsen. Hans forhold til alkohol er et stadig tilbakevennende problem for omgangskretsen hans.

Tom Kimmo Eiernes tror at ZOG fikk ham fengslet. Mer mislykka nazi-terrorist skal en lete lenge etter.

den eneste nazi-CD´en som har vært utgitt i Norge. Kvaliteten er bedre enn Krogstads fiasko. Eirik Solheim synger gamle nazislagere basert på svenske Pluton Sveas tekster og musikk. Boot Boys vol. 2 ble sluppet i sommer. På CD´en finner en tyske og finske band sammen med Norhat og Vidkuns Venner.

Krumspring og puddinger

Ikke alle i nazi-miljøet er like fornøyd med Knutsens krumspring i pressa og hans selvbestalta rolle som organisator og premissleverandør. Men hadde det ikke vært for virksomheten hans hadde mye sett annerledes ut i dag. Hadde en ikke hatt Knutsens febrilske aktivitetsnivå hadde en ikke sett mye til NordEffekter og Fritt Forum. Selvom postordre i dag tar det meste av tida, fungerer Knutsen stadig som redaktør og skribent i Fritt Forum.

Under NordEffekters (NE) oppstartingsperiode gikk Ung Front over til navnet Rock & Nation Magazine. Målet var å etablere en norsk Blood & Honour avdeling. Blood & Honour (B&H) ble starta av den nå avdøde nazi-martyren Ian Stuart Donaldson og er et nettverk av naziskins over hele verden. Nettverkets ledelse er basert i England. Blant dens hovedoppgaver er å arrangere konserter, CD-utgivelser og fanziner. Målet er å mobilisere naziskins til politisk virksomhet. Rock & Nation fungerte i begynnelsen som NEs postordrekatalog, men etter kort tid skilte disse lag. NE begynte å produsere sine egne postordrelister. Det var nok en kosmetisk forandring fra Knutsens side. Han har et stort behov for å skille de forskjellige foretagene fra hverandre for å tilsløre opphavet.

Viking-leder Eirik Solheim var med i Norsk Ungdom fra begynnelsen, men Norsk Ungdom/Ung Fronts lave aktivitetsnivå og dårlig fungerende apparat kunne i lengden ikke vedvare. Solheim var dessuten fra 1994 meget opptatt med sin nye gruppe Viking. Ettersom nettverket har utspilt sin rolle har Knutsen og særlig hans nære venn og allierte på Eidsvoll, Per Øyvind Monge, bedre kjent under tilnavnet Pungen, fått godkjent en norsk avdeling av Blood & Honour. Godkjennelsen er overraskende. For å bli opptatt i nettverket må en B&H-gruppe kunne oppvise flere aktive medlemmer og avdelinga må godkjennes av de andre gruppene i nettverket. B&H er ledet av den internasjonalt kjente terrorgruppa Combat 18 som nå ledes av Willf Browning etter at den forrige lederen, Charlie Sargent, gikk til politiet og tystet på alle sine tidligere venner. Rock & Nation Magazine gikk således over til å hete Blood & Honour og går inn i rekken på nok et forsøk på videreførelse av Norsk Ungdom/Ung Front. Gruppa holdes stadig formelt i live under B&Hs ledelse i et håp om at den fremdeles skal spille en samlende rolle.

Blood & Honour utgis sporadisk. Layouten og kvaliteten er nøyaktig lik Fritt Forum, Nord-Effekters kataloger og all annen propaganda som har kommet fra den kanten. Skribent og ansvarlig pudding i Blood & Honours norske avdeling er Per Øyvind Monge. Selvfølgelig forsøker man å gi inntrykk av at her har vi en super-aktiv og "flerdreven" organisasjon. Men i virkeligheten består Blood & Honour av ytterst få personer og bladet deres er en ren reklamefille for NordEffekter. Monge som er B&Hs representant i Norge er også ledende i en ny gruppe som kaller seg Riksfronten. Denne ble startet i vinter etter mønster av den svenske organisasjonen med samme navn.

Omstrukturering

Ettersom myndighetene i Sverige i våres tok ut tiltale mot en rekke kjente svenske nazister for spredning av nazi-rock har Knutsen funnet det lurt å foreta enda en kosmetisk omstrukturering. Denne gangen er det NordEffekter som skal til pers. Flere av CD´ene svenske nazister er tiltalt for å spre står eller har stått på NEs mange postordrelister. Straks etter anmeldelsen fjernet Knutsen dem fra lista si. Siste nytt er at NordEffekter nå skal deles opp. En ny "salgsorganisasjon" skal ta seg av de "radikale" produktene. NordEffekter tar nemlig avstand fra rasisme. Det nye postordreforetaget har fått navnet NordSalg.

Blant de 7-8 nazistene det er tatt ut tiltale mot i Sverige er Erik Blücher, den tidligere Norsk Front-lederen den mest sentrale av dem. Med seg har han bl.a. Hans Himmler Pettterson. Petterson er en kjenning fra Vitt Arisk Motstånds dager. Blüchers organisasjon står for hovedparten av salg og produksjon av nazieffekter og CD´er i Sverige gjennom selskapet Ragnarock Records. Via stråmenn, et utall postbokser og vidrekobla telefoner har han distribuert nazi-rock for hundretusener. Mengden av forskjellige firmanavn har åpenbart skulle tilsløre opphavsmennene. Men svenske myndigheter har likevel funnet fram til Blücher og hans medsammensvorne.

For den skandinaviske bevegelsen er likevel ikke dette et problem med hensyn til å få CD´ene ut på markedet. Marcel Schilfs NS 88 (= Nasjonalsosialisme Heil Hitler) distribuerer de samme CD´ene fra Danmark og risikerer svært lite på grunn av danskenes liberale lovgivning. Schilf har periodevis oppholdt seg over lengre perioder i Sverige. Spesielt har han vært en gjenganger i Blüchers hovedkvarter i Helsingborg. Her har en rekke CD´er blitt spilt inn på Club Valhalla og andre lokaler nazistene har

disponeret i byen. Blücher har stått for den grafiske formgivningen av CD-covere og postordrekataloger, og for distribusjonen og organiseringa. Lørdag 5. april avholdt svenske og danske antifascister en demonstrasjon i Helsingborg utenfor nazistenes lokaler. Noe som førte til at Blücher med sine undersåtter flyttet alt utstyret sitt til nye lokaler.

Nye grupper

Et resultat av fremveksten av et norsk høyreekstremt skinskallemiljø har vært opprettelsen av en mengde grupper på sør- og østlandet. Etter at en viss rekruttering hadde skutt fart i åra 1993 til 1994 så en mengde nye grupper dagens lys. Blant disse var Nasjonalistisk Ungdom (Drammen), Ariske Brødre (Tønsberg/Stokke), Viking (Oslo), Vern av rikets grenser (Romerike), Norsk Patriotisk Ungdom (senere Norsk Arisk Ungdoms Front, Ringerike), Vern av Østfold (Moss), Vern om Risør (senere Hvit Revolusjon), Einsatzgruppen (senere Ku Klux Klan, Stavanger/Haugesund), Hugin Skins (senere Hvit Revolusjon og Forente Nasjonalister, Kristiansand) og Djerv (Trondheim). I etterkant har vi fått grupper som Tønsberg Skins, Bølerskins (Oslo) og Hvit Ungdom (Oslo). Valkyria var den første jentegruppa, senere har grupper som Embla (Romerrike) og Jenter for Norge (Risør) dukket opp. Valkyria opererer i dag med lokallag i Kristiansand, Hønefoss, Oslo, og med kontakter i Tønsberg og Larvik. Gruppen er i dag så godt som ikke fungerende, men mange jenter sokner fremdeles til nazi-miljøet til tross for at det fullstendig domineres av gutter.

I de mange av tilfellene snakker vi om kontaktpersoner, ikke reellt fungerende lokallag eller organisasjoner. Det er betegnende for alle disse gruppene at de skryter av "ekstremt høyt aktivitetsnivå." Men ofte er det motsatte sannheten. Mange av gruppene er så godt som inaktive og noen av dem drives av en eller to personer alene. For antifascister merkes aktiviteten når ledende personer i miljøet tar initiativet. Det kan være Johnny Olsen, Eirik Solheim eller Michael Knutsen som bestemmer at det nå skal aksjoneres. Da stables nok folk på beina til å etablere et aktivitetshus eller å kjøre bil i Oslo sentrum å lete etter antirasister å banke opp. Nazistene har en spesiell forkjærlighet for det siste. De er langt tryggere å sitte i en bil ennå ta sjansen på en åpen konfrontasjon i gatene.

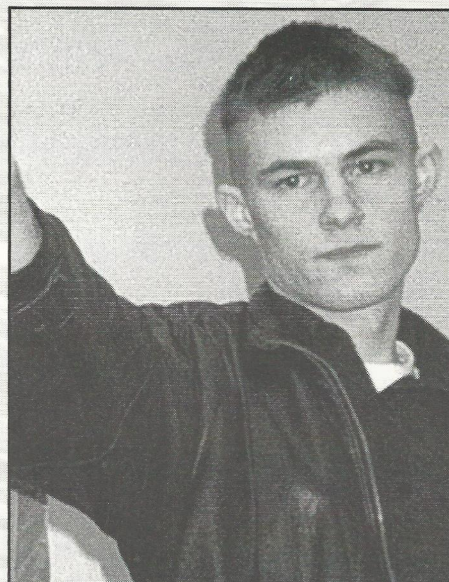
Behovet for stadig nye gruppenavn gir seg utslag som f.eks. i Hønefoss der nazistene har fire forskjellige postbokser på et og samme postkontor. Oslo-gruppa Viking har det siste året satset på å opprette lokale avdelinger rundt om i landet. I dag opererer gruppen med lokale grupper på Hadeland, Hønefoss/Sokna, Moss, Steinkjer i Trøndelag og med kontakter enkelte andre steder som Risør og Arendal. De fleste av Vikings kontaktpersoner og ledere på de nevnte stedene er kjent for AFA. Også lokalt er det liten aktivitet å spore tross i alt skrytet. Det begrenser seg ofte til litt plakatklistring, paintballøvelser i skogen og spredning av løpesedler. De voldelige angrepene med skyting og bombekastingen i Oslo som ble betegnende for 1995 har stilnet. Likevel, aktiviteten er markert, på mange mindre steder er innvandrere og antirasister ofre for trakassering og angrep fra nazistene. I Bergen ble det tidligere i år forsøk satt fyr på en innvandrerbolig, i Kristiansand må innvandrere tåle trakassering på gata og i Tønsberg vanker gjenger av unge naziskins gatelangs i sentrumsgatene. Nazistene er i dag jaga fra gata i de fleste byer. Tønsberg er derfor en by som bør prioriteres av antifascister. En ny massemobilisering kombinert med effektive fysiske angrep kan stoppe nazistene.

Alnabru

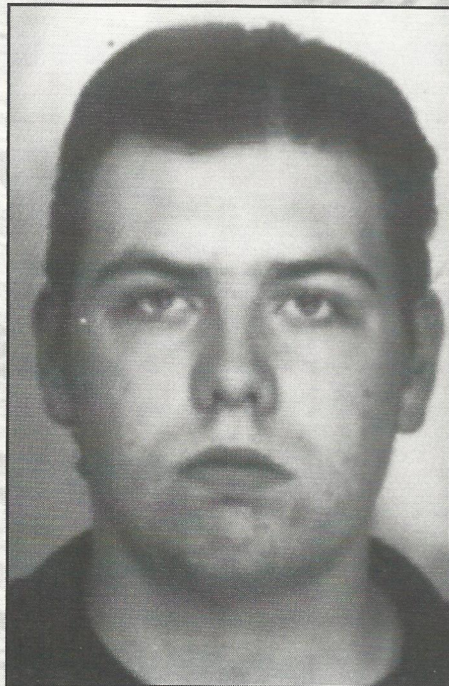
Medlemmer av Viking hadde en aktiv rolle i etableringa av huset på Alnabru. Det ble som kjent et kortvarig leieforhold. Blant dem som var med var kjenninger som Eirik Solheim, Kjell Arne Karlengen, Tommy Tangen, Petter Kristian Kyvik og Alexander Erling Kristoffersen (se egen artikkel). Nazi-terrorist Johnny Olsen var også stadig og se i lokalene. Som initiativtager sammen med Morten Andre Sørensen styrte Johnny Olsen leieforholdet, pengene og alt annet på huset. Men hans hissige temprament og uforutsigbare oppførsel var en belastning for andre tilstedeværende. Fra tidligere episoder er det en kjent at hans tvilsomme forhold til andres penger og økonomi tærer hardt på tålmodigheten. Huset på Alnabru var lite brukt. Mange orket ikke engang være tilstede i huset med psykiske tilfeller som Johnny Olsen farende rundt med skytevåpen. Olsen har alltid tatt lite hensyn til andres meninger. I et miljø der ingen stoler på hverandre og så mange psykopater i full speed-psykose samlet på et sted må det gå galt.

Når ledende personer som Olsen stadig lurer folk for penger og drikkevarer er det nødt til å gå utover troverdigheten. Hans tvilsomme forhold til amfetamin og andre narkotiske stoffer later til å smitte over på andre og yngre personer og er en belastning for hele miljøet. Dessuten har mange i miljøet begynt å tvile på mannens motiver. At han til stadighet slipper unna politet uten å måtte stå til ansvar for skyting to ganger minsker ikke akkurat mistanken om tysting.

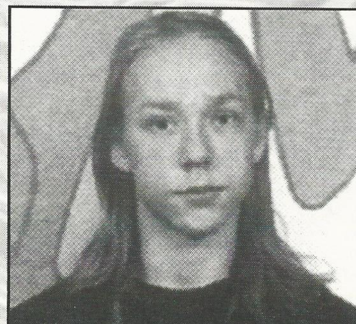
Nazistene betalte 15. 000 norske kroner i

Tommy Ormseth er Eiternes høyre hånd og ble arrestert for forberedelser til terrorisme.

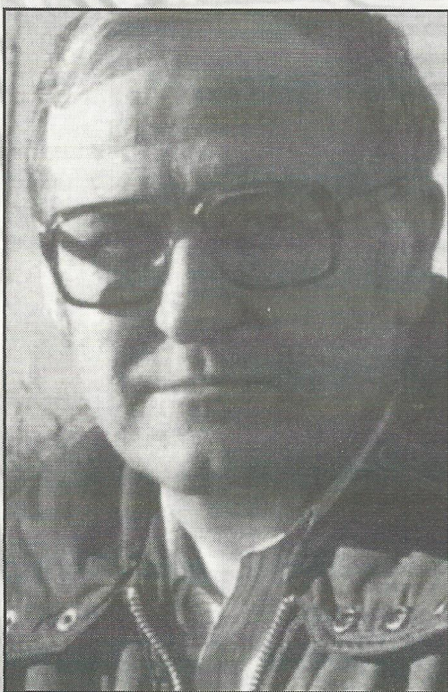
Tommy Tangen - Ikke akkurat en sympatisk fyr. Forsyner nazistene med våpen og tyster på dem etterpå.

Jan Helge Wanggaard. Leder Viking i Nittedal og tyster på vennen sine.

Knut Hedbo. Leder fro NS Skien og sentral i Zorn 88. Her i marsj i Roskilde ved Rudolf Hess-markeringen 19. august 1995.

Knut Westlands Norges Patriotiske Enhetsparti. Deres frontorganisasjon Forente Nasjonalister jobber hardt for å samle kreftene under sin ledelse.

måneden for leie av huset på Alnabru. De tapte både sak og penger. NordEffekter som etter planen skulle etablere seg i lokalene med butikk åpent tre ganger i uka kom aldri gang. Den planlagte butikken var sjelden eller aldri åpen. Eneste arrangement med en nevneverdig grad av interesse for naziskins må ha vært konserten 15. februar. Rundt 50-60 nazister var tilstede i lokalet. Norhat og Vidkuns Venner spilte til brun vals sammen med svenske Totenkopf. Interessen for stedet hadde allerede begynt å avta etter bråket rundt huset 1. februar. Etter at antifascister hadde knust alle vinduene i huset avholdt et hundretalls nazister fest på kvelden. En gruppe fra Tønsberg Skins og Espen Machac Hågensen fra Moss angrep en politipatrulje som sto parkert i området. Etter dette ble de nektet adgang til huset av de andre nazistene. For Hågensen må det ha vært ekstra traumatisk da han sto som underskriver av leiekontrakten på huset sammen med Morten Sørensen. Da nazistene ble kastet ut av namsmannen fredag 14. mars var nok et kapittel i de norske nazistenes sørgelige historie over.

Forente nasjonalister eller...

Det brune slammet er altså fordelt i flere forskjellige sølepytter. Samtidig som Knutsen arbeider på mange fronter og forsøker å holde folk samla, jobber andre med sine egne nettverk. Hvit Revolusjon var planlagt å være endel av en organisasjon med flere avdelinger landet rundt. Postboksadresser ble etablert i Risør, Kristiansand og Arendal i løpet av 1995 og 1996. I Færvik i Arendal var Kjetil Remen Hofvind den sentrale Hitler-karikaturen. Men Hvit Revolusjon har gjort seg lite bemerka foruten et par reklameoppslag i lokale aviser. I Kristiansand var det i all hovedsak personer tilknytta Hugin Skins som sto bak Hvit Revolusjon og kunne oppvise et høyere aktivitetsnivå. Ifjor gikk nazistene i Kristiansand inn i Forente Nasjonalister (FN). Fredrik Bakke i Tønsberg Skins proklamerte 9. november til Tønsbergs Blad at TBGS hadde gått inn i FN. 17. juni ble fem Kristiansands-nazister arrestert i forbindelse med våpenbeslag i Kristiansand 13. juni. Flere skytevåpen og 25-30 kilo dynamitt ble beslaglagt av politet. Samme dag arresterte politet Glenn Henrik Lunde i Hønefoss som medsiktet i saken. Gutten som egentlig er bosatt i Hønefoss hadde hatt tilhold Kristiansand i ett års tid fordi han gikk på folkehøyskole der. Forente Nasjonalister-medlemmene ble arrestert fordi politiet kjente dem igjen fra da de poserte med våpnene sine i et presseoppslag like før.

..forente klossmajorer...?

Idag er det Forente Nasjonalister som hevder seg blant samlingsforsøkene. Den grå eminense i FNs paraplybestrebelser er den tidligere FMI-lederen og kaptein i Forsvarets forsyningskommando Knut Westland. Han er leder for partiprosjektet Norges Patriotiske Enhetsparti (NPE). FN er Westlands og NPEs prosjekt. FNs offisielle mål er å samle de forskjellige nazistiske gruppene i en felles front. Her skulle de fritt kunne samarbeide på tvers av skillelinjene og uenighetene som rir det norske nazi-miljøet. FNs uoffisielle og skjulte mål er å rekruttere aktivister til NPE. NPE startet opp 1993 etter initiativ av den tidligere FMI-mannen Knut Westland. Primus motor er Kjell Tore Vogsland.

FNs skjulte hensikter illustreres med et sitat fra Fritt Forum nr. 5/94: "Mange har tatt til orde for å samle alle nasjonale krefter i én organisasjon. Er du ikke med på det? -Nei, jeg er ikke det. En god del av de som omtaler seg selv som "nasjonale krefter" har ingenting med nasjonalisme å gjøre, og er ingenting å "samle seg med." Noen av disse skaper med sin virksomhet og blotte eksistens større problemer for oss som prøver å drive dette arbeidet på en seriøs og troverdig måte enn mange av våre erklærte motstandere gjør, og de må trolig ha en meget beroligende effekt på alle som ønsker å bekjempe oss."

Westland bekrefter på denne måten at FN ikke er noen front, men en rekrutteringskanal for NPE. Han anser alle de eksisterende rasistorganisasjoner og partier som resultater av høyrevridde by- og bygdetullingers virksomhet. Westland og FNs mål er å rekruttere unge boneheads til partiet. Parallelt har man jobbet med å få godkjent NPE som parti. Allerede i 1993 startet man å samle underskrifter for å stille til valg. Aktiv i dette arbeidet var Berner Larsen fra Bodø. Men NPE lykkes aldri og kan fremdeles ikke stille valglister.

Under EU-kampen høsten 1995 var NPE ute flere steder i landet og klistret opp fargerike og kostbare "nasjonalistiske" plakater. NPE er også det eneste høyreekstreme partiet siden Nasjonal Samling som har utgitt et nøye utarbeidet partiprogram. Partiets motto er "Norges Patriotiske Enhetsparti - partiet for det norske folk". Blant utvalget av propaganda har NPEs intelligentsia produsert heftene "Nasjonalistisk ABC for unge patrioter" og "Det endelige farvel til rente- og gjeldsslaveriet." Målet er altså en langsiktig og tålmodig oppbygging av et nytt nazi-parti med en sterk ideologisk forankring. Hvor det fører vil tiden og den antifascistiske

bevegelsen vise. Da FMIs 10. landsmøte 21. juni i år ble møtt av motdemonstranter i Fevik dukket Forente Nasjonalisters aktivister opp som vaktmannskaper. I den lille gruppen kunne man finne folk som Fredrik Bakke og hans disipler fra Tønsberg, Kjell Tore Vogsland og flere sentrale nazister fra Grenland. Blant dem var lederen for NS Skien og Zorn 88-mannen Knut Hedbo. Dette illustrerer FNs vilje til å samle alle avskygninger i et parti.

Nyrekruttering

Da NPE ble oppretta gikk det trått med organiseringa og vervinga av nye medlemmer. Westland måtte ty til andre og sleipere midler for få det hele i gang. Sentrale medlemmer i NPE i Grenlands-distriktet lanserte ideen om Forente Nasjonalister. Organisasjonen ble etablert i mars 1996 og har aktivt gått ut og forsøkt å verve unge nazi-skins.

Forente Nasjonalister opererer med en tosidig strategi. Utad har både FN og NPE forsøkt å framstå som moderate og seriøse "nasjonalister", mens de innad operer som reinspikka mørkebrune nazister. Westland selv tar avstand fra våpenbruk og voldsfanatisme, men det er bare utenpå. FNs viktigste rekrutteringskilde er skinnskallene på sør- og østlandet. Fasaden sprakk når Arbeiderbladet i vinter slo opp FNs hjemmesider på Internett som prydes av solkors og trusler om terrorisme med tegninger av maskerte menn med skytevåpen. Kjell Tore Vogsland fikk det travelt med å bortforklare hjemmesidene.

Autoritær organisasjon

På hjemmesidene reklamerer FN med at de stadig får tilvist potensielle medlemmer fra FMI og Fedrelandspartiet. De skal bl.a. ha overtatt medlemslistene til Norge mot Innvandring. NMI regnes i dag som nedlagt. Organisasjonens leder Øyvind Mossing var ikke akkurat regnet for å være blant de mest aktive i bransjen. Ifølge hjemmesidene til FN har organisasjonen en autoritær ikke-demokratisk oppbygging der tillitsvalgte velges ut av den indre kretsen på fire personer. Kjell Tore Vogsland som naturlig nok leder det hele er forøvrig også skribent i Fritt Forum og medlem i Fedrelandspartiets sentralstyre.

Av hjemmesidene går det fram at FN opererer med både en politisk, en organisatorisk og en ledelse for den radikale fløy. Den radikale lederen skal pleie "kontakter med de radikale grupperinger og enkeltpersoner. Denne personen har hovedansvaret når radikale tiltak/markeringer skal finne sted. Vedkommende har også ansvaret for registering/kartlegging av motstandere, om behovet skulle være tilstede."

Man kan kun bli støttemedlem i Forente Nasjonalister. Har man et ønske om bli et aktivt eller betrodd medlem verves og velges man av ledelsen. Systemet er bygd opp av FNs grunnleggere og skal hindre infiltrasjon og overvåking. Selvom Forente Nasjonalister i dag kun teller noen få medlemmer ser det ut til at de kan gå seirende ut av striden om et samla nettverk på Østlandet. Derfor må de følges med argusøyne og slås hardt ned på.

Knut Westlands prosjekt

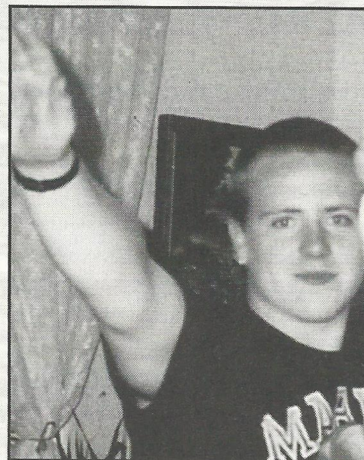
Westlands nye prosjekt framstår altså som et kaderparti etter fascistisk modell. Man går åpent ut og erklærer at oppbygginga av FN består av to fronter. Den ene moderat og legalistisk, den andre voldelig og aksjonsrettet med organiserte stormtropper.

Dette er en måte å organisere seg på som f.eks. nazistene i Fedrelandspartiet og andre lenge har forsøkt å drive i det skjulte. Etterkrigstiden høyre-ekstremister har operert med en tilsynelatende åpen og parlamentarisk "stuerein" del. Man forsøker å stå fram som stuereine og fornuftige debattanter i norsk innvandringsdebatt. Den andre, men forsøksvis skjulte delen består av stormtroppene, gjerne i form av boneheads og grupper av unge fanatiske nazister. Fedrelandspartiet, som for det meste består av gamle gubber over pensjonsalderen, er tett forbundet med de unge voldelige gruppene gjennom Arnljot Moseng.

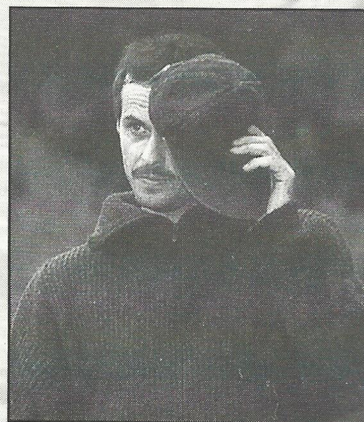
De langsiktige målene er eksempelvis gitt i partier som Norsk Patriotisk Enhetspartis program - nemlig klassisk fascisme. De vil forsøke å samle alle krefter i sin front for å kunne koordinere og kontrollere den brokete samlingen av høyre-ekstremister. Forente Nasjonalister har valgt å gå offentlig ut med deres strategi. De har lagt opp linjene så alle kan se dem. Høyreekstremistenes "andre front", fotsoldatene i nazeskin-gruppene fungerer som moderne stormtropper som skal rense gatene for motstandere. Om FN vil våge å bevege seg ut på gata vil tiden vise.

Tysting som kunst

Kunsten å tyste faller ikke nazistene vanskelig. Miljøet lekker i alle bauger og kanter. Spesielt når det stilles overfor ytre press. Politiets Overvåkingstjeneste har hatt en lett match i saken der Tom Kimmo Eiternes og co. har blitt arrestert og siktet for planlegging av attentater mot poltikere, pressefolk og antirasister. Da arrestasjonene fant sted i april og mai rullet POT opp det som angivelig har vært Einsatzgruppens forsøk på å bygge en hemmelig terrorgruppe.

Fredrik Bakke proklamerte 9. november i fjor at også nazistene i Tønsberg hadde gått inn i Forente Nasjonalister.

Kjell Tore Vogsland fra Drangedal er leder for Forente Nasjonalister.

Forente Nasjonalister er aktive Internett-brukere. Deres hjemmesider innholder trusler om terrorisme og våpenbruk.

Saken verserte mange uker i riksavisene og spekulasjonene florerte.

Det står nå klart at Eirik Solheim var sentral i hjelpen med oppbyggingen av gruppen. Tommy Ormseth og vennen Tom Kimmo Eiternes skulle gjennomføre aksjonene. Med til å hjelpe seg hadde de Glenn Lunner som skjulte gruppen på sin bopel på Hemnes i Aurskog Høland. Jan Helge Wanggaard som er sentral i Viking i Nittedal flyktet på skauen sammen med bl.a. Eirik Solheim da POT begynte å foreta arrestasjoner. Senere har det vist seg at Wanggaard ikke har klart å holde tett i avhør med politet og er nå deres hovedvitne mot Solheim og de andre. Andre involverte har vært Varg Vikernes mor Lene Bore som angivelig har forsynt nazistene med penger. Terje Halvorsen fra NS Skien og ingen ringere enn Kjell Tore Vogsland fra Forente Nasjonalister har også hjulpet gruppen. Med andre ord samarbeides det tett mellom organisasjonene til tross for indre motsetninger. Halvorsen har forøvrig kontakt med den sør-afrikanske nazi-organisasjonen AWB. I fangetidsskriftet HNG som utgis av tyske nazister oppofordrer Halvorsen leserne til å ta kontakt med ham på hans adresse i Skien hvis de vil skrive til hvite "politiske fanger" i Sør-Afrika.

Er det mulig?

Tommy Tangen fra Hønefoss som også er involvert i terrorsaken er også i POTs søkelys fordi han i lengre tid har forsynt nazi-miljøet med våpen. Han har heller ikke klart å holde tett slik at beskyldningene om tysting og utlevering av kampfeller går på kryss og tvers i miljøet. På lik linje med Solheim har han oppgitt til POT hvem i nazi-miljøet de skal lete hos for å finne våpen. Som følge av dette har flere blitt tatt inn til avhør og fått beslaglagt våpnene sine. Tangen er en nær alliert av Solheim og begge to har lenge vært våpenleverandørene i det høyre-ekstreme miljøet. POT har lenge hatt kunnskap om dette.

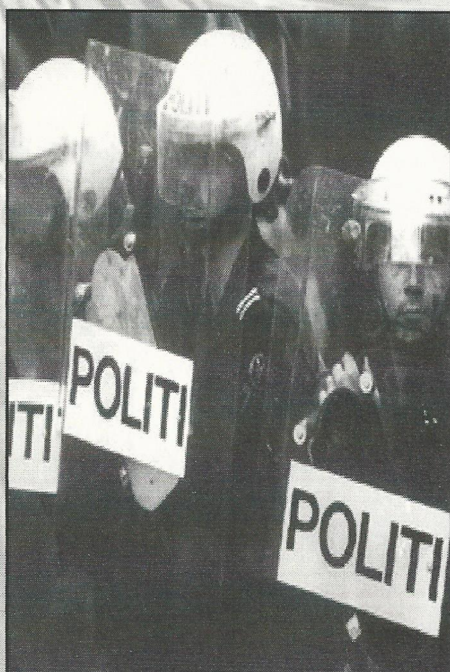
Eirik Solheim og Viking har beveget seg langt ut på sidelinja i sin virksomhet retta mot antifascister, innvandrere og samfunnet i sin helhet. Solheims drøm om små hemmelige innsatsgrupper som skal slå til i det skjulte med alvorlige terroranslag har mildt sagt vært en fiasko. Og slik måtte det gå. Når man velger håpløse allierte som Eiternes må det gå galt.

Det var i utgangspunktet Eiternes som ledet politet til gruppen med sin amatørmessige flukt fra Skien Kretsfengsel. I tillegg er Viking alt for gjennomsiktig til at slike grupper kan holdes skjult spesielt lenge. Våpenfetisjismen og dyrkelsen av "gutta på skauen" har beveget Viking og tilliggende grupper og personer langt utenfor vanlige mennskers virkelighetsoppfattelse. Stadige reklameoppslag i Fritt Forum/Norsk Blad om Vikings våpenøvelser må nødvendigvis ha fattet POTs interesse.

Når man i tillegg har et nettverk fylt med inkompetente og mislykka personligheter er det ikke rart at det norske nazi-miljøet pr. i dag har blitt satt langt tilbake.

Advarsel mot overvåkingspolitiet

-AFA kontaktet av Politiets overvåkingstjeneste

Politet kan aldri bli våre allierte.

Overvåking av den politiske og revolusjonære venstresiden er allment kjent. Spesielt har Lundrapporten bidratt til at store deler av det hemmelige Norge er blitt kjent for store deler av befolkningen. Politiets metoder har innebefattet ulovlig telefon- og romavlytting, spaning, registrering av stort sett alle som har tilhørt venstresida osv. Ettersom infiltrering og provokasjoner er forbudt i Norge har Overvåkingspolitiet og Forsvarets Etterretningtjeneste benyttet seg av illegale private etterretningsgrupper. At den antifascistiske bevegelsen og autonome grupper her til lands står under overvåkingens lupe bør være opplagt for de fleste. Mange har opplevd merkelige telefonavspillinger og noen har kommet til politiet når de har ringt til venner. Antifascister og revolusjonære bør ta sine forholdsregler m.h.t. til overvåking og kartlegging fra politets side.

I midten av juli innkalte Politiets Overvåkingstjeneste (POT) en representant for AFA på Lillehammer til avhør. Det er overraskende og oppsiktsvekkende av flere grunner. POT har aldri tidligere tatt slike initiativ hverken overfor AFA eller overfor Blitz. Dette er således nye toner fra hysj-politiet som vanligvis ligget lavt i terrenget med hensyn til AFA. Det er ikke kjent at POT tidligere har forsøkt å komme AFA-medlemmer nærmere inn på livet utenom den generelle "usynlige" overvåkinga. Bakgrunnen for innkallingen er ikke kjent, men det er klart at man "fisket" etter opplysninger om den antifascistiske bevegelsen og dens kunnskap om nazistiske grupper.

Alle antifascister oppfordres til å unngå enhver kontakt med politiet, POT eller andre overvåkingsinstanser og å nekte avhør med POT eller lignende organisasjoner. En slik kontakt vil aldri kunne "brukes" til vår fordel eller tilføre den antifascistiske bevegelsen noe positivt. Antifascistisk kamp er folkelig kamp mot et system som fremelsker og fremprovoserer fascistiske mekanismer i samfunnet. Derfor kan dette systemets representanter eller tjenere aldri bli våre allierte.

Overvåkningspolitiet på fisketur

En svensk AFA-aktivist forteller om hvordan sikkerhetspolitiet (Säpo) forsøkte å verve henne. Historien bør være obligatorisk lesing for alle politiske aktivister.

Det er en stund siden nå, sommeren 1994 for å være helt eksakt. Jeg var inne til soning og var ganske redusert etter en kaotisk vår, der jeg hadde tilbrakt ganske mye tid på cella etter mer eller mindre vellykka aksjoner. I det hele tatt satt jeg ganske hardt i det.

En ettermiddag kommer en feit middelaldrende fyr inn, som presenterer seg som Lars-Ove Blomqvist, overvåkningspolitiet. Han lurer på om jeg kunne tenke meg å være med på en liten samtale. Jeg henger ikke helt med, og er en smule fjern etter isoleringa (er inne på fjerde uka med ganske harde restriksjoner, med unntak av et kort avbrudd). På vei ned til avdelinga forklarer han for meg at det ikke er noen som vet hvor vi har tenkt oss, dette er helt og holdent en sak mellom meg og han, og at ingen oppe i fengslet vet at vi skal ha en "samtale". Han byr på kaffe og røyk, og lurer på om det er noe jeg trenger. Han spør ikke om noe spesielt, men forsøker å overbevise meg om at dette møtet er helt normalt. "Det er ikke som i Carl Hamilton" og "det er ikke noe kamera eller avlytningsutstyr...". Jeg har nok med å prøve å la være å le, men når han så kommer med klassikeren "en pike som deg har vel ikke noe på et sted som dette å gjøre", er det nesten umulig. Han fortsetter så å prate om arbeidet sitt, skryter om hvor mange høyreekstremister han minsanten har hatt i stolen der jeg sitter akkurat nå: "de er hyggelige fyrer når alt kommer til alt". Mens han fortsetter å kverne på samme måte, lurer jeg mest på hvordan jeg havnet her, og hvor sykt det hele er. Han spør ikke om noe, men prater videre om familien sin og om hvordan den antirasistiske kampen burde føres - slik som han fører den, ved frokostbordet med sin sønn... bla, bla, bla. Jeg nikker istemmende, og er enig i det fryktelige med volden. Etter en stund kommer et spørsmål; er det noe jeg trenger? Penger? Jeg har vel ingen utdanning? osv...

Da plutselig går det opp for meg hva han sitter og spør om. Dette skjer ikke, dette skjer ikke, tenker jeg, til jeg er nødt til å gi opp. Jeg klyper meg i armen en siste gang for å forsikre meg om at jeg ikke drømmer, så bestemmer jeg meg for å holde alle muligheter åpne til jeg kommer ut og kan spørre noen kamerater om råd. Han gjentar enda en gang at det ikke er som i Guillou-bøkene og sier i neste åndedrag at jeg nok kanskje må ha et kodenavn...

Jeg er forvirra da jeg endelig kommer opp til cella. Hvordan kan de tro at jeg skulle gi dem informasjon? (litt forulempa). Hva var meninga med dette? ...han stilte ingen direkte spørsmål. Når jeg tenker nærmere på det, satt han mest og snakka om familien sin...

Meninga med dette første møtet var å skape en kontakt og et tillitsforhold.

Jeg kan se nå i ettertid at jeg burde skrevet ned hvert tilfelle vi snakka sammen og hva som ble sagt, men jeg turde ikke å gjøre det så lenge jeg satt inne. Man kan reagere slik når paranoiaen setter inn, selv om den for det meste er overdrevet. Jeg traff säpofyren (Säpo er det svenske overvåkningspolitiet, red. anm.) en gang til mens jeg fremdeles satt inne. Det var tydelig at han var stressa, ettersom jeg skulle løslates tidligere enn ventet. Det var gjort en deal med anklageren om at jeg skulle slippes ut mot en slags "kommunearrest" i et lite høl av en plass. Snuten i nærliggende områder skulle meddeles, og jeg fikk ikke forlate stedet, da ville jeg bli satt inn igjen. Jeg vet fremdeles ikke hva som var skremselspropaganda, og hva ikke, formodentlig det meste. Det var et sirkus uten like.

Jeg fikk telefonnummeret til Lars Oves minicall (Lars Ove var for øvrig også min advokats navn, noe som var svært praktisk med tanke på å holde fremtidig kontakt hemmelig), og et nummer som gikk til hva han påstod var sikkerhetsavdelinga. Jeg fikk vite at det bare var én person som visste om denne kontakten, hans sjef. Alle andre skulle bare kjenne til kodenavnet. Var det nå virkelig ikke noe jeg trengte? Jeg motsatte meg å ta imot penger, men jeg sa at jeg kunne tenke meg noen bra bøker, og at den nye utgaven av "Ekstremhögern" ville være fint. Jeg fikk den noen timer senere.

Årsaken til at Lars Ove var så stressa var antageligvis at han ikke hadde hatt nok tid på seg til å etablere den første kontakten. Han var også svært opptatt av å få meg til å ta imot penger. Det er veldig viktig å forsøke å få meg i en eller annen form for "avhengighetsforhold" for å gjøre det vanskeligere for informatøren å "trekke seg ut". Spesielt viktig er dette da den tenkte informatøren slippes ut fra fengslet, og avhengighetsforholdet i alle fall i prinsippet endres eller minskes.

Da jeg kom ut fortalte jeg hva som hadde hendt, og rådet jeg fikk var å trekke meg ut øyeblikkelig. Å spre desinformasjon på denne måten koster mer enn hva det smaker. Jeg traff herr sikkerhetssnut en siste gang for å gjøre dette klart for dem og be dem reise et visst sted. Han hentet meg med bil og kjørte til et sted utenfor byen (akkurat som i filmene, de har ikke mye selvdistanse de folka der). Nå begynte spørsmåla å komme. Hvem har ledelsen i AFA? Hvem er lederne i Göteborg/Stockholm? "Jeg vet at dere ikke har noen ledere...(de har lest leksene, men den lille byråkraten kan ikke forstå likevel) ...men hvem er lederne? Hva kommer til å skje til høsten? Hvordan så vår informasjonsstruktur ut...?

Da han forstår at jeg ikke kommer til å gi noe informasjon (etter at jeg har beskrevet en cellestruktur som minner sterkt om RAFs) blir han opprørt og holder en lang forelesning om hvordan han daglig arbeider for min sikkerhet og mitt velbefinnende (enda et tegn på uprofesjonalitet). Før jeg hopper ut av bilen kommer noe som høres ut som en fordekt trussel; at det er best for meg selv at jeg ikke forteller noen om denne hendelsen, jeg kan da lett oppfattes som infiltratør...og det vil vi vel begge to unngå...jeg kan havne i svært vanskelige situasjoner...og så videre.

Jeg må innrømme at jeg fikk en ubehagelig følelse etterpå som ikke var alt for lett å riste av seg. Siden var bilen borte og alt var veldig uvirkelig.

Med denne lille historien vil jeg egentlig bare si at DET SKJER FAKTISK. De forsøker å rekruttere informatører og vi bør være på vakt. Vi skal ikke bli paranoide og starte noen heksejakt. Vi bør bare ha det i bakhodet. Man kan si at jeg hadde ganske flaks og ble kontakta av en høyst uprofesjonell fyr. Om man kommer ut for et rekrutteringsforsøk skal man heller ikke la det gå så langt som jeg gjorde, men nekte å delta i det første forhøret. De forsøker fra første stund å lure deg inn i et avhengighetsforhold gjennom å tilby penger eller andre tjenester. Etter en stund begynner de å stille krav om gjenytelser. Bare det faktumet at de kontaktet deg bruker de som et første steg i å låse deg i en slags Catch 22 situasjon, der det blir stadig vanskeligere å trekke seg ut. Jeg klarte meg takket være hans inkompetanse og kamerater som raskt rykket meg ut av den villfarelsen at overvåkningspolitiet var et utmerket og morsomt sted å spre desinformasjon.

Artikkelen er hentet fra tidsskriftet Brand nr. 1/1997.

En sterk kvinne- og jentekjede gikk i fronten for den antirasistiske demonstrasjonen i slutten av mai.

Raseri mot rasisme

Eidsvolls innbyggere seirer i kampen mot nazistene

På Eidsvoll har en stor folkelig kampanje under navnet Aksjon Stopp Nazistene drevet nazistene fullstendig på defensiven. Etter at en gruppe på 8-10 nazister 1. mai angrep det lokale antirasistiske arrangementet har lokalbefolkningen tatt skjea i egen hånd.

Flere folkemøter med over 150 besøkende har satt nazi-problemet på dagsordnen både på Eidsvoll og i nabokommunen Ullensaker der Jessheim ligger. En ny demonstrasjon mot nazi-vold ble holdt i slutten av mai. Først i demonstrasjonen gikk en kjede med kvinner klare til å beskytte demonstrasjonen ved eventuelle angrep eller provokasjoner. Nazistene har ingen sett noe til siden. Under ledelse av Per Øyvind Monge og Svein Magnussen i den nye organisasjonen Riksfronten har nazistene stadig forøkt seg med provokasjoner. Riksfronten er nok et drømmeprosjekt fra nazistisk hold inspirert av den langt større organisasjonen med samme navn i Sverige. Riksfronten opererer med uniformering i form av tradisjonelle brune skjorter og bandolærer. RF har spredd løpesedler over hele Eidsvoll som til forveksling ligner Michael Knutsens og Fritt Forums layout og utseende. Eidsvoll har en årrekke hatt problemer med nazistene. Boot Boys hadde et av sine første lokallag her med Tore Huuse og Monge i spissen. I de senere åra har miljøet rekruttert nye folk. Da nazihuset på Sandaker ble stengt i februar 1995 var flere aktivister fra Eidsvoll blant de arresterte. Aksjon Stopp Nazistene på Eidsvoll har fått massiv støtte fra det lokale Kommuneforbundet samt en mengde fagforeninger og nesten hele spekteret av politiske partier. Flere hundre antinazistiske t-skjorter er solgt i lokalmiljøet og ASNs demonstrasjoner har mobilisert hundrevis av mennesker. Den antinazistiske kampanjen har spredd seg til Jessheim og også der har det blitt holdt flere folkemøter om nazi-problemet. 30. august vil ASN avholde en konsert på Eidsvoll under tittelen Raseri mot Rasisme. Lokale såvel som mer kjente band vil spille til dans og antifascister fra hele landet er invitert til å komme.

Fra Blitz' aksjonsuke mot Schengen